

cu Andrei Partos

revistă dependentă de toți fanii muzicii

Anul III, nr. 3 (52), februarie 1995

350 lei

intercont music srl

Silvia Dumitrescu

vă invită la
Magazinul Muzica,
joi, 16 februarie,
ora 15.00, la
lansarea CD-ului
și a casetei
PROVOCARE

ASSOS

24 februarie, a doua gală

în
pag.
5

Muzele
Beatlesilor
în pag. 8-9

La Sala Palatului, de la ora 18.00, vor urca pe scenă artiști pop (respectând dorința publicului de a nu mai amesteca genurile muzicale), care vor cânta live (acompaniați de trupe valoroase): Luminița Anghel, Adrian Enache, Sanda Ladoși, Mădălina Manole.

În prima parte vor acompania Răzvan Lupu (tobe), Adrian Nucă (chitară), Dragoș Docan (bas), Andrei Vlad (chitară) și Cătălin Tuță (clape).

Cu Mădălina și Sanda vor colabora Eugen Mihăescu (chitară), Vali Rotari (bas), Florin Băltărețu (chitară), Vali Vătușiu (tobe), Petre Cotarcea (clape).

Biletele costă 3000 lei.

ÎN
NR.
VIITOR
TOP
V.P.R.
'94

SHERYL
CROW

vorbește despre
succes în pag. 11

Pe 20 februarie sărbătorim cei 28 de ani ai lui Kurt Cobain. Nu e o cifră rotundă, nu va fi deci nimic fastuos. Doar o petrecere în familie. Scurtă. Și neagră... fiindcă nu e o cifră rotundă... Sunt doar cei 28 de ani, pe care Kurt nu i-a mai implinit... Unii urăsc aniversările. Când e ziua lor, își închid telefonul sau, pur și simplu, pleacă de-acasă. Ți se face silă, de la un moment dat, să auzi aceleași, mereu aceleași urări, spuse pe o voce mai înaltă sau mai joasă, de către oameni care-ți sunt mai mult sau mai puțin departe de suflet...

Așa că-nchizi telefonul, pleci de-acasă și dai de băut unor necunoscuți. E cel mai simplu și, până de curând, credeai că e și cel mai brutal mod de a-ți ocoli ziua de naștere. Dar nu. Cel mai brutal e când pleci definitiv. Fără să lași o adresă la care să poți fi găsit. Fără să-ți iei cu tine cele mai scumpe lucruri. Fără să-ți saluți vechii prieteni. Fără să mai vrei să crezi că vor mai fi zile cu soare, primăveri, ploți torențiale, răsărituri dulci. Nu mai crezi decât în Apus. Nu mai mergi decât spre Apus. Nu mai vrei decât la Apus.

La Kurt, sună ocupat de-o vreme. Te uști îngrijorat la ceas și-ți spui "Doamne, nici anul ăsta n-apuc să-i spun «La mulți ani!»". Și-atunci, cum să-i sărbătorești ziua de naștere? Leși pe stradă. Câțiva prieteni plictisiți sau, poate, ostențiți și ei, de atâtea așteptare. Oboșiți de când tot așteaptă să se întâmple ceva. "Băieți, la Kurt sună ocupat". Ce facem?

Un ceai, o cafea. Poate și un pic de țără. Țigări, mult fum de țigări. S-a înnoptat... ziua e pe ducă. Cum să facem să-i urăm totuși... Se ridică toți, unul

câte unul, băieți și fete, blonzi sau bruni, cu tricouri șifonate, ciufuliți, cu blugii rupți sau doar foarte tociți. Copiii muzicii lui Cobain. Nu triști. Au ceva înrăcnat în privire, un pic de răfăcie, un pic de amărăciune, un gând rebel, cu cauza, un gest mai agresiv. Acum știu.

Ferestre deschise larg, spre cer sau spre ochiul de iad al nopții. Boxele pe pervaz, volumul la maximum. Oamenii, cei care nu-l sărbătorește pe Kurt, dorm în paturile lor, cu nevestele lor, cu conștiințele și copiii lor, cu problemele lor. Dorm, fiindcă nu știu, încă, ce li se pregătește... Flacăra unui chibrit...

Și, dintr-o dată, erupe, izbucnește, aleargă și urlă prin conștiințele celor trei sau adormiți. "Smells Like Teen Spirit"... un vârtej de angose, de disperare și dispreț. Sfidător, răgușit, ironic. Tremurând de deznădejde și de teama lui "măine". Sufocat de ură, de nedreptățile trăite atâtea ani și ani de-a rândul. Sufocat de mânie, sfâșiat de îndoială.

Acuză și roagă, urăște și iartă, iubește și plânge, moare... și cântă. Ciufuliți, sfidători, nedreptățiți și refractari, au ieșit în stradă copiii muzicii lui Kurt. Nu așteaptă nimic și nu mai vor nimic. Rătăcesc doar, pe străzi, fără gânduri anume, fără iubiri uitate, fără lacrimi...

"Ce-i hărmlăia asta-n stradă?", mai iese câte unul la geam, cu ochii lipiți de somn.

NIMIC. Sărbătorim cei 28 de ani ai lui Kurt Cobain. 20 februarie 1995. Ana Călin

P.S. Ce scrii acolo? Un reportaj de pe străzile orașului. A, da? Interesant? Oarecum. Despre smintitii ăia, care-au ieșit pe stradă la douăspre noaptea? Pofim? Hai, lasă, nu te supăra și tu, fugi repede la casierie, că se dau banii pe luna asta. Doamne, am văzut niște pulovere la... etc, etc, etc.

DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE

PRIETENII
NOȘTRIRADIO 2M+
92,7 FM **2M+**
Bucuresti

Atenție, rockeri!

QUO VADIS și FLOARE ALBASTRĂ
la MUZICA

Pe 23 februarie, ora 14,00, se lansează la magazinul Muzica un nou album din seria "Formații rock", ce va cuprinde trei piese cu grupul timișorean QUO VADIS și cinci dintre piesele bucureștenilor de la FLOARE ALBASTRĂ. Deși a împlinit doar trei ani de la înființare, QUO VADIS a devenit deja o certitudine a rockului românesc. Adepții unui hard rock aproape clasic, cu multe piese proprii în limba engleză, dar și cu coveruri Cream, Deep Purple, Stevie Ray Vaughan, Jimi Hendrix sau Rory Gallagher, cei trei (Zolt Gaspar - chitară bas, voce, Laslo Farkas - chitară solo, muzicuță, voce și Szilard Borbely - tobe) se dovedesc a fi nu numai niște instrumentiști extrem de talentați dar și buni compozitori, piesele lor având un excelent impact asupra ascultătorilor. De altfel "Blind Shadow" și "Dusty Road Blues" (aflate și pe prezentul album) au și atins locul 1 în topurile naționale realizate de Fun Radio și Radio Tinerama. Show-urile QUO VADIS sunt întotdeauna extrem de bine primite de spectatori,

memorabile fiind recitalurile de la Top-T Buzău, Timișoara Via Rock, Festivalul rock de la Craiova, Uniplus Pepsi Open Air și cele trei concerte date în "Lăptăria Enache".

FLOARE ALBASTRĂ sunt ceva mai "bătrâni", ei activând încă din 1986. Au acumulat extrem de multă experiență, în prezent fiind capabili să cânte atât "power metal" (cum sunt trei dintre piesele aflate pe jumătatea lor de album: "Coming Out Of The Maze", "Home At Conte Dracula" și "Path Of Initiation"), cât și rock progresiv, jazz-rock ("Bosnia Peace Project") sau chiar jazz tradițional (excelentă demonstrație la "Big Mamoo" și "Tango"). Alături de fondatorii formației, Petrișor "Spil" Știrbu (voce, clape, trompetă) și Lucian Coroi (tobe), îi găsim pe Ionuț Calotă (bas), Adrian Manolovici (chitară) și Florin Crăciunescu (clape).

Discul este realizat de ELECTRECORD, fiind produs de Nicky Constantinescu.

Nelu Stratone

FLOARE ALBASTRĂ

PRIMELE DATE CONCRETE DESPRE
"CERBUL DE AUR '95"

Producătorul executiv al Festivalului "Cerbul de Aur" - Mariana Șoitu, s-a întors de la MIDEM cu "tolba plină" • Prima informație importantă este că anul acesta "Cerbul" se va desfășura în perioada 30 august - 3 septembrie. Secțiunile de concurs sunt tot trei: interpretare, videoclip și disc. Atenție! La cea de-a treia secțiune este vorba de C.D.-uri nu de L.P.-uri pe vinil. • Caseta video promoțională a "Cerbului", cu edițiile anterioare, prezentată la întrunirea anuală a membrilor F.I.D.O.F., a făcut o impresie bună altor organizatori de festivaluri, care au promis că la anul vor veni și ei la MIDEM cu o astfel de casetă video, nu doar cu C.D.-ul conținând muzica festivalului. • Impresarii sau managerii unor interpreți din țări care până acum nu au participat la "Cerb" s-au arătat și ei interesați. Așa că anul acesta ne putem aștepta la o eventuală participare și din Danemarca, Thailanda, Canada, Jamaica, Portugalia. • Spre surprinderea participanților și spre marea bucurie a Marianei Șoitu, de această dată, la MIDEM au fost prezenți și managerii (din grupul managerial) ai unor mari vedete. • Nu deșăluim, deocamdată, numele lor. Abia după confirmarea participării, vor fi făcute publice.

Important

Cei interesați să participe la una dintre secțiunile de concurs ale Festivalului Cerbul de Aur, pot ridica regulamentul de participare și fișele de înscriere de la Registratura Televiziunii Române, din strada Pangratti. Înscrierile se primesc până la data de 1 mai. Informații suplimentare la telefon: 210.93.48

● Știri neverificate ● Știri neverificate ● Știri neverificate ●

■ La Tulcea s-a anunțat un spectacol de atracție cu titlul generic River Jazz Show Tulcea '95 la care urmau să participe Harry Tavitian & Corneliu Stroe și Garbis Dedelian Quintet. Mulți sponsori și organizatori merituosi. În numim pe cei din urmă și așteptăm ecouri: Fundația Pentru Tineret Tulcea și Fan-Club Michael Jackson. ■ Pe 9.02. la Atlantic Disco Club, mai exact pe gheața patinoarului Floreasca, s-a lansat un CD cu succesele Mădălinei Manole. Cele 17 melodii incluse pe

acest produs al Electrecordului vă sunt deja cunoscute. Redacția V.P.R. nefiind invitată la eveniment nu vă putem furniza alte amănunte. Poate o vor face fanii, care au fost găzduiți în paginile noastre de câte ori au dorit. ■ O altă lansare la Brașov, la sfârșit de ianuarie, ne este semnalată de colegul nostru Cătălin Sibișan. Grupul Catharsis (Cătălin Neagu - chitară solo, Robert Teșosu - chitară armonie, Teo Cotiga - bas, Iulian Duji - baterie și Mihai Juncu - keyboards, compoziție, orchestrație) și-a pregătit materialul sonor

la Genials Corporation Brașov, iar mixajele la Radio Brașov. Prezentarea trupei a făcut-o Alexandru Albiter (Grup '74) ■ La Buzău (relatează Constantin Sava) în fiecare sâmbătă are loc întâlnirea membrilor Clubului "Mihaela Runcanu". În aceeași localitate, la sfârșit de săptămână funcționează Clubul De Muzică Rock (pe 3 ianuarie a împlinit 3 ani de la înființare). Sarmalele Reci erau așteptate pe 12.02, iar pe 16.02 ar urma să cânte la Buzău Ura De După Ușă. ■

MARLBORO MUSIC SPRING TOUR '95
CU HOLOGRAF, IRIS, COMPACT

Joi	16.03.1995 Iași	- Sala Sporturilor	ora 18,30
Sâmbătă	18.03.1995 Cluj-Napoca	- Sala de sport A.S.A.	ora 18,30
Luni	20.03.1995 Tg. Mureș	- Sala Sporturilor	ora 18,30
Joi	23.03.1995 Arad	- Sala Sporturilor	ora 18,30
Vineri	24.03.1995 Timișoara	- Sala Sporturilor	ora 18,30
Duminică	26.03.1995 Brașov	- Sala Sporturilor	ora 18,30

Preț 3000 lei/bilet
Tombolă cu premii în fiecare localitate.

Marinarii se mai și distrează

Pe 4 februarie, Liga Studenților din Institutul de Marină Civilă Constanța a organizat un spectacol pentru a aniversa cei cinci ani de la reînființare. Partea artistică a fost asigurată de Mircea Banic, Harry Tavitian & The Blues Community și grupul satiric Etajul II. A urmat un vios program de discotecă la Disco Club Shark I.M.C. Prezentatorii show-ului au fost Raluca Opreanu (Radio Contact) și Iulian Pavel. Cei 600 de participanți au plătit bilete de 3000 de lei pentru a nu scăpa evenimentul din Sala Teatrului Liric. Mulți sponsori au sărit în ajutorul studenților marinari: S.C. Taganav, Radio Contact, Compress Six, Pan Dobrogea, S.C. Phoenix, Disco Grafitti ș.a.

Adeline

Vesti bune de la Timisoara

Sala Olimpia va găzdui în zilele de 25 și 26 aprilie ediția 1995 a manifestării ROCK-FEST. Vestea i-a bucurat pe studenți, trupele tinere grăbindu-se să-și trimită casetele demo. Până la 1 februarie organizatorii au primit 80 de casete. Comisia care se va întruni pe 20 februarie va decide cele 15 formații care vor intra în competiția finală.

LĂMURIRI PENTRU
COLECȚIONARI V.P.R.

Cereri voastre ne onorează, dar nu respectă regula enunțată de mai multe ori. Nu ne scrieți ce numere ați dori, întrebându-ne cum să faceți cu banii. Pe MANDATUL POSTAL treceți și numerele solicitate. Nu folosim varianta ramburs. Calculați prețul exemplarelor, împărțiți suma la doi și adăugați taxa de expediere. Pentru colecții 1993/94 aveți de trimis 4500 lei. Din acest moment nu mai garantăm că veți avea absolut toate numerele pentru că cererea depășește oferta noastră. În numărul 51/1995 aveți toate cele 50 de coperte și scurte sumare care vă ajută în alegere. Dacă vă grăbiți ceva-ceva tot mai găsiți!

VOX POP ROCK OFERĂ LOCURI DE MUNCĂ

1. Căutăm distribuitori voluntari (ne gândim la școli și facultăți) care pot beneficia de avantaje deosebite, pe lângă un comision excepțional (de 30%) și de intrare liberă la toate concertele bucureștene, unde ar urma să se vândă revista noastră.
2. Agent publicitar cu salariu negociabil și un procent de 15-20% din fiecare reclamă adusă revistei. De dorit să aibă mașină proprie, redacția urmând să deconteze benzina consumată în interesul serviciului.
3. Fotoreporter cu laborator propriu, îndrăgostit de lumea muzicii.
4. Pentru corectură (două zile la două săptămâni, mai exact vineri și luni), căutăm persoane avizate, cunoscătoare ale limbii engleze. Având în vedere numărul mare de pagini dactilografiate (diferit de alte reviste cu 16 pagini), remunerația va fi corespunzătoare.
5. Secretară sau P.R. (Public Relations) care să aibă între 22 și 32 de ani, să cunoască limba engleză și termenii muzicali, să se descurce cu dactilografia ori cu computerul, să știe să zâmbească (50% din timpul de lucru), să știe să răspundă la telefon, să fie discretă și să accepte că nu avem ore exacte de venire-plecare, acestea fiind dictate de evenimente.

Cei interesați de ofertele de mai sus ne pot contacta la sediul nostru (vezi caseta tehnică) în zilele de miercuri și joi între orele 15.00-17.00.
Relații suplimentare la telefon 659.09.12.

Scurt raid prin cluburile de jazz bucureștene

A existat o vreme în care jazzul românesc a fost total neglijat, neexistând loc(a)luri care să asigure întâlniri frecvente între consumatori de jazz și muzicieni. Casele de cultură ale tineretului sau sindicatelor se ocupau exclusiv de muzica rock, care asigura mai ușor realizarea planului de încasări, iar restaurantele care găzduiau uneori formații de jazz aveau clientela lor proprie, preocupată mai mult cu degustarea tărilor decât a muzicii. Iată că, în ultimul timp, s-a produs o mutație spectaculoasă, dispărând total cluburile de rock (ceea ce iarăși nu este bine și ar trebui să ne dea de gândit), apărând în schimb mai multe cluburi în care se cântă jazz sau rhythm & blues.

După închiderea clubului "You & Me", mult timp, singurul loc în care se mai putea asculta jazz era "Lăptăria Enache" dar, iată că, în ultimele trei luni au mai apărut încă trei cluburi de jazz și probabil că acesta este doar începutul. Și dacă în clubul lui Alexandru Șipa, aflat sub "lăptărie" se fac audiții de jazz, celelalte două cluburi, "Big Mamoo" și "Tango", programează, cam la fiecare două zile, câte o manifestare "live". Imbucurător este faptul că patronii celor două localități au dovedit o deosebită flexibilitate față de cerințele "abonaților" astfel încât, pe lângă numele arhicunoscute, au invitat și trupe care nu prea au multe lucruri comune cu jazzul, dar care au un program adecvat unui astfel de club.

Vom începe raidul nostru în str. Gabroveni nr. 12, acolo unde se află clubul "Big Mamoo". Cornel Mihalcea, patronul clubului, este întotdeauna o gazdă extrem de atentă cu fiecare client. Localul, aflat într-o fostă pivniță, amintește destul de mult de "Club A" dar mult mai aerisit. Fiind situat într-o zonă ultracentrală are deja clientela sa fidelă alcătuită în general din ziariști și muzicieni. Printre alții, au cântat, deja, aici: A.G. Weinberger, Sorin Chifiriuc, Floare Albastră, Harry Tavitian, Hanno & Nightloosers, Alin Constanțiu, Albiter Blues Band și Anca Parghel. După cum vedeți, multă "lume bună" iar ambiția patronului este de a invita și formații de jazz din străinătate.

Iată și programul următoarelor concerte:

17 februarie	Floare Albastră
18 februarie	Electric Red Roosters
19 februarie	Catfish și Aquila
23 februarie	Quo Vadis
24 februarie	Quo Vadis
26 februarie	Black Cat Bone

Intrarea costă 3000 lei (din care 2000 lei în consumație). Pentru trupele care doresc să cânte la "Big Mamoo" iată telefonul la care poate fi găsit dl Mihalcea: 614.39.59

Situat în Calea Griviței nr. 208-210, vizavi de IMMR (fostă Grivița Roșie), clubul "Tango" îți oferă o sumedenie de surprize. Mai întâi una exterioară, fațada fiind placată cu profile metalice nichelate, dând senzația unei fortărețe. Intrarea amintește de cluburile de jazz din Chicago din perioada prohibiției. Suni și abia după ce ești studiat printr-o vizetă și se deschide ușa. Intrarea: 3000 lei. A doua surpriză îți-o oferă interiorul amenajat cu mult bun gust în maniera celor mai luxoase baruri occidentale. Personalul extrem de atent și agreabil ca și prețurile destul de accesibile permit ca în cele câteva ore cât te afli aici să te simți excelent. Nu în ultimul rând trebuie amintit

TANGO
AFTER
HOURS

muzica
live
in februarie

3 FEBRUARIE	WEINBERGER BLUES MACHINE
4 FEBRUARIE	WEINBERGER BLUES MACHINE
10 FEBRUARIE	TIMPURI NOI
11 FEBRUARIE	PASAREA COLIBRI
17 FEBRUARIE	TRANSYLVANIA BLUES COMMUNITY
18 FEBRUARIE	TRANSYLVANIA BLUES COMMUNITY
24 FEBRUARIE	PASAREA COLIBRI
25 FEBRUARIE	TIMPURI NOI

CLUBUL TANGO
Calea Griviței nr. 208-210
Tel: 612.21.93 222.81.93
Biletul transport pe timpul nopții

programul muzical care a fost asigurat până în prezent de: A.G. Weinberger & Blues Machine, Floare Albastră, Timpuri Noi și Pasărea Colibri (Mircea Vintilă, Mircea Baniciu, Florian Pittiș și Vlad Cnejevici). Și lucrurile ar fi excelente dacă nu ar trebui să pleci și acasă. Dacă nu ai venit cu mașina personală, un taxi până-n centru te costă cam 12.000 lei, pentru că nu vă recomand să vă întoarceți pe jos la ora 2 noaptea de acolo. Sau faceți-o dar pe răspunderea voastră! Oricum, patronii ne-au promis că vor rezolva curând problema transportului pentru perioada nopții.

Programul, până la sfârșitul acestei luni:

17 februarie	Transsylvania Blues Community
18 februarie	Transsylvania Blues Community
24 februarie	Pasărea Colibri
25 februarie	Timpuri Noi

Telefon de contact sau rezervare de locuri:
222.81.93

Nelu Stratone

ADRESA LA CERERE

Official International Queen Fanclub
The Old Bakehouse/16A
Barnes High Street
LONDON SW 13-England

COLTUL VIZITATORULUI

● Un musafir surpriză, greu de recunoscut după 10 ani de la plecarea din țară: **Harry Coradini**, fostul vocal de la PROGRESIV TM. ● Se află în țară de câteva săptămâni, a și cântat cu A.G. Weinberger și al său Blues Machine. ● Harry consideră trupa extraordinară, s-a simțit minunat cu băieții și speră ca și reciproca să fie valabilă. ● La cei 51 de ani ai săi, Harry VREA SĂ CÂNTE ȘI ACASĂ! ● De când se află în Germania, unde a plecat în 1985, a avut o activitate solistică, abordând cu prioritate genurile country și rock'n'roll. ● Istoria vieții lui este atât de spectaculoasă încât merită un spațiu separat și evident mai larg. ● Fostul Clasic XX și apoi Progresiv TM ne poate ajuta să înțelegem istoria rockului românesc. Numele de Progresiv l-a dat chiar el, după îndelungi discuții cu prietenul său de atunci Ladislau Herdina. Inițial semnificația acestui nume sublinia aportul trupei la progresul rockului din România. Apoi, prin schimbări de componență, și compozițiile au devenit ceva mai experimentale, mai progresive. ● Botezul oficial s-a produs într-o noapte de noiembrie în 1972. ● Harry a activat în grupul timișorean din 1972 până-n 1978 când fiind mult mai bucureștean decât ceilalți a intrat pe făgașul carierei independente. ● Bucuria lui de a întâlni oameni care-și amintesc de el, care sunt gata să-l ajute pentru a se reintegra în viața muzicală internă este imensă. ● Harry este un autentic medley etnic: italo-sârbo-german care SIMTE ROMÂNEȘTE. ● Speră să poată lucra aici, să-și facă o trupă de muzicieni adevărați alături de care să obțină un contract în Scandinavia. ● Chiar și reluarea repertoriului Progresiv TM într-o formulă unplugged figurează printre proiectele sale. ● Vom reveni pentru că știm că vă interesează. ●

● Ne-au mai vizitat: Silvia Dumitrescu, Mariana Turcanu, David Pistrui, membrii grupului Iarmarock, cei doi Altari (reveniți în Capitală) și mulți cititori cu sugestii, cereri de abonamente, oferte de servicii. tuturor le mulțumim!

● **Daniel Robu** ne-a făcut o primă vizită la redacție, sâmbătă, dimineața. S-a mutat definitiv în București. Cântă la Hotel Intercontinental. Este convins că 1995 îi va aduce multe satisfacții și va fi plin de noroc, pentru că el, după zodiacul chinezesc, e mistreț, iar 1995 este Anul Mistrețului. Primul pas va fi un L.P.... Apoi, se va pregăti pentru preselecția organizată de Televiziunea Română pentru Festivalul Internațional "Cerbul de Aur". Mult mai matur în gândire (a împlinit 23 de ani), ambițios, Daniel dorește să colaboreze și cu alți compozitori și interpreți pentru "a schimba aerul muzicii pop românești". Una dintre compoziții i-a încredințat-o Mariei Botta. O alta Monicăi Anghel. Doru Căplescu este compozitorul pe care-l admiră și cu care i-ar face plăcere să colaboreze, să se sfătuiască, să lucreze.

BUCUREȘTI
96,1 FM
IASI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

**radio
CONTACT**

PLIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

Au trecut 5 ani de la prima emisă a postului bucureștean aflat pe primul loc în topul preferințelor ascultătorilor. Vineri, 24 februarie, la Sala Polivalentă va avea loc (de la ora 21.00 aniversarea "copilului în plină creștere". Fanii postului vor avea de toate: Laura Stoica, Loredana Groza, Orchestra Direcția 5, Ioan Gyuri Pascu, ATeka Afro Tam-Tam, concurs Karaoke, videodiscotecă animată, Non Stop Dance Show, un D.J. de valoare din Belgia, Alex Kay, film în avanpremieră națională,

Gala Radio Contact

"Frankenstein" (cu Robert De Niro) și o trupă consacrată belgiană, Good Shape. ♦ Sunetul și luminile acestui maraton artistic vor fi asigurate de Sfinx Experience Music și Edgar Surin Music Production. ♦ Sponsor: Coca Cola, Paralela 45, Guild Film România, Tineretul Liber și Portguard. ♦ Producători: TILT & PARTNERS, Contera AV și Televiziunea Română. ♦ Biletele se găsesc la Sala Polivalentă, Magazinul "Muzica" și Sala Palatului. ♦ E bine să știți că programul va dura până spre 3-4 dimineața!

"Am trăit lângă un bărbat, care-mi spunea zilnic că o să se omoare"

rock'n'roll. Pe vremea când l-a cunoscut pe Kurt, în '90 (s-au căsătorit în '92), era numită **ingerul liric** al punk-rock-ului. Popularitatea ei a scăzut simțitor, când s-a măritat cu el, fiind socotită drept o oportunistă, căreia l-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Dar, de fapt, ea e mult mai complicată: devotată punk-rock-ului, dar capabilă să cânte cu nuanțe pop. În stare să strige, cu ochii plini de lacrimi «Sunt o victimă», pentru ca apoi să se lase fotografiată în toate pozițiile, de către fotografi. O femeie cultă, în stare să abordeze și să dezvolte orice subiect de conversație care i s-ar propune. O feminista ardentă. O mamă îngrijorată de viitorul copilului său, de numai 2 ani, **Frances Bean Cobain**.

Intr-ale muzicii, se poate considera o veterană. A cântat în **Sugar Baby Doll** (cu **Kat Bjelland**, din **Babes Of Toyland**, și **Jennifer Finch**, din **L7**), apoi a fost, pentru puțină vreme, prin **Faith No More**, până când, în '90, a fondat, alături de **Eric Erlandson**, grupul **Hole**, devenit faimos în SUA datorită celor 2 indie-single-uri, «**Dicknail**» și «**Retard Girl**» și confirmat de albumul de debut, «**Pretty On The Inside**». După ce s-a măritat cu Cobain, ea a părăsit, pentru o perioadă, grupul... mai precis, pentru doi ani de zile, cât a durat această căsătorie, care a sfârșit în cel mai tragic mod cu putință.

Și, chiar dacă acum și-a reluat activitatea cu grupul, chiar dacă prezenta lui **Frances Bean** îi luminează zilele, chiar dacă are un prieten de nădejde în **Michael Stipe** (**R.E.M.**), **Love** se refacă foarte greu de pe urma morții lui **Cobain**. Cu ceilalți doi componenți **Nirvana**, **Krist Novoselic** și **Dave Grohl**, nu e, după cum ea însăși recunoaște, în cele mai bune relații. «Sunt niște divergențe pe care le avem și care trebuie rezolvate... vreau să ajungem să comunicăm unii cu alții... dacă nu atât de dragul meu, atunci măcar de-al lui **Frances**... și pe urmă singurătatea. O chinuie din ce în ce mai mult. Acum câțiva vreme, puteam comunica cu Kurt, acolo unde este el. Dar acum, nu-l mai găsesc. Înainte, mi se părea că nu trebuie să-l jălesc, fiindcă el mă vede și s-ar putea simți vinovat. Așa că doar mă rugam și încercam să fiu veselă. Dar acum el a dispărut de tot, nu-l mai simt, așa că nu mai are nici un rost să mă prefac».

♥ Și a revenit pe scenă. I se pare că oamenii o privesc altfel, acum? «Nu. Chiar dacă Kurt ar fi fost în viață, la fel ar fi fost. Să nu-ți închipui că n-am știut în ce mă bag, măritându-mă cu Kurt. Totuși lumea a pariat că, la o lună de la căsătorie, vom fi deja în divorț. «Nu ești normală, mi-au zis (chiar și cei mai buni prieteni), o să vă omorâți unul pe altul!». Bineînțeles că nu mi-a păsat.

«Eu îl iubesc pe băiatul ăsta, îmi spuneam. Îl iubesc și-am să fiu cu el, fie ce-o fi!».

♥ Te simți vulnerabilă pe scenă, mai ales acum?

«Știi că se spune că scena-i scenă și viața-i viață! De multe ori, se întâmplă ca omul pe care-l vezi pe scenă să fie exact opusul celui din viața de toate zilele. Și-o să dau doar un singur nume, fără să comentez nimic: **Sinead O'Connor**. Eu nu-mi dau seama cum sunt, cât de puternică sau de slabă. Kurt era puternic, într-un fel. Când îi venea, era în stare să ne bage pe toți în... «**Fuck you, Courtney, fuck you, Gold Mountain**» (firma care se ocupa de **Nirvana**), **fuck you ALL!**. Dar, totodată, asta era și cea mai mare problemă a lui... Ce-o să se facă atunci când n-o să mai fie în stare să zică «**FUCK YOU!**»?».

♥ Cântecul «Live Through This» au câpătat un nou sens, după cele întâmplate? «Bineînțeles. Gândesc-te că-am trăit cu un om care zi de zi îmi spunea că el o să se omoare. Eu am făcut tot ce-am putut ca asta să nu se întâmple. Rezultatul era, de fiecare dată, o isterie generală. Tipete, zbierete, picioare-n pereți, telefoane sparte... Am sfârșit prin a crede că am, în viață, un țel nobil - acela de a avea grijă de două ființe, de bărbatul și de copilul meu, acela de a face tot posibilul ca ei doi, amândoi, să trăiască. N-am reușit prea bine, cred».

♥ Și, în ceea ce-l privește pe el, ce-i încercat să faci? «În primul rând am încercat să anihilez un dușman al nostru, comun: lumea din afară. Presa. Am încercat să-l conving pe Kurt să nu mai citească chiar tot ce se scria despre el. Nu i-am mai cumpărat reviste... bufnea, urla și se ducea să le cumpere singur. Tot citea. Toate referințele, notițele, caricaturile... nu era maniac, dar pur și simplu simțea nevoia să afle dacă ceea ce face el e receptat așa cum trebuie, în lume... Am încercat să ascund de el niște reviste, care conțineau niște chestii ironice, disprețuitoare, la adresa lui... le-a găsit într-o zi, cam după vreo trei luni... am crezut că o să-nnebunească... parcă era un animal hăituit. Și pe mine mă privea cu ură, în momentele alea. «Pleacă, pleacă», țipa... «O să treacă, o să vezi, e o prostie, sunt niște tâmpiți, încercam eu să-l liniștesc. «**O SA TREACA PE DRACU!**», urla... Nu mai vreau să știu de nimic, s-o ia dracu' de muzică, să-i ia dracu' pe toți... nu mai scriu nimic, niciodată... și-n curând, de altfel, nici n-o să mai fiu aici și n-o să-mi mai pese de nimic!».

♥ Bine, dar acum aproape un an, i-am luat un interviu și-mi spunea că e foarte fericit, că n-a mai fost așa de fericit în viața lui!

«Poate chiar era - dar doar în acel moment. Mie, însă, tot timpul îmi spunea «Nu mai trăiesc decât pentru **Frances** și pentru tine». Până și-n interviul pe care l-ai avut tu cu el se poate citi printre rânduri că avea de gând să-și zboare creierii... la o zi după ce-am născut-o pe **Frances**, a venit la spital cu o armă... ce era să mai fac? I-am zis numai «Lasă-mă pe mine prima. Nu suport să te văd mort... mă duc eu prima». Am luat arma în mână și mi-a simțean ca-n «**Lista lui Schindler**»... «**Niciodată n-o să știu ce mi s-a întâmplat, mă gândeam. Și Frances Bean? Ce-i vor spune? Că părinții ei s-au sinucis, la o zi după ce s-a născut ea?**»... M-am înmuiat... am încercat să vorbesc cu el. «Tâmpito, mi-a zis, n-ai curaj! Eu o s-o fac, ai să vezi!». Apoi i s-a făcut dintr-o dată atât de rău, încât l-au dus repede într-o altă rezervă... acolo a intrat în comă. Era să moară ÎN SPITAL... O soră spunea chiar că a murit... «E mort, cum mă vezi și cum te văd, mort ca toți morții», îmi spunea cu seninătate... el murea, iar doctorii se foliau pe culoare! Asta se întâmpla pe 9 august '93...».

♥ Și totuși, Kurt s-a gândit la muzică, până-n ultimul moment...

«Da, niciodată n-a renunțat cu-adevăr la muzică, deși puteai să juri că o va face, după acele de furie pe care le avea... mereu cânta, fredona sau scria câte ceva. Țin minte cum a fost când mi-a zis că al doilea album, **Meat Puppets**, e nemaiapomenit. Eu am strâmbat din nas... «Nu, nu așa e, stai să vezi»... Și-a născut pe mi cânte... cu vocea lui, cu ritmul lui, cu cadența lui... și mi-am dat seama că așa e, că e, într-adevăr, un album grozav».

Singura dată când l-am rugat să-mi compună mie ceva, era la veeu. Avem un veeu imens și l-am auzit lucrând, înăuntru, la «**Heart-Shaped Box**». L-a făcut în 5 minute. «Hei, m-auzi?» «Ce-i?», mi-a răspuns el. «Nu-mi dai mie cântecul ăsta?». «**Fuck you**», mi-a răspuns, încerca să facă pe durul!».

♥ În ce dispoziție era, înainte de momentul Roma?

Părea să fie «liniștea de dinaintea furtunii».

«Ură. Ură totul și pe oricine. M-a sunat din Spania, plângând... tocmai începusem să lucrez cu **Hole**, după foarte multă vreme. Am lăsat totul și-am zburat la el. A hotărât să ne-nălmim la Roma. M-a așteptat cu trandafiri... și cu o bucată din **Colosseum**, fiindcă știa că iubeam istoria Imperiului Roman... Am băut șampanie, am luat un **Valium**, am făcut dragoste și, imediat după aceea, eu am adormit. Cred că l-a durut asta... era foarte romantic și, pentru el, postludiu era o piesă de rezistență în actual sexual».

Pe la 3 sau 4 dimineața, m-am trezit și m-am întors spre el, s-o mai facem o dată.

Zăcea la marginea patului. Pe noptieră pusese o mie de dolari și un bilețel - «Nu mă mai iubești. Prefer să mor, decât să-ajung la divorț!».

(va urma)

Ana Călin
după **Rolling Stone**

O singură condiție vrusem să-i pun, pentru acest interviu...

«Știu care, spune **Love**, dacă-ncep să plâng, probabil c-o să ies din cameră. Să nu te superi».

Și a plâns... de fapt, cred că s-a fi fost mult mai șocat dacă n-ar fi făcut-o. E prima oară când **Love** vorbește, într-un interviu, dând detalii, despre moartea lui Kurt, din aprilie trecut, despre stresul crescând care l-a împins spre sinucidere, despre urma adâncă pe care Kurt a lăsat-o în viața și-n muzica ei... dar, deși plânge, nu pleacă din cameră. Continuă să vorbească, printre lacrimi. «În jacheta asta s-a omorât, spune, arătând o haină maro, groasă, care zace lângă ea, pe sofa. Am spălat-o de sânge, ca s-o pot purta, în toamna asta. Nu-i nimic sentimental în asta... mi-am spălat și haine de-ale mele, o dată cu ea... când îi sugerez că, totuși, poate-ar trebui, deja, să luăm o pauză, sare din pat, își șterge repede lacrimile... «Nu-i nevoie. Nu trebuie să te deranjeze că plâng... vreau să fac interviu ăsta. Trebuie să-l fac. Vreau să vorbesc despre Kurt și tot ce-a fost, **ACUM**, o dată pentru totdeauna».

Chiar și văduvă, **Courtney Love** rămâne una dintre cele mai puternic mediatizate figuri, din perimetrul

"Slavă Domnului, am încetat să mă mai port chiar ca un tâmpit!"

Cum o mai duci?

«Bine, mersi. Foarte ocupat. Abia m-am întors din America, unde am lucrat câte ceva cu **Billy Joel** și **Ray Cooper**. Acum sunt iar pe picior de plecare. Am niște concerte la Berlin. Mă pregătesc pentru noul album. Vezi, fac destul de bine!».

În ultimii 8 ani s-a schimbat ceva în viața ta?

«O, da, și-nă cum! Acum 4 ani am renunțat definitiv la sobrietate, fiindcă mă plictisea teribil. M-am schimbat radical, în această privință. Acum mă simt perfect din toate punctele de vedere și-mi pare rău că nu mi-am dat seama unde-i buba, mai devreme... Oricum, slavă Domnului, am încetat să mă mai port ca un tâmpit, ca un măgar... ei, uncori, poate că mi se mai văd urechile, dar rar de tot... Ce mai, ultimii 4 ani au fost încântători!».

De ce atâtea colaborări și duete în ultimul timp?

«Chiar, de ce? Zău dacă știu, dar ai dreptate, sunt atâtea... Primul a fost «**That's What The Friends Are For**», cu **Gladys Knight** și **Stevie Wonder**. Pe urmă, cel cu **George Michael**, care-a fost haios de tot. Treaba era terminată și **George** a zis «Hai să-l scoatem». «**George**, nu cred că asta ar fi cea mai bună mișcare pentru cariera ta» - asta i-am lăsat eu, pe robot. Pe urmă m-a sunat el și mi-a consumat banda cu «O să iasă mișto, o să iasă mișto, o să...». Și uite că-a fost **number 1** în fiecare topuleț, în fiecare țărișoară, asta ca să-ți dai seama cât de tâmpit pot să fiu! Cu **Ru Paul** pur și simplu m-am distrat... Au fost câțiva oameni cu care am înregistrat, fiindcă știam că te poți distra cu ei, ca de exemplu **Leonard Cohen** sau **Henley**. Cu **Aretha Franklin** n-a fost așa de distractiv fiindcă, de fapt, nici n-am cântat propriu-zis împreună... Am înregistrat separat. Mișto a fost că ea n-a cântat în cheia mea și c-a trebuit să cam chelălăi ca să țin pasul».

A mai rămas cineva?

«Nu m-aș supăra dacă ar fi vorba de un duet cu **Michael Stipe**».

În ultimii 8 ani ai ascultat vreun grup care te-a scos de pe foaie?

«Nasoaie întrebare, și știu de ce? Fiindcă, după ce răspund, mă gândesc «Ah, Doamne, p-ăștia i-am uitat!». Așa că, s-o luăm încet. În primul rând, **U2** și **R.E.M.** au făcut treabă bună. Pe urmă,

Luete din...

mi-a plăcut revenirea lui **Bonnie Raitt**. Îmi place la nebunie albumul lui **Björk** - cel mai interesant din câte am auzit în ultimii ani. Pe urmă, se-nămplă multe lucruri mișto în State... Ca **The Gipsy Blossoms** sau **Green Day**. Ah, și **Nirvana** - au apărut în ultimii 8 ani, nu? - sunt absolut fantastici. Au început bine și au mers din ce în ce mai bine. Și «**Diamonds And Pearls**» al lui **Prince** a fost... scânteietor, ca să ne menținem în aceeași sferă!».

Te-ai întâlnit vreodată cu **Prince**?

«Da. O singură dată, imediat după **Grammies**, la o petrecere. Eram beat turtă. Numai că, chiar și beat, eu sunt o persoană tare timidă sau, mă rog, eram. M-am dus la el și am îngâmfat «Știi, sunt un mare fan al muzicii dumneavoastră» iar el s-a uitat la mine, n-a zis nimic și a plecat. M-a lăsat acolo ca pe-o grupie infernăntată. E un porc, dar unul deștept».

În '88, când te-ai judecat cu **The Sun**, publicul te-a susținut. Te-a mirat asta?

«Proprietarul unui club de fotbal și, când mai apar pe la vreun meci de-al echipei și se prind că sunt în tribune, încep să cânte chestii de genul «**Elton e pe aproape**»/ **Nu stați jos**»/ **Că v-o pune pe la**

spate» sau mă trezesc cu un crengușu sub fund... Nu vor decât să te testeze... dacă te enervezi, ești un prost. Trebuie să zâmbești și să înduri totul fără să clipești».

Niciodată n-am avut mari probleme cu publicul la meciurile de fotbal. Am mai fost insultat pe față, dar asta cu totul întâmplător. Nu cu publicul am eu probleme, cu alte cuvinte, ci cu presa».

Ce crezi despre punk?

«Era punk a fost formidabilă. Prima dată când am auzit despre punk a fost la una din emisiunile de duminică dimineața ale lui **Janet Street Porter**. I-a intervievat atunci pe **Sex Pistols**, **Siouxsie And The Banshees** și **The Clash**. Stăteam în pat și mă cruceam tot uitându-mă la ei. Mi-au plăcut din prima. «Ah, ce fetițe drăguțe», mi-am zis».

I-ai mai dat vreun sfat lui **George Michael** de când cu procesul său?

«Nu chiar. Am încercat să-l fac să simtă că sunt alături de el, dar nu l-am influențat în nici un fel. Privind retrospectiv lucrurile, cred că-a greșit, dar asta e. Era convins că o să câștige procesul, atât de convins încât nimeni nu l-ar fi putut face să creadă contrariul. Poate că-a fost prost sfătuț de alții».

La **Freddie Mercury Tribute**, pe **Wembley**, oamenii au răs când ai apărut pe scenă, din cauza culorii parului tău. Te-a deranjat?

«Inițial, da. În **The Independent** am citit o chestie de genul «**Elton a apărut pe scenă cu o reverie moartă pe cap**», ceea ce mi s-a părut amuzant. Important e că eu mă simt bine așa. E același lucru ca atunci când ți se spune că ești homo - trebuie să fii pregătit să înfrunți vijelia și glumele care se fac pe seama ta. Nu trebuie decât să te scoli cu capsa pusă și să-ți spui «Ei, și ce dacă?»».

Spune-mi un ban!

«Drace! O știu pe aia cu cel mai norocos tip din lume?»

Un tip se plimbă pe plajă și, la un moment dat, dă cu piciorul într-o sticlă. O ia, o deschide și dinăuntru iese un duh care-i spune «Mersi că m-ai salvat. Uite, îți îndeplinesc o dorință. Ce-ai vrea?». Tipul se gândește ce se gândește și pe urmă-i răspunde duhului: «Aș vrea să fiu cel mai norocos tip din lume... Bun. Merge el într-o cămăruță și ce-și zice, «Ia să vedem noi cum stăm cu norocul». Bagă fișe-ntr-un poker și umflă potul de două ori. «Măi să fie, își zice, te pomenești că-am pus-o!». Se duce acasă, unde-l așteaptă o scrisoare din partea unei companii de pariuri: «Ai câștigat 2 milioane de lire!»! Să moară, nu alta. Sunt cel mai norocos tip din lume!... Se duce la cămăruță și le dă la toți de băut. Când să plece, vede-o indiană frumusească foc, la colțul străzii. «Mamă, ce-mi place, își zice, dar nu prea-mi merge mie cu femeile... da! hai să-nțerc, ce naiba, doar sunt cel mai norocos tip din lume!». Într-o vorbă cu ea, o duce la el, mă rog, toată lumea știe ce-i face, iar a doua zi dimineața, când se trezește și se uită la gagică, vede că asta are o gaură-n cap. «Aoleu, ce mă fac, zice, pună mâna pe telefon, o declară la poliție... și câștigă, drept recompensă, o mașină!».

Ana Călin,
după «Q»

placebo

PLACEBO Mail Order P.O. Box 847 LONDON SW18 1AX

Vă oferă:

SINGLES & EP'S

- PILL 1 POLYPHEMUS "Great Village Trip" 100" vinyl
The Chamber of Wednesdays/What the Old Man Said/Chains of Ice/The Sea Map
- PILL 2 SPECTRUM ZERO "Free My Mind, Free my Soul" 10" vinyl
Like a Stone/Hugg's Theme/God's Worst Invention
- PILL 3 COME "Fast Piss Blues" 10" vinyl
Fast Piss Blues/I Got the Blues/Brand New Vein
- PILL 4 BRIDGET "Sound" 10" vinyl
Monkey Island/Martini/Crime/Next
- PILL 5 ROLLERSKATE SKINNY "Trophy" 10" vinyl
Bow-Hitch-Hiker/Violence To Violence/Trophy
- PILL 6 7" Promo only flexi disc featuring Rollerskate Skinny, Rosa Mota & Bridget
- PILLS 7 ROSA MOTA "Seven Inch Sulk" (Limited edition) 7" vinyl
Stop Start/Leave the Planet
- PILLS 8 PINEAPPLES "She Brings Me Down" 7" vinyl
She Brings Me Down/Please Yourself
- PILL 8CD PINEAPPLES "She Brings Me Down" CD single
She Brings Me Down/Please Yourself/The Taste/Amy Fisher
- PILL 9 ROLLERSKATE SKINNY "Threshold E.P." 10" vinyl
Miss Leader (remix)/Entropy/Goodbye Balloon
- PILL 9CD ROLLERSKATE SKINNY "Threshold E.P." CD single
Miss Leader (remix)/Entropy/Goodbye Balloon
- PILLS 10 MACHINERY HALL "Herd" 7" vinyl
Herd/Sworn by You

ALBUMS & MINI-ALBUMS

- PILLA 1 COME "Eleven-Eleven" vinyl
Submerge/Dead Molly/Brand New Vein/ Off to One Side/Bell/William/ Sad Eyes/ Power Failure/Orbit/Fast Piss Blues (CD only)/I Got The Blues (CD only)
- PILLCD 1 COME "Eleven-Eleven" Compact Disc
- PILLMA 2 ROSA MOTA "Drag For A Drag" mini album vinyl
Baby Flower/Are We Having Fun Yet?/Cold/Riverblind/ Fucked/ Roma
- PILLMCD 2 ROSA MOTA "Drag For A Drag" Compact Disc
- PILLA 3 ROLLERSKATE SKINNY "Shoulder Voices" vinyl
Miss Leader/ Violence to Violence/ Lunasa/ Bring on Stigmata/ Bella/ Ages/ Bow-Hitch-Hiker/ Some Give Birth/ Shallow Thunder/ Slave/ So Far Down up to Heaven
- PILLCD 3 ROLLERSKATE SKINNY "Shoulder Voices" Compact Disc
- PILLMA 4 UZI "Sleep Asylum" mini album vinyl
Criminal Child/ Pale Light/ Gabrielle/ HaHaHa/ Collections/ Underneath
- PILLMCD 4 UZI "Sleep Asylum" Compact Disc
- PILLMA 5* HUGE BABY "Super Frankenstein" mini album vinyl
The Locust/ The Tramp has Returned (to Kill the King)/Malfunction/ Shaking Winter/ The River
- PILLMCD 5* HUGE BABY "Super Frankenstein" Compact Disc
- PILLMA 6 SEXPOD "Home" mini album vinyl
Home/ Heroine/ Foot on the Gas/ Winter/ Circle of Silver/ A Wedding Song
- PILLMCD 6 SEXPOD "Home" Compact Disc

Dacă ar fi trăit, ar fi implinit 50 de ani, pe 6 februarie. Însă faptul că nu mai trăiește, că a murit, în '81, de cancer, nu umbrește cu nimic strălucirea acestui nume de legendă al muzicii reggae. În dicționarul publicului, reggae-ul, ca gen muzical, se confundă cu numele său, lucru care demonstrează (dacă mai era nevoie) că impactul social al muzicii lui Bob Marley nu este deloc un fenomen neglijabil.

Muzica lui Marley și a grupului său, **The Wailers**, are un puternic caracter local, personal, dar dispune, totodată, de o extraordinară putere de "seducție", pe plan universal. "No Woman, No Cry" cel mai iubit cântec al lui Marley, este îmbibat de detalii intime ale propriei sale copilării, dar asta nu l-a împiedicat să se stabilească pe primele poziții în topuri și să devină, în cele din urmă, un punct important pe coordonatele muzicii mondiale. Succesul de care artistul s-a bucurat, în anii '70 - când a devenit, cu îndreptățire, primul și cel mai important muzician (provenit din lumea a treia) - nu a depins de nici un compromis al acestuia, privind originea sa. Marley a rămas, până la capăt, un jamaican "pursânge". Muzica lui reflectă viața insulelor dintre anii '50-'70, adică din perioada în care reggae-ul s-a născut, a crescut și a ajuns la apogeu. De la moartea lui, însă, conceptul de reggae s-a modificat, asimilându-se, în bună parte, muzicii pop.

Amestecul de tristețe și bucurie existent în muzica lui Marley, îi reflectă în întregime viața: Rod al unei relații trecătoare dintre un jamaican alb, în vârstă de 50 de ani, și o foarte tânără localnică de culoare, Bob a avut o copilărie relativ fericită, petrecută la țară. Pentru o perioadă, tatăl său îl lasă în grija unei oarecare doamne Grey. Apoi, în 1957, este luat de către mamă, care se stabilește într-un cartier din Kingston, Trench Town (Orașul șanșurilor), numit astfel fiindcă era aproape la fel de primitiv ca un sat. Aici, din cauză că nu erau albi, cei doi a trebuit să îndure șicanele continue și scârba demonstrativă a vecinilor. Bob a învățat cum să suporte cu demnitate situația, care, într-un fel, s-a dovedit a fi o binecuvântare, pentru că l-a împins spre unul din refugiiile de care dispun adolescenții inadaptați sau inadaptabili: MUZICA. The Wailing Wailers și-a început cariera ca trio, avându-i ca membri pe Bob, Peter McIntosh (cunoscut ca Tosh) și Bunny Livingston. Deși erau fascinați, în acea perioadă, de stilul armonios practicat de grupuri ca Impressions, muzica celor de la The Wailing Wailers a fost, la începutul anilor '60, puternic influențată de un alt grup: American R & B - cel care, de fapt, a deschis drumul spre reggae.

Noul stil, constând într-o accelerare a ritmurilor practice de R & B, a fost numit ska - prescurtare de la skavovee, corespondent, în jamaicană, al termenului de groove. Rezultatul - o muzică alertă, "smucită", care a plăcut locuitorilor insulelor, nu foarte receptivi, altfel, la eforturile grupurilor care încercau să vină cu ceva nou... Însă, deși The Wailing Wailers a avut cam 20 de hituri, pe plan local, înregistrările făcute în studioul lui Coxsone Dodd (producătorul lor, care a pretins, ulterior, că este inventatorul ska-ului), n-au fost la fel de bine cotate, ca cele ale unui alt grup (concurrent), Maytals.

La jumătatea deceniului, ska-ul a început să piardă din ritm, să "încetinească motoarele". Unii spun că vana lui '66, arzătoare, insuportabilă, i-a calmat

bătăile nebunești. Alții sunt de părere că, datorită creșterii simptomele a popularității rastafarianismului, asociat cu cultul marijuanei, tânără generație de muzicieni nu s-a mai mulțumit să se facă auzită doar în discotecile de pe insule... tinerii muzicieni voiau să fie cunoscuți, nu doar dansabili.

Astfel, în '67, când ska-ul se transformase într-un rock liniștit, The Wailing Wailers a început să capete popularitate. Vocea expresivă a lui Marley, încadrată

Tempoul lent și ideile rasta se potriveau de minune compozițiilor lui Marley.

The Wailers luase din nou avânt. Asta în timp ce nume ca Desmond Dekker and The Aces sau The Ethiopians erau pe culmi.

Din nefericire, însă, băieții erau extrem de săraci. În industria muzicală jamaicană, producătorii o duceau mult mai bine decât cântăreții, iar Coxsone Dodd îi plătea mizerabil. Așa că, în '67, Marley a fost aproape

Când s-a întors, The Wailers a ieșit din nou la rampă, recucerind poziția pierdută. Cel care i-a ajutat să se relanseze a fost producătorul Lee "Scratch" Perry, un "dezertor" de la școala lui Dodd, care-și deschisese propriul său studio, fondând, totodată, și un grup, The Hippy Boys.

Perry, un nonconformist declarat, a încurajat atitudinea rebelă a celor de la The Wailers. De asemenea, el i-a prezentat băieților care se ocupau de partea ritmică, la Hippy Boys, Aston și Carlton Barrett. Această întâlnire a schimbat cu totul direcția grupului lui Marley. Stilul celor de la The Wailers s-a maturizat, lucru lesne de observat în albumul "Soul Rebel", unde basul și bateria celor doi Barrett au dat un plus de rafinament și eleganță creațiilor grupului. Mesajul versurilor - "LIBERTATE!" a făcut ca muzica lui Marley & Co să aibă un impact social deosebit.

Așa s-a născut reggae-ul. Termenul exista și fusese deja "inaugurat" de către Dekker. Însă, adevărata strălucire a stilului a fost conferită de Marley, care, începând din '69, a demonstrat că reggae-ul era mult mai interesant și mai bogat decât ska-ul.

În acest moment a intrat în scenă proprietarul lui Island Records, Chris Blackwell. Vlăstar al unei bogate familii englezești, Chris a făcut școala în Anglia, dar a crescut în Jamaica, unde s-a simțit atras de muzica locală și de ideile rasta. Ca proprietar al lui Island Records, el s-a zbatut să promoveze muzica jamaicană în Marea Britanie și în America. Se spune că era pe punctul de a semna un contract cu Maytals, când The Wailers i-a atras atenția, cucerindu-l. În următorii 3 ani, Chris, a făcut risipă de energie și bani (500.000\$), pentru a face cunoscut grupul. Și a reușit.

Bob Marley & The Wailers au devenit faimoși pe toate meridianele globului. Iar cei care n-au avut un contact direct cu muzica lui Marley, trebuie să fi ascultat măcar cover-version-ul lui Clapton, la "I Shot The Sheriff".

Chiar dacă în '74, certându-se, Tosh și Livingston au părăsit grupul, steaua lui Marley - și a reggae-ului - nu a apus. Muzica sa a supraviețuit multor grupuri efemere, care s-au stins la fel de brusc precum au și răsărit (de) pe firmamentul muzicii reggae.

Muzicieni ca John Holt, Gregory Isaacs sau Errol Dunkley au mers mai departe pe drumul deschis de Marley, au ocupat primele locuri în topuri cu piese reggae... piese ale unui gen care s-a născut pe străzile mizerabile ale orașelor jamaicane.

Ca mai toți marii creatori, Marley a murit într-un moment de apogeu al carierei sale muzicale. Discurile i-au fost de nenumărate ori reeditate, aducând profituri imense lui Island Records.

În 1980, Marley nu mai era doar un cântăreț de succes, ci reprezenta o figură marcantă a culturii muzicale universale. De asemenea, Marley e pus la loc de cinste în galeria personalităților de culoare, alături de Martin Luther King. În '80, Marley a participat (una din ultimele sale apariții pe scenă) la spectacolul dat în cinstea zilei în care statul Zimbabwe și-a câștigat independența. Un sfârșit nebănuit, dar potrivit, pentru o carieră ca cea a lui Bob Marley.

O carieră ce, datorită originalității muzicii și a personalității cântărețului, pare, uneori, o legendă, un mit sau, mai binezis, o poveste fără sfârșit.

Ana Călin,
după The Sunday Times

de cea dulce, de tenor, a lui Livingston, și de basul lui Tosh, a creat o prezență armonioasă, un sound proaspăt și distinctiv, copiat de majoritatea trupelor de mâna a doua.

obligat să renunțe la cântat, pentru a pleca la Delaware, unde locuia mama sa și unde și-a putut găsi ceva de lucru (la una din fabricile Chrysler).

Pe 15 februarie se împlinesc

30 de ani de la moartea lui NAT "KING" COLE

pianistică, fină și plină de nuanțe, influențată de Earl Hines și Teddy Wilson, precum și calitatea compozițiilor cu aranjamente sensibile și pline de rafinament îi asigură în scurt timp o mare popularitate, hiturile curgând pe bandă rulantă: "(I Love You) For Sentimental Reasons" (nov. '46, loc 1 SUA), "The Christmas Song" (nov. '46, loc 3 SUA), "Nature Boy" (apr. '48, loc 1 SUA, primul disc de aur), "Mona Lisa" (iun. '50, loc 1 SUA, al doilea disc de aur), "Too Young" (apr. '51, loc 1 SUA, al treilea disc de aur), "Pretend" (feb. '53, loc 2 SUA și loc 2 UK), "Answer Me (My Love)" (feb. '54, loc 6 SUA), "A Blossom Fell" (feb. '55, loc 3 UK și loc 2 SUA), și "When I Fall In Love" (apr. '57, loc 2 UK). Mai întâi, Nat "King" Cole colaborează cu vechii săi prieteni din The King Cole Trio, Oscar Moore și Wesley Prince, formația sa fiind desemnată de revista de jazz "Downbeat", drept cel mai bun combo în perioada 1944-1947. Mai târziu, majoritatea succeselor sunt înregistrate alături de Irving Ashby, chitară Johnny Miller sau Joe Comfort la bas și pentru scurt timp, Jack Costanzo, bongo. În 1953, este desemnat de aceeași revistă, "Downbeat", "The Best Male Vocalist". Teoreticienii jazzului îl includ pe Nat "King" Cole, alături de Charles Brown, Floyd Dixon și Ivory Joe Hunter, printre pionierii sofisticatului stil al barurilor de noapte de pe West Coast, un stil gustat mai mult de spectatori albi decât de negri. De altfel, în aprilie 1957, în timpul unui concert dat la Birmingham, Alabama, avea să fie atacat și bătut de adepții organizației Ku Klux Klan, care nu vedeau cu ochi buni succesul deosebit pe care-l avea muzica sa în rândul albilor. În 1962, albumul "Let There Be Love", atinge locul 1 în USA Charts, fiind urmat de marele său succes, "Ramblin' Rose" (aug. '62, loc 2 SUA și loc 5 UK),

single care s-a vândut în 2 milioane de exemplare. Pe 8 decembrie 1964 este internat la spitalul St. John din Santa Monica, fiind suspectat de cancer. În 25 ianuarie, suportă o grea operație în urma

W. C. Handy și Nat King Cole

căreia îi este extirpat plămânul stâng. Moare în spital, trei săptămâni mai târziu, la 15 februarie 1965. Ultima sa înregistrare, "Let Me Tell You Babe", devine hit, după

moartea sa, în august 1966. Dintre numeroasele sale albume trebuie menționate: "The Nat King Cole Trio 1940-1941" (MCA Records), "Trio Days 1944-1949" (Capitol), "Anatomy Of A Jam Session" (în trio cu Charlie Shavers și Herbie Haymer, Black Lion Records), "The Genius Of Lester Young" (în trio cu Lester Young și Buddy Rich, Verve Records), "Nat Cole Meets The Master Sax" (cu Illinois Jacquet), "Saint Louis Blues" (1958, Regal Records) și "Nat King Cole Story" (2LP, 1966, Capitol). Piese sale continuă să fie cântate de numeroși soliști, printre care Bobby Darin, Conway Twitty, Donny Osmond sau de Natalie Cole (născută la 6 februarie 1950, în Los Angeles), care a

Cine oare nu s-a trezit fredonând măcar o dată "Mona Lisa" sau "Ramblin' Rose"? Nat "King" Cole a reprezentat pentru muzica pop americană a anilor '50 un moment de vârf, vocea sa melancolică, tehnica sa pianistică, precum și compozițiile sale romantice fiind deosebit de apreciate de bunicii și părinții noștri. Și totuși, în mod paradoxal, despre Nat "King" Cole se știu foarte puține lucruri. Enciclopediile de jazz nu-i pot lerta faptul că a trădat jazzul în favoarea muzicii pop, iar cele de rock îl ignoră tocmai pentru că în deceniul șase, Nat "King" Cole era considerat un conservator și deci un adversar al rock-and-roll-ului care tocmai se năștea. În plus, era mult prea negru pentru a fi pe placul albilor, iar muzica sa era mult prea "albă" pentru a-i mulțumi pe negri. Viața sa a fost mult prea decentă și modestă, fiind lipsită de acele evenimente senzaționale care fac subiectul presei de scandal. S-a născut pe 17 martie 1917, în Montgomery, Alabama. Nume real, Nathaniel Adams Cole. Nat a fost al doilea fiu al unui preot baptist, într-o familie cu 6 copii. Învăță să cânte la pian încă de la 4 ani, apărând pentru prima dată în public la Teatrul Regal din Chicago, unde familia sa se mutase. La 11 ani devine organist în biserica tatălui său, The True Light Baptist Church, iar șase ani mai târziu, în 1934, își creează prima formație proprie, The Royal Dukes. Mai târziu, va cânta împreună cu fratele său Eddie, în grupul The Rogues of Rhythm. În 1939 creează The King Cole Trio, în care Oscar Moore cânta la chitară electrică, lucru neobișnuit pentru acele timpuri, Nat Cole, la pian și voce, iar Wesley Prince, la contrabas. Acest trio devine rapid unul dintre cele mai cunoscute combo-uri din SUA, motiv pentru care celebrul Lionel Hampton îi alege pentru a înregistra câteva piese celebre, printre care: "House of Morgan", "Jack the Bellboy" și "Jivin' With Jarvis". Anii patruzeci îl găsesc pe Nat în formația lui Bob Lewis, the Swanee Inn Trio, care avea un contract în Hollywood. Alături de aceștia, înregistrează și piesa care avea să devină primul său hit, "Straighten Up And Fly Right" (apr. '44, loc 9 în SUA), care este urmată de "Sweet Lorraine", care-i aduce un contract cu Capitol Records și începutul carierei sale solo. Vocea sa aparte, accentul specific oamenilor din sud, tehnica

devenit una dintre stелеle muzicii pop americane încă din anii '70.

Nelu Stratone

WELCOME TO THE DEATH STREET

Credeți că ați scăpat? Iată că după o lungă (dar obligatorie) pauză "de organizare" coșmarul revine. Am analizat serios scrisorile voastre și din ele opinile voastre. Am discutat mult cu Andrei, dar și cu ceilalți colegi asupra oportunității menținerii acestei rubrici atât de îndrăgite de mulți dintre voi. Un lucru era clar: modul de prezentare al trupelor incluse în această categorie extremă trebuia schimbat. Ordinea strict alfabetică, valabilă pentru dicționarele muzicale nu mai corespundea exigențelor noastre. Să nu uităm că primele episoade din "COSMAR PE STRADA MORTII" au fost redactate în vara lui 1993. Atunci erau la modă niște trupe, acum sunt altele. Unii au dispărut, alții au ieșit la suprafață. În plus, nenumărate discuții ale celor "indosariați" au penetrat piața internațională. Mediul underground s-a lărgit considerabil, s-au ivit combouri cu statut de "superstar" și case de discuri independente, axate pe anumite genuri muzicale. Iată de ce "varianta '93" a "Coșmarului" trebuia permanent revizuită și completată. Și atunci ne-am decis să folosim vechiul spațiu și nume, dar sub altă formă. În fiecare număr vom publica la "Coșmar" o trupă consacrată, de a cărei "soartă" s-au interesat mai mulți cititori. Printre biografiile vom publica și seriale (avem în lucru unul despre impactul Black Metal și în pregătire altul despre istoria muzicii DOOM), informații și chiar repere geografice underground. Nu vor lipsi nici interviurile atunci când vor fi necesare, iar grupul respectiv se va afla în centrul atenției generale. Ne gândim chiar la recenziele unor discuri și casete de profil, cu condiția ca ele să figureze în colecția noastră și deci să vi le putem oferi și vouă. De astăzi rubrica va aparține! Scenariu ce vă interesează cel mai mult în perimetrul death, black, doom metal, chiar dacă ascultați și alte genuri muzicale. Priviți "Coșmarul..." ca o extensie a muzicii (un univers desorbiat, agresiv, dar cât de real, cotidian și melodic uneori) și nu ca pe o limită extremă a ei. Vă asigur că veți călători alături de noi într-un univers fascinant. Bine ați (re)venit în coșmarul nostru! Bine ați venit pe STRADA MORTII!

AMORPHIS - Suprematia deathului melodic

Cel mai important nume absent de la litera A a vechiului dicționar aparține cu siguranță scandinavilor prestigioși din AMORPHIS. Numeroasele solicitări (peste 50 de scrisori), sosite din partea voastră, de a consacra un spațiu mai amplu acestui grup le răspundem astăzi

prin acest profil, cu atât mai mult cu cât cavalerii metalului melodic se află în atenția tuturor prin noul mini LP "Black Winter Day".

Istoria formației începe în 1990, când chitaristul Esa Holopainen și bateristul-pianist Jan Rechberger decid să formeze un combo original pe care să-l impună pe scenele finlandeze. Vocalistul/chitarist Tomi Koivusaari este angajat imediat după destrămarea grupului său, Abhorrence (considerat o vreme "underground grind sensation"). Alături de basistul Olli-Pekka Laine practică inițial un death brutal situat între Morbid Angel și Entombed, pentru ca o dată cu maturizarea instrumentală să încorporeze stilului diverse elemente de coloratură și progres.

Primul demo "Dismant Of Soul" conține 3 piese și atrage imediat atenția casei americane Relapse Records. Un contract pentru mai multe albume e negociat imediat și în decembrie 1991 Amorphis înregistrează 6 piese destinate unui split-album cu Incantation. Dar cum între timp distribuitorii firmei renunță la proiectul comun, pentru a testa separat fiecare din cele două formații, două piese din amintita sedință de înregistrare vor apărea pe un 7"EP în ediție limitată, cu rezonanță foarte bună în mediul underground. Încurajată de vânzările excelente (peste 3000 de copii sunt spulberate în timp record) Relapse aduce trupa în Sunlight Studios, alături de producătorul Tomas Skogsberg, pentru a înregistra albumul de debut.

Finisat în mai 1992 "The Karelian Isthmus" apare în februarie 1993, conținând 11 cântece hipnotice, brutale, dar (atenție!) melodice. Metalul lor, purtând influențele anilor '60-'70 și ale trupelor Led Zeppelin, Black Sabbath, Iron Maiden, este excelent recenzat de plantul informațional al casei Nuclear Blast: "The Karelian Isthmus" (numele unei istorice bătălii finlandeze) este o întâlnire crucială a brutalității cu death metalul atmosferic și majestuos, caracterizat de melodii memorabile, riffuri subjugante și tăioase, o încântătoare tușă de claviaturi și voci aspre, sălbătice de ură și indignare. Câteva zile mai târziu toate catalogele publicitare și firmele promoționale vor adopta titlul "The Karelian Isthmus is the most melodic, memorable, and moving death metal recording ever released". Discul este distribuit în Statele Unite de Nuclear Blast America, în timp ce audiența europeană primește grupul cu entuziasm (dar nu cu fanatism). Presa este în totalitate favorabilă: piesa "Exile Of The Sons Of Uisliu" este inclusă pe compilația '93 "Death Is Just The Beginning II".

În urma succesului profilat, Relapse lansează cele 6 piese ale proiectului split LP cu Incantation pe un CD separat al seriei sale underground, sub titlul "Privilege Of Evil". Simpla sa audiere demonstrează maturitatea trupei, autoimpusă încă din acea perioadă a debutului, cât și dorința omniprezentă de inedit, de nonconformism. Oscilând continuu între death și doom, Amorphis anticipează inspirația viitoarelor albume (XX "Pilgrimage From Darkness"), combină pasaje ultra-speed ("Black Embrace") și claviaturi de mare clasă, fără a omite incursiunile în grindcore a la Bolt Thrower ("Privilege Of Evil") și riffurile chitarelor gemene în pasaje amintind frapant de Iron Maiden ("Misery Path"). O poartă deschisă spre muzica viitoare a unor Pyogenesis, The Gathering ori Sad Whispersings.

Așa-numita perioadă primară este încheiată de compilația "5 Years Nuclear Blast" (noiembrie 1993) pe care apare "Karelia", titlu ce deschide fața A de pe "The Karelian Isthmus" și constituie

ultimul extras oficial de pe albumul de debut.

În acest timp, grupul a continuat să progreseze, incorporând un nou membru, Kasper Mortenson, instrumentist care rezolvă problema permanentizării claviaturilor. Cvintetul compune 13 piese noi, destinate albumului secund. În septembrie 1993, alături de același Tomas Skogsberg, Amorphis se instalează în Sunlight Studios pentru a înregistra al doilea disc. Programat inițial să se numească "Swan Songs", produsul a ieșit ca CD/LP/MP în aprilie '94 la Relapse, sub titulatura "Tales From The Thousand Lakes". Promisiunile făcute la începutul anului de Esa Holopainen - "veți asculta o însemnare de pasaje acustice și claviaturi cu tot felul de efecte speciale, muzica fiind mult mai melodică și mai heavy. Sunt sigur că o să vă plăcă!" - au fost onorate cu o deosebită probitate profesională. Prefațat de pasaje incluse pe compilațiile "Nuclear Blast 100" și "Corporate Death" (vezi discografia), "Tales..." este cel mai comercial, melodic, seducător și real album death metal apărut în ultimii 5 ani în perimetrul underground. Un disc indispensabil, obligatoriu de ascultat, al unui grup care în patru ani a progresat enorm și precis nu se va opri aici. Cu acest disc, Amorphis s-a dovedit marele performer al casei Nuclear Blast în 1994. A ocupat locul secund în clasamentele Rock Hard și Metal Hammer (fiind depășit doar de Paradise Lost - "Icon") și a fost receditat (în variantă "digipack" cu câteva titluri în plus) în octombrie 1994.

Pe plan concertistic scandinavii au avut în 1994 cele mai mari satisfacții. După câteva date europene (cu Desultori/Haggard), pe 18 august s-au produs la "Pop-Komm-Industrial And Metal Night" în Köln, alături de Treponem Pal, Progenesis și alte nume sonore. A urmat un prim turneu american (cu Entombed), pentru ca finalul de an să-l alăture afilșului: "Nuclear New Years Blast", circuit european cu 12 apariții live alături de Meshuggah, Hypocrist, Dismember și Benediction.

Nici 1995 n-a început rău. Mai întâi fanii au putut găsi în magazine noul Mini CD "Black Winter Day", incluzând patru cântece noi, în maniera (de acum bine cunoscută) a trupei. Apoi Nuclear Blast a introdus "Black Winter Day" pe volumul III al cunoscutei sale compilații audio/video "Death Is Just The Beginning". Tot în primele două luni ale anului a fost programat un alt turneu european. Și acesta nu-i decât începutul unui an care ne anunță și alte surprize plăcute din partea grupului Amorphis.

DISCOGRAFIE:

"Dismant Of Soul" (Demo) 1991; "Vulgar Necrolatry/Misery Path" (7"EP) Relapse/1992; "The Karelian Isthmus" Relapse/Nuclear Blast/1993 (x); "Death Is Just The Beginning vol. 2" (Compilație cu titlul "Exile Of The Sons Of Uisliu") Nuclear Blast/1993; "Privilege Of Evil" (6 song Mini CD) Relapse/1993 (x); "5 Years Nuclear Blast" (Compilație cu titlul "Karelia") Nuclear Blast/1993; "Nuclear Blast 100" (Compilație cu titlul "Drowned Maid") Nuclear Blast/1994; "Corporate Death" (Compilație cu titlul "First Doom") Relapse/1994; "Tales From The Thousand Lakes" Relapse/Nuclear Blast/04.1994, relansat 10.1994 (x); "Summer Blast 1994" (Compilație cu titlul "Into Hiding") Nuclear Blast/1994 (x); "Black Winter Day" (4 song Mini CD) Nuclear Blast/1995 (x); "Death Is Just The Beginning vol. 3" (Compilație cu titlul "Black Winter Day") Nuclear Blast/1994. Toate discurile însemnate cu (x) pot fi înregistrate prin Studioul Metal Fan (C.P. 11-42, sector 2, București, pentru Gabi Gombos).

Deși n-am luat contact cu orașul decât tangențial, din trecerea trenului, cu mai bine de 6 ani în urmă, de rockul și rockerii din Târgu-Mureș m-am simțit întotdeauna apropiat. Au fost aici, în anii '80, două trupe bune cu care mă întâlneam des la festivalurile din țară: Autostop MS și Polifon. Și tot pe la mijlocul deceniului nouă, undeva în oraș se edita un fel de fanzin, o publicație îngustă și înaltă, la vreo 20 de pagini, cuprinzând sută la sută informații din aria rockului hard'n'heavy, precum și tot felul de topuri. N-aș fi insistat asupra ei dacă această colecție (sunt curios dacă o mai are cineva) n-ar avea azi valoare de document, constituindu-se fără doar și poate în prima publicație rock românească. A mai existat și un festival care a adunat pe vremuri toată spuma rockului național și a mai sosit apoi și trupa Crusade, care a figurat (cu succes) pe afișul primului (și singurului) turneu thrash românesc (în primăvara lui 1991 parca, alături de Interval, Pansament și Tectonic). Și cum tradiția impune, orașul a mai zămislit și o excelentă trupă de speed, Anessting, apoi alte și alte nume noi despre care v-am informat pe cât posibil în paginile noastre. Un singur nume nu am prezentat pe larg și asta dintr-un motiv foarte simplu - informații minime despre activitatea trupei. Este vorba de Utopia, un grup de thrash, actual și virulent, al cărui vocal, Valics Lehel, e zădit pur și simplu să-mi furnizeze datele despre trupa sa, gândindu-se probabil că vechea noastră amicitie și colaborare ar putea să mă facă mai puțin obiectiv. Și atunci, deși mă întâlneam cu Valics foarte des, cu ocazia activității colaterale (distribuirea propriei reviste muzicale sau a produselor realizate prin firma sa), ani de zile băiatul ăsta simpatic și plin de proverbialul bun simț ardelenesc a ezitat să-mi spună că are o trupă. Au trebuit să-mi vorbească alții despre Utopia. A trebuit să primesc date sumare despre ea prin încălțita filieră a corespondenților. A trebuit să "descopăr" trupa cu adevărat la Festivalul Top T de la Buzău, unde a constituit o veritabilă revelație, deși (culmea!) a evoluat fără Valics, aflat pe atunci în serviciul militar. Și tocmai când, răsfolind dosarul trupelor ce-și așteptau rândul la "Rock Autohton", mă gândeam "care va fi numele următor?", o coincidență surprinzătoare a făcut ca în aceeași zi să primesc (de la amicul Robert din Mureș) o corespondență despre Utopia, o casetă demo și un telefon interurban. Lăsându-vă să ghiciți cine era la celălalt capăt al firului, am să vă spun că din corelarea celor trei informații s-a născut materialul următor.

G.G. - Bine-ai revenit, Valics Lehel, în lumea rockului autohton și în paginile V.P.R.

De ce s-a așternut în ultimul an un val al uitării peste trupa Utopia? Mai precis după Buzău Top T '94...

V.L. - A fost mai întâi armata... bine că s-a dus. Apoi am avut o mare problemă - lipsa unui spațiu în care să repetăm. Am găsit până la urmă o sală și primim viitorul cu optimism... Pe urmă să știți că n-am fost chiar așa inactivi. Am fost la Samrock '94, și am susținut mai multe concerte. Mai mici, ce-i drept, pe plan local...

G.G. - Care au fost cele mai mari satisfacții ale trupei, punctate în contextul unei activități de circa doi ani, nu-i așa?

V.L. - Peste doi ani, mai precis din noiembrie '92, când la Târgu-Mureș s-a născut Utopia... Am obținut două locuri trei la două manifestări importante - Sam Rock '93 (secția "thrash") și Posada '93, unde nu au existat grupe de participare.

Apoi a sosit momentul Buzău Top T '94, la care ai fost și tu prezent... Foarte important pentru noi este caseta demo...

G.G. - ...care va fi "disecată" la rubrica "Play". În ce componență ați înregistrat-o?

V.L. - De la înființare și până în prezent componența a fost aceeași, cea indicată pe coperta casetei - eu, Ciprian, Roland și Șipoș.

G.G. - Aș vrea să ne oprim puțin asupra momentului Top T '94, care ar fi trebuit să aibă o mare importanță pentru voi...

V.L. - Într-adevăr, prestația noastră i-a plăcut foarte mult lui Florian Pittiș, dar și celorlalți reprezentanți ai mass-media

prezenți la fața locului. Într-un clasament neoficial, din circa 30 de trupe ne-am clasat pe locul patru (după Quo Vadis, Sin, Ura De După Ușă). Conform promisiunilor organizatorilor am fi putut spera la înregistrarea unui single, cel puțin... Dar văd că nici formațiile mai populare, Sin, Ura, încă n-au scos nimic. Așa că...

G.G. - Alte reușite? Cum stați la capitolul apariții T.V.?

V.L. - Am fost la I.M.N., am tras și... așteptăm să apărăm. Nu știu când se va întâmpla, negativul n-a fost de cea mai bună calitate, poate asta este cauza pentru care așteptăm.

G.G. - Ce se mai întâmplă în rockul din Mureș și care este locul vostru în acest perimetru?

V.L. - Asta s-o judece publicul. În oraș nu s-au întâmplat prea multe în ultimul timp, dar sperăm că în curând s-auzim de mai bine. Talente există, la fel și trupe noi sau mai vechi. Cu siguranță că grupurile mureșene vor înfăptui în curând o revoluție... muzicală.

G.G. - Ceva proiecte? Un cuvânt final?

V.L. - Se pare că stilul formației va fi puțin schimbat. Vom adăuga sonorități care ne-am lansat elemente noi, de progressive-metal de exemplu, dar încă nimic nu este sigur. Momentan, cam atât. Dacă se întâmplă ceva, luăm imediat legătura și Vox Pop Rock va afla la timp. Toate bune, tuturor!

ACTUN PIN ROCKUL NOSTRU

Dacă Luci din Dej nu se înșală (și nu se ivesc probleme neprevăzute pe plan local), Grimegod ar trebui să concerteze pe 9 februarie la Arad și pe 12 martie la Timișoara. ♦ O prietenă din Bacău, Teo, ne informează că trupa Infractor nu mai există, dar doi dintre componenți au alcătuit un nou grup. Bonus. Noroc cu fanii, că trupele... ♦ Iriniciuc Gabi din Roman ne trimite un set de poze (color) cu U.D.D.U și ne aduce la cunoștință un fapt îmbucurător: apariția primei (?) formații locale, Pseudo-Proteza, formată din elevi de liceu. Așteptăm amănunte. ♦ Și Robert din Târgu-Mureș este pe fază, ca de obicei. Din ultima sa corespondență aflăm că: 1) Pe 11 decembrie s-a desfășurat un concert susținut de Sorin Chifiriuc și Electric Red Roosters cu invitata lor, Maria Răducanu. Concertul a avut loc la Palatul Culturii, iar publicul, extrem de numeros, a fost de "milioane"; 2) Pe 23 decembrie, în "Liza Bar" a avut loc tradiționalul "Metal Christmas". În fața unei audiențe numeroase (peste 50 de spectatori), având în vedere dimensiunile localului, au evoluat Bronx și Crusade. Atmosfera a fost familiară, plăcută, iar showul s-a încheiat cu un chef general. ♦ Mișcări de personal în găștile mureșene. No Name s-a ales cu un nou vocalist, Deak Levente (ex - Stressers), iar Bronx cu un nou basist, Cherecheș Adrian. ♦ Ovidiu Petrescu a fost expulzat din postul de vocalist al Axial-ului bucureștean. ♦ Cu Portocală plecat în armată, cu Liviu eșuat lamentabil după o și mai lamentabilă prestație la un Metrock în derivă, Ritual din Capitală continuă să existe și, mai mult, beneficiind din nou de serviciile "fiului răcitor" - excelentul tobar Sorin Ristea "Farfui" - așteaptă o nouă cântare. ♦ Așăndu-ne:

"nu vom abandona așa ușor, dimpotrivă, veți rămâne cu toți mascați". ♦ Wet Whiskers din Vaslui s-a destrămat. Chitaristul Mihai "Mișu" Ursu (19 ani) se gândește la o trupă doom/death. Lucian "Luci" Pârvoiu lucrează la Unison Radio Vaslui, unde realizează în fiecare joi de la 19,00 la 21,00 o excelentă emisiune metalică, precum și un top death (!) difuzat lunea de la ora 15,00. Prietenul nostru Max Deatherul ne vorbește și despre (ex)proiectele vocalului Octavian "Sălea" Pintilie numite: Thompson (death). Osânda (noisecore - cu un demo LP făcut în vară. "Desecarea unui vis mărunt și patru găleți de ciment") și Entrails Eater (death), care au existat din 1992 până-n 1994. ♦ Imediat după imprimarea casetei demo "Seven Days Of Heaven And Hell", bucureștenii Tornado l-au schimbat pe chitaristul-vocalist Andrei Gângă cu Tibi Manole. Mai nou, piesa "Vodka" de pe primul demo ("The Calm Before The Storm") a ocupat locul 3 la "Top N"-ul difuzat de Radio Tinerama; pe același loc se află în prezent "The Dream Of A Sleepless Night", al doilea titlu de pe demoul secund. În urmă cu câteva săptămâni, băieții au fost invitați la Radio Z, în emisiunea "Musical V.I.P.S.", unde s-au discutat câteva din problemele actuale ale rockului românesc și s-au difuzat cele două casete. ♦ La 1 februarie, veteranii thrasheri ieșeni Hades au împlinit 5 ani de la înființare. Sâmbătă 4 februarie și-au invitat fanii la un mare show, la care și-au anunțat participarea toți componenții care au contribuit, de-a lungul anilor, la impunerea numelui Hades. O înregistrare demo cu două piese era planificată tot zilele astea.

CORONER (medic legist)

Coroner provine din Zürich (Elveția) și a apărut în 1985. Tommy T. Baron (chitară) și Mary Marquis (baterie) au format inițial duo-ul cu acest nume, promovând un stil de muzică pe care îl numeau death metal progresiv.

În februarie 1986 a apărut demo-ul "Death Cult", a cărui parte vocală suna extrem de familiar - era interpretată de Tom G. Warrior de la Celtic Frost, pentru că nu fusese găsit alt vocalist disponibil. Asta până la sosirea lui Ron Rayce, răspunzător atât pentru bas, cât și pentru partea vocală.

"R.I.P." (Rest In Peace - Odihnește în pace) din 1987, editat la Noise Records, a constituit cel mai bun debut de thrash al anului. Un sensibil intro de pian deschidea un album cărui i se potrivea denumirea de death metal progresiv, însă cu accentul pe "progresiv", întrucât compozițiile erau prea pretențioase pentru un death metal pur. Pe acest album, cu un tempo rapid, Coroner demonstrează că sunt extrem de buni instrumentiști și tehnicieni - probabil și datorită faptului că Tommy și Ron provin din zona jazzului, iar Marky din cea hardcore și punk. Acest amestec explică și neobișnuitul stil Coroner, evident în cadrul albumului de debut. Tema centrală este moartea.

"Se poate ca unii să găsească această temă macabră, dar nouă ni se pare interesant să ne gândim la ea. Asta însă nu are nimic de a face cu satanismul sau cu alte chestii de genul asta", explică Tommy. Revista de heavy metal "Mortal Sin" a vrut să știe: "Ce este atât de interesant cu privire la moarte?"

"Că majoritatea oamenilor nu vrea să-și pună problema asta și se gândește prea puțin la ea, și deodată problema devine actuală, iminentă, iar oamenii sunt absolut șocați" (Ron Royce).

Cele mai interesante piese de pe albumul de debut sunt, de pildă, "Suicide Command", în care este vorba despre gândurile unui pilot kamikaze (acei sinucigași rituali japonezi, care în timpul războiului mondial se prăbușeau cu avioanele asupra avioanelor americane, distrugându-le pe acestea și pe sine). "Fied Alive" tratează despre un om aliat în celula morții, "When Angels Die", despre pericolul unui război atomic. Și, ca să nu depășim limitele genului, de-a dreptul MORTAL este intro-ul de chitară clasică la piesa "Totentanz" ("Dansul morților" - n.l.).

Afirmăția din "Escape" nr. 7 demonstrează faptul că gândurile celor de la Coroner nu se învârt doar în jurul morții: "În ceea ce privește poluarea apelor Rinului, ar fi indicat ca toți boșii într-ale industriei chimice să-și înceapă ziua cu câte o baie în Rin".

În ciuda acestui debut excelent, Coroner a avut la început ceva greutăți din cauza faptului că, în Elveția, nu există scuză pentru neîndeplinirea serviciului militar: "Ori găsești un psihiatru care să-ți declare inapt, ori ajungi în pușcărie" (Tommy).

Un alt handicap pentru trupă l-a constituit faptul că pentru popularizarea unei formații noi, un turneu național este extrem de important. Casa de discuri Noise îl și organizase, împreună cu M.O.D., însă din diferite motive a fost anulat.

În toamna lui '88 a apărut al doilea album de debut al trupei, "Punishment For Decadence", a cărei cronică în revista "Speed Gicker" începea astfel:

"Ideea este să opri decăderea culturală a societății noastre, articulată în activitatea actuală a posturilor de radio, când o serie de hippie ignorați din '68 stau înipți în scaune și încearcă să impună pe piața propriile gusturi muzicale. Mulți oameni de radio neagă spiritul vremii, ignoră inovațiile".

"Inovațiile" se referă la noul album al trupei, ale cărui texte optimiste au schimbat în bine feelingul deprins de pe LP-ul de debut, întrucât fanii aveau probleme în a se identifica cu temele tratate. Înaltul standard muzical a rămas însă neschimbat.

Se știe că părerile despre cover-version sunt cât se poate de împărțite, dar când intenția este de a onora memoria lui Jimi Hendrix, cel mai mare chitarist al tuturor timpurilor, cu "Purple Haze", reacția nu poate fi decât de aprobare.

Tin neapărat să scoot în evidență faptul că o trupă de elită cum e Coroner consideră necesar să exprime ceva și cu ajutorul copertei discului, "Punishment For Decadence" are pe copertă un fragment dintr-un basorelief care se găsește pe o poartă din Zürich și care aparține genialului sculptor al secolelor XIX și XX, Auguste Rodin.

Poarta, la care Rodin a lucrat 30 de ani, era destinată Muzeului Național de Artă din Franța, dar acesta a refuzat-o când a fost gata, întrucât cei responsabili erau prea proști și prea intoleranți în raport cu atențiile artistului. Ceea ce demonstrează că plasarea idoliilor în poziții cheie nu este o "invenție" a zilelor noastre.

Se poate spune deci că, prin aceasta, Coroner a construit micul lui monument memoriei lui Rodin, așa încât faptul că discul a apărut în America având o cu totul altă copertă, a intrat în istoria muzicii ca "misterul de pe strada Principii Electori" (sedul casei de discuri Noise).

În continuare, Coroner a susținut diferite concerte, ca de exemplu în '88 la Christmas Metal Meetings, alături de Motörhead, Sacred Reich, Candlemass și Destruction. Un reporter de la "Shark" ar fi auzit, cică, la un concert, "08-15 metal, care face această trupă perfect dispensabilă". Dispensabilă e revista la care lucrați tu, amăruțule, că daia a și dispărut de pe piață la scurt timp după ce ai publicat în fraza asta veninoasă. Și așa o să se întâmple cu toți ziaristii corupți și infumurați, la fel de dispensabili ca tine.

În aprilie '89, Coroner a cântat la festivalul "Metal Mania" din Katowice (Polonia), alături de Protector, Sacred Chao și Turba.

În 1989 a apărut și cel de-al treilea album Coroner, "No More Colour", cu care s-a impus definitiv această trupă cu o mare gamă de posibilități, cu elemente variate din belșug și cu un rafinament interpretativ care face ca să se numere printre cei mai interesați reprezentanți ai acestui gen, care depășește cu mult granițele thrash-ului.

"No More Colour" este viuziunea mea despre ceea ce este prost în majoritatea culturilor din această lume - mai ales din America. Cel mai mult oamenii sunt influențați de reclame și de presă, fără să fie măcar conștienți de asta. Problema principală este că ei conduc masele într-o lume mai colorată, mai mare și mai rapidă, de aceea noi vrem să punem capăt acestei periculoase curse spre neant, care urmează să distrugă lumea... De aceea "No More Colour" - nu mai există culoare... Cu siguranță că suntem și noi o parte din această masă inconștientă (asta n-o mai cred, o spun doar ca să nu se creadă că vrea să pară el mai deștept - n.a.). Prea multor oameni li se întâmplă să nu mai poată conduce singuri, nu-și mai simt propriile sentimente și dacă mori fără să te fi revoltat, înseamnă că ai ajuns într-un punct fără de întoarcere (doar atunci? - n.a.). Lumea modernă, progresul tehnologic și controlul exercitat de mass-media sunt doar alte drumuri spre moarte", Tommy (Metal Hammer, 23/89).

O formație inteligentă cum e Coroner, care discută cu luciditate actuale probleme ale civilizației, are întotdeauna o tematică interesantă pentru cântece. "Die By My Hand", de pildă, vorbește despre un bolnav psihic, care și-a omorât soția pentru a o avea lângă el o viață întreagă și a o ține departe de alți oameni. "Road Mi Scars" prelucrează tema izolării și a aplicării acesteia la luptătorii unei mișcări de rezistență, defăimată de instrumente ale mass-media definite de PUTERE și categorisite drept teroriști.

La sfârșitul lui '89, Coroner și Kreator au întreprins un turneu în SUA, și tot acolo, la începutul lui '90, un clubtour.

În martie '90 au cântat la primul festival de thrash din RDG, alături de Sabbath, Tankard și Kreator. În sala berlineză "Seelenbinder" (Werner Seelenbinder, sportiv sincer, onest, ucis de nazisti).

1987 LP: "R.I.P."
1988 LP: "Punishment for Decadence"
1989 LP: "No More Colour"

Traducere și adaptare de Manuela Boatca

✎ **Irimiciuc Gabriel (Bacău).** Valabile poze, neamule! Exemplarele destinate celor din U.D.D.U. mi le poți trimite rapid, iar eu le înmănez băieților. În curând va fi lansată caseta "De ce atâta ură?". Ca prieten al trupei o vei primi gratuit. Nițică răbdare, doar.

✎ **Johnny R. (București).** 1) Hai s-o lămurim cu Kreator. Trupa apare la Essen/Germania în 1983 cu Mille (Petrozza - v/c), Rob (Fioretti - b), Venter (Jurgen Reil - t) și ceva mai târziu Jörg Tritze (c). Ultimul a fost înlocuit în 1989 de Frank Blackfire (c, ex-Sodom) și asta este linia pe care o susțin prietenii tăi. În septembrie '93 basistul Rob a fost înlocuit de Andreas Heriz (ex-Flaming Anger), dar și acesta a părăsit trupa în toamna lui 1994. Conform numărului din ianuarie al revistei Rock Hard, un nou supergrup a fost format de curând, protagoniștii săi fiind Mille Petrozza (v/g), Abbadon (t/v, ex-Venom) și Tom Angelripper (b, ex-Sodom). Să vedem ce o iesi. 2) Toate datele despre Grimegod au fost publicate la A.D.R.N. și Demo(n)stratii. Răsfoiește colecția; 3) Alături în Canada de Sylvian Houde (v), Francois Daganais (c), Maurizio Lacano (b/v) și Max Duhamel (t), Kataklysm și-a făcut o intrare puternică în lumea deathului, stabilind noi frontiere brutalității, atât prin instrumentație (grindeath extrem), cât și prin vocile de o feroacitate nemăitâlnită. Conform părerii colaboratorului nostru Asmadeus, reprezintă "urletul de sfârșit de lume". Realizările trupei se numesc: "The Death Gate Cycle Of Reincarnation" (demo 1992, vândut în peste 1000 de exemplare), "Vision The Chaos/Shrine Of Life" (2 song single/Nuclear Blast/1993) și "The Mystical Gate Of Reincarnation" (mini LP/Nuclear Blast/februarie 1994). Acest ultim disc include triologia "The Mystical..." (a) Frozen In Time; (b) Enigma Of The Unknown; (c) Reborn Through Death) și piesa "The Orb Of Uncreation", care a ieșit în vara '94 pe compilația "Summer Blast 1994". Mai notează includerea trupei pe samplerul "5 Years Nuclear Blast" din toamna lui 1993, cât și "Sorcery", albumul de debut anunțat de Nuclear Blast în ianuarie '95. 4) Pentru alte răspunsuri, numărul următor te-așteaptă, pușor!

✎ **Mr. Funky Guy (ex-Trăznit Metallic/Târnăveni).** 1) Scrișoarea a trecut și pe la Andrei. Vom încerca să ne îndreptăm erorile și chiar să modificăm grafica (apropos, n-ai auzit de concursul de sigle lansat chiar de V.P.R.?); Nu ești singurul care apreciază rubrica imprimărilor autohtone, Play. 3) INDIE DEMO CHART este un clasament al casetelor demo analizate la rubrica Play. Origine poate trimite totul, cu o singură condiție - să asculte casetele respective. 4) Ca de obicei, datele despre rockul local îmi sunt f.f. utile. 5) Aștept date despre Anormality și primele înregistrări. 6) Chiar dacă "ești mult prea simplu", noi "nu ne saturăm de tine". Armata ușoară și mai scrie-ne!

✎ **Luci Sepultura (Dej).** 1) Dorințele tale sunt lege pentru noi, deci: a) Macabra (București) și Fucker (Călărași) sunt rugați să-ți scrie și să-ți comunice adresa. b) Pentru demo și corespondență adresa trupei Disinter este: Alexia Dan (Agav), Str. Alexandru Vlașcu nr. 16, Bl. V3, sc. B, et. 4, ap. 34, Gherla/3475, jud. Cluj. c) Ești supărat pe trupele Paralyse și Damnat, care nu ți-au răspuns la scrisori. d) Multumesc în schimb (și transmit salutări) celor din Faraon, Taine, Gothic, Grimegod, Ezoteric, Korruptor (mai există?), Psychosymphony, Fuck, Delirium, Plutonium, Holocaust. 2) Greșeala cu Ezoteric ne aparține în egală măsură. În trei scrisori consecutive îi botezi pe vocalul trupei Andy, Edy și Edy Ghost. Rețin că a mai cântat cu Diagnostic și că trupa sa este din Câmpina. Nu înțeleg de ce ne agităm noi atât (și) pentru această formație, care nu ne-a informat că există și nu ne-a trimis fotografie sau date. 3) Îmi place cum scrii: "Am început prin clasa a 7-a cu Sepultura. De atunci iubesc death metalul mai mult ca pe orice. Prin '92, un prieten spunea: «tu într-un an te cumînțești». Dar eu sunt tot mai nebună și dac-o țin tot așa, peste vreo doi ani dejenii se mută-n pădure. Death metalul e sângele meu și pun pariu că asta voi spune nu peste doi ani, ci peste 30". Mulți înaintei! 4) Și fiindcă ai fost cumințe și ai colaborat frumos, ai să primești și azi doza de black metal. Notează, deci, datele despre Shub-Niggurath, combo black/death din Mexic. În august 1990 Arturo (v), Julio (c), Eduardo (c), Eduard (b) și Paco (t) înregistrează un demo profesional cu 5 titluri, "Horror Creatures". Urmează două piese, "Abominations Of The Ancients Gods/Demon's Conjuraton", care vor figura pe unul din cele mai apreciate produse ale scenei underground, EP-ul "Unknown Adorer" scos de olandezii Erasion Records în 1991. Anul 1992 aduce despărțirea de Arturo (care formează Anarchus). Cei alții continuă, concertează cu Cenotaph, Carcass și Carnage și lansează în același an 1992 nu mai puțin de patru produse: "Blasphemy Of Netherworld" (7"EP scos de Distorted Harmony Records), un 7"EP Split cu Rotting Christ (la After World Records), mini LP-ul "Evilness And Privals" editat de Ishniggarab Records (casa black metal a lui Arturo) și un LP la Drowned Productions. 5)

Sper că spațiul acordat nu te-a mai dezamăgit, așa că-mi rezerv dreptul ca în următoarele două numere să-l acord și altor corespondenți. Pe curând!

✎ **Teo (Bacău).** 1) Chiar și-n noua formulă (16 pagini, bilunar), VPR-ul are nevoie de prieteni adevărați, așa că tine. Dacă unii ne-au uitat de când ne-am schimbat înfățișarea, asta înseamnă că ne cumpărau numai pentru poze. Dar la capitolul asta le pot recomanda tarabe întregi de (sub)produse colorate. Restul va veni cu timpul (care?). 2) Chiar te cheamă Teo(dora, de exemplu?). Mai scrie-mi!

✎ **Robert B. (Craiova).** 1) Competente relațiile tale despre Maniac Depression Tour și Samrock. Din păcate au sosit mult prea târziu. 2) Chiar și pentru cele 17 (!) pagini trimise meriți o recompensă. Notează, deci, datele despre Xysma: este unul din cele mai mari grupuri finlandeze death metal. Apare în 1988, din inițiativa lui Joannitor Mustaco (v/c) și Teppo Pulli (t) și activează un an sub numele Repulse, până când cei doi supraviețuitori ai efemerului grup îl cointează pe Vesa Iiti (b) și imprimă brutalul demo psiho-grind "Swarming Of The Maggots" (20 de piese în 15 minute) într-un stil apropiat de Carcass. Grupul capătă contur prin cointarea lui Olli Nurmnen (c). Iși schimbă maniera și sub numele Xysma înregistrează "Above The Mind Of Morbidity" (mini CD) la Comeback Records în 1989. Urmează comentatul 7" EP "Fata Morgana" (Seraphic Decay/1990) pe care se conturează un stil alcătuit dintr-o combinație de punk cu death și riffuri tributare maestrilor Black Sabbath și Judas Priest. Pe fondul a numeroase schimbări de componență, semnează cu Nuclear Blast, unde vor apărea trei discuri, dar nu înainte ca Seraphic Decay să lanseze LP-ul de debut "Yeah!" Discografia e completată de CD-ul "Above The Mind Of Morbidity/Yeah!" (1993), "De Luxe" (excellent album secund publicat în 1992 și relansat internațional în 1994) și "Reflections" (cel de-al treilea album ieșit în toamna lui '94). Componența 1994: Joannitor Mustaco (v), Thee Stranlus (c), Mr. Lawny (c), Heavenly (b) și Marvellous S. Safe (t). 3) În fișele mele Oblivion figurează ca activând în Canada. Nu știu nimic despre existența unui grup omonim în Olanda, iar despre danezii Dezexult nu posed date. Restul, în curând.

✎ **Răzvan Căine (Ploiești).** 1) Salutare! Dar de ce "și vocă-n pahare"? Ai uitat cumva refrenul de sărbători: "Fa la la la la - la la!" Always Coca Cola? 2) Spațiul publicitar fiind epuizat, să trecem mai departe. Cu casetele s-a rezolvat, cam târziu, dar s-a rezolvat. După cum vezi, Studiul M.F. a revenit la fel și lista noutăților. 3) Nu dețin Acheron "Rites...", deci nici coperta color. 4) Datele despre rockul local îmi sunt necesare, utile, dar îmi lipsesc cu desăvârșire. Le vezi ce mișculezi. 5) Hai să-i dăm bice cu informațiile. Situat între Cannibal Corpse și Behemoth, Blasphemore este un grup de brutal death din Belgia, format din foști componenți Morbid Death. În 1992 a scos CD-ul cu 10 titluri "Rest In Peace" în componența: Patrick (c), Eddy (c), Dan (b/v), Fabrice (t). 6) Bloodbath este prima trupă death internațională care a cântat în România (Dracula Festival, Brașov, septembrie '93). Alături la Belgrad în 1988 scoate un demo în 1989, altul în 1990, pentru ca în vara următoare să imprime LP-ul "Toxic Death". Contractul cu Wild Rags este anulat din cauza sancțiunilor impuse Iugoslaviei, dar deși lovit sub centură, grupul reușește să supraviețuiască și editează acasă un nou LP, "Traumatic Memories" în componența: Stanimir Lukic (c), Vlada Filipovic (c), Damjan Petrovic (b/v), Aleksander Petrovic (t). Pentru alte informații încearcă să scrii la adresa Bloodbath c/o Stanimir Luke, Vladimira Radovanovica 8, 11000, Belgrad.

✎ **Vlad Mocanu (Botoșani).** 1) Unde-ai dispărut, bătrâne? 2) După mine Confessor cântă un power/thrash tehnic, dar sunt destul meseriași care-i caracterizează ca singura trupă death cu voce înaltă. Oricum, n-au nimic cu doomul sau grindul. 3) Primești marfa? Aștept noi solicitări.

✎ **Max Deatherul (Vaslui).** 1) Să-ncepem cu anunțul: "Vând casetele (poloneze) Biohazard - "State...", Skid Row - "Skid Row" și Def Leppard - "Adrenalize" în stare impecabilă - la prețul de 1800 lei bucata (pret negociabil/platit cu deatherul) de din toată țara. Vând sau schimb textele a peste 100 de albume thrash, death s.a. Adresa mea este: Tănase Florin (Max), str. V. Alecsandri, bl. 88, sc. H, ap. 10, Vaslui". 2) Te-ai făcut, mosule! Cu câte întrebări mi-ai pus vei sta la rând până la vară. 3) Dacă te-ai lămurit cu toate datele despre Napalm Death, notează titlurile de pe "The Bleeding" (Cannibal Corpse): "Staring Through The Eyes Of Dead/Fucked With A Knife/ Stripped, Raped And Strangled/ Pulverized/ Return To Flesh/ The Pick-Axe Murders/ She Was Asking For It/ The Bleeding/ Force Red Broken Glass/ An Experiment In Homicide". 4) Piese de pe "World Demise" (Obituary): "Don't Care/ World Demise/ Burned In/ Redefining/ Paralyzing/ Lost/Solid State/Splattered/ Final Thoughts/ Boiling Point/Set In Stone/Kill For Me". 5) All The Best! până numărul următor.

Iarmarock!

"Reptila Petrita și alte povestiri neștiințifice, dar fantastice - Live Demo 1994"

A: Adevărul și minciuna/Provizoriu Petrita
B: Plutium/Somnul

* Demo live, tras la Fest Rock '94 în Lupeni și Petrosani. Sonorizare bună (MRC, mixer Cornel Ionescu). Blues, Rhythm'n' blues și hard. Chiar dacă personal nu mă bucur prea mult auzind această muzică din epoca de piatră (a rockului), sunt sigur că băieții vor trezi interesul fanilor B.M.G., Survolaj, Quo Vadis. Solouri bune. Reminiscențe Sînx & Aldea (B1) și parca Celelalte Cuvinte (B2). Sunt curios cum ar suna piesele într-un studio adevărat.

Personal: Rareș Marinescu (c/v), Darius Andreica (b), Robert "Jeffreis" Iepure (t). Contact: Sing Song, Petrosani, tel: 054/543786 -

Atenție!

Toți cei care își procură aceste demos și sunt preocupati de soarta rockului național sunt rugați să-și exprime opțiunile prin completarea celor două secțiuni (a. Rock, b. Metal) din Indie Chart. Iată cum arată noua ediție a clasamentului (luna februarie '95). Vom completa aceste ierarhizări până vom obține câte un Top 10 la fiecare categorie.

INDIE DEMO CHART (februarie 1995)

a) METAL: 1) Celelalte Cuvinte - Armaghedon; 2) Grimegod - Never Come Back; 3) Disinter - Where Midnight...; 4) Utopia - Demo Tape'94; 5) Cronos - Coșmar; 6) New Age - Demo; 7) Gothic - Spheres Of Madness; 8) Cronos - Apropriează sfârșitului; 9) Tornado - The Calm Before...; 10) Holocaust - Negative Results.

A ieșit Protest - Tape. Propuneri: Abigail - These Are The Ruins Of Mine; Protest - Forgotten...

b) ROCK: 1) Floare albastră - Demo Tape'94; 2) Cangren - Funky Invasion; 3) Fatum - Clandestine Roads; 4) Axart - Demo '94; 5) Iarmarock - Reptila Petrita; 6) Bronx - True Tales; 7) Proelium - Hate Me. Propuneri: Panta Rhet - Demo '94; Psykaos - A New Ritual; Aitfel - Demo 1994.

THE BEATLES: LIVE AT THE BBC

1994 a fost anul editării LP-urilor unor nume de mare rezonanță ale istoriei rock: The Rolling Stones, Eric Clapton, Pink Floyd, The Eagles, Yes, Page Plant. Dar numele care a stârnit interesul tuturor muzicienilor și al celor pasionați de muzică a fost **The Beatles: Live At The BBC**, un album cu înregistrări rare ale celei mai faimoase formații din istoria muzicii.

Să ne întoarcem însă la începutul anilor '60, când, după ce se numise mai întâi Quarrymen, apoi Johnny & The MoonDogs sau Silver Beatles, **The Beatles** aveau un considerabil succes în rândul tinerilor din Liverpool. Pe atunci distanța dintre Liverpool și Londra, locul unde se îndreptau toate, era de opt ore, televiziunea era alb-negru cu doar două canale, iar posturile locale de radio nu existau. Brian Epstein, managerul trupei, a înțeles că pentru a atinge celebritatea nu e suficient să ai talent, să te placă și să te știe cei din orașul tău. B.B.C.-ul era fără concurență. Era punctul care trebuia atins. Astfel, la începutul lui 1962, după o încercare nereușită de imprimare la Casa de Discuri Decca și cu șase luni înainte ca EMI să editeze "Love Me Do", primul lor single, The Beatles au început colaborarea cu B.B.C.-ul. Într-o noapte, 1962 și jumie 1963 au apărut în 52 de emisiuni, cântând 88 de piese, dintre care 36 n-au apărut niciodată pe vreun disc, până anul trecut. "Live At The BBC" reprezintă o valoroasă colecție de 55 de cântece imprimate pentru emisiuni radio între '63 - '65, în formula bine cunoscută: **Ringo Starr** (care l-a înlocuit la tobe, în 1962, pe Pete Best), **John Lennon**, **Paul McCartney**, **George Harrison**.

Sigur, de-a lungul anilor, numele formației a fost înconjurat de o aură care i-a plasat undeva deasupra, iar acest album este cu atât mai important cu cât ne face să înțelegem că **The Beatles** nu au compus direct dintr-o dată "Strawberry Fields Forever", "Yesterday", "Get Pepper's...", și nu au ajuns în vârful butădin din palme. În cluburile din Hamburg cântau câte opt ore pe zi, dormeau în spațiile scenei. Nici munca din studiourile B.B.C. nu a fost mai ușoară, chiar și după ce au devenit celebri. Într-o singură zi, de exemplu (16 iulie 1963), au fost imprimate nu mai puțin de 18 cântece. Cei patru, deveniți atât de adulți, aveau și ei idoli, ale căror piese nu le ocoleau, adeseori cântându-le cu drag. "Live At The B.B.C." conține chiar și câteva asemenea înregistrări: două piese din repertoriul lui **Buddy Holly**, patru cântece **Elvis Presley**, patru **Little Richard**, cinci **Cat Perkins** și opt semnate de **Chuck Berry**, despre care John Lennon spunea: "Dacă ar fi să dăm rock-ul roll-ului un alt nume, i-am putea spune Chuck Berry". Dezlințurarea cu care se cântă standarde ale genului, precum "Johnny B. Goode", "Honey Don't", "Lucille" este copleșitoare.

Dacă pe acest LP există multe piese nedidate pe albume, sunt și multe care au apărut pe primele discuri oficiale The Beatles: "Please Please Me", "With The Beatles", "A Hard Day's Night", "Beatles For Sale", "Help", coveruri sau

compoziții Lennon-McCartney (13), dintre care celebre "From Me To You" (care are și o variantă "From Us To You" pentru emisiunea radio omonimă), "A Hard Day's Night", "Love Me Do", "Ticket To Ride", "Wanna Be Your Man" (dăruită de cei doi formației The Rolling Stones, a devenit primul hit al ei).

La o primă audiere, piesele cântate par simple, unii le-ar zice naive, dar armonice deosebite prezentate ritmic și vocal, imprimă înconfundabilă a interpretării, prospețimea și chiar umorul (de care ei dau dovadă din plin în scurtele intervenții vorbite între cântece), coeziunea deosebită, rodul experienței concertistice sunt caracteristicile unei formații extraordinare care, în timp ce schimbă radical conceptele muzicale, păstrează trăsăturile apăsătoare. Nu pot încheia fără a-mi aminti pe **George Martin**, producătorul acestui album, care și al celorlalte cu The Beatles, omul care i-a ajutat mult pe cei 4 în drumul spre maturitatea muzicală.

Ilulian Ignat

LIVE AT THE BBC

Disc 1

1. Beate Greetings (Speech)
2. From Us To You. Previously unreleased variation. (Lennon-McCartney). BBC Paris Theatre, London. Rec: 28 February 1964. Producer: Bryant Marriott
3. Riding On A Bus (Speech). Brian Matthew Interview from Top Gear. Trans: 26 November 1964. Playhouse Theatre, London. Rec: 17 November 1964. Producer: Bernie Andrews
4. I Got A Woman. Previously unreleased song. (Charles). Trans: 13 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
5. Too Much Monkey Business. Previously unreleased song. (Berry). Trans: 10 September 1963. Aeolian Hall Studios, London. Pop Go The Beatles. Rec: 3 September 1963. Producer: Ian Grant
6. Keep Your Hands Off My Baby. Previously unreleased song. (Goffin-King). Trans: 26 January 1963. Playhouse Theatre, London. Saturday Club. Rec: 22 January 1963. Producer: Bernie Andrews
7. I'll Be On My Way. Previously unreleased song. (Lennon-McCartney). Trans: 24 June 1963. BBC Paris Theatre, London. Side By Side. Rec: 4 April 1963. Producer: Bryant Marriott
8. Young Blood. Previously unreleased song. (Leiber-Stoller-Perkins). Trans: 11 June 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 1 June 1963. Producer: Terry Henebery
9. A Shot Of Rhythm And Blues. Previously unreleased song. (Thompson). Trans: 27 August 1963. Playhouse Theatre, Manchester. Pop Go The Beatles. Rec: 1 August 1963. Producer: Terry Henebery
10. Sure To Fall In Love With You. Previously unreleased song. (Perkins-Clanchant-Cantrell). Trans: 18 June 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 1 June 1963. Producer: Terry Henebery
11. Tracks 11-12. Easy Beat. Trans: 23 June 1963. Playhouse Theatre, London. Recorded in front of a live audience. Rec: 19 June 1963. Producer: Ron Belcher
12. Some Other Guy. Previously unreleased song. (Leiber-Stoller-Barrett)
13. Thank You Girl. (Lennon-McCartney)
14. Baby It's You. (David-Bacharach-Williams). Trans: 11 June 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 1 June 1963. Producer: Terry Henebery
15. Tracks 15-19. Pop Go The Beatles. Trans: 16 July 1963. Maida Vale Studios, London. Rec: 2 July 1963
16. That's All Right (Mama). Previously unreleased song. (Cndup)
17. Carol. Previously unreleased song. (Berry)
18. Soldier Of Love. Previously unreleased song. (Cason-Moon)
19. A Little Rhyme (Speech)
20. Clambella. Previously unreleased song. (Pngatore)
21. I'm Gonna Sit Right Down And Cry (Over You). Previously unreleased song. (Thomas-Biggs). Trans: 6 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
22. Crying, Waiting, Hoping. Previously unreleased song. (Holly). Trans: 6 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
23. Dear Wack! (Speech)
24. You Really Got A Hold On Me (Robinson). Trans: 24 August 1963. Playhouse Theatre, London. Saturday Club. Rec: 30 July 1963. Producer: Bernie Andrews
25. To Know Her Is To Love Her. Previously unreleased song. (Spector). Trans: 6 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
26. A Taste Of Honey. (Marlow-Scott). Trans: 23 July 1963. Aeolian Hall Studios, London. Pop Go The Beatles. Rec: 10 July 1963. Producer: Terry Henebery
27. Long Tall Sally. (Johnson-Penniman-Blackwell). Trans: 13 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
28. I Saw Her Standing There. (Lennon-McCartney). Trans: 20 October 1963. Playhouse Theatre, London. Easy Beat. Rec: 16 October 1963. Producer: Ron Belcher
29. The Honeycomb Song. Previously unreleased song. (Theodorakis-Sansom). Trans: 6 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
30. Johnny B Goode. Previously unreleased song. (Berry). Trans: 15 February 1964. Playhouse Theatre,

- London. Saturday Club. Rec: 7 January 1964. Producer: Bernie Andrews
30. Memphis, Tennessee. Previously unreleased song. (Berry). Trans: 30 July 1963. Aeolian Hall Studios, London. Pop Go The Beatles. Rec: 10 July 1963. Producer: Terry Henebery
31. Lucille. Previously unreleased song. (Collins-Penniman). Trans: 5 October 1963. Playhouse Theatre, London. Saturday Club. Rec: 7 September 1963. Producer: Bernie Andrews
32. Can't Buy Me Love. (Lennon-McCartney)
33. From Fluff To You. (Speech)
34. Till There Was You. (Willson). Trans: 30 March 1964. Piccadilly Theatre, London. From Us To You. Rec: 28 February 1964. Producer: Bryant Marriott

Disc 2

1. Crink Dee Night (Speech)
2. A Hard Day's Night. (Lennon-McCartney)
3. Have A Banana! (Speech) Top Gear. Trans: 16 July 1964. Broadcasting House, London. Rec: 14 July 1964. Producer: Bernie Andrews
4. I Got A Woman. (Lennon-McCartney)
5. Just A Rumour. (Speech)
6. Roll Over Beethoven. (Berry)
7. All My Loving. (Lennon-McCartney)
8. Things We Said Today. (Lennon-McCartney). Trans: 16 July 1964. Broadcasting House, London. Top Gear. Rec: 14 July 1964. Producer: Bernie Andrews
9. She's A Woman. (Lennon-McCartney). Trans: 26 November 1964. Playhouse Theatre, London. Top Gear. Rec: 17 November 1964. Producer: Bernie Andrews
10. Tracks 10-13. Pop Go The Beatles. Trans: 23 July 1963. Aeolian Hall Studios, London. Rec: 10 July 1963. Producer: Terry Henebery
11. Sweet Little Sixteen. Previously unreleased song. (Berry)
12. Lonesome Tears In My Eyes. Previously unreleased song. (J and D Burnett-Burton-Mortimer)
13. Nothin's Shakin'. Previously unreleased song. (Fontaine-Calcara-Lampert-Gluck)
14. The Hippo. (Speech)
15. Glad All Over. Previously unreleased song. (Bennet-Tepper-Schroeder). Trans: 20 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
16. I Just Don't Understand. Previously unreleased song. (Wilkin-Westberry). Trans: 20 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
17. So How Come (No One Loves Me). Previously unreleased song. (Bryant). Trans: 23 July 1963. Aeolian Hall Studios, London. Pop Go The Beatles. Rec: 10 July 1963. Producer: Terry Henebery
18. I Feel Fine. (Lennon-McCartney). Trans: 26 November 1964. Playhouse Theatre, London. Top Gear. Rec: 17 November 1964. Producer: Bernie Andrews
19. I'm A Loser. (Lennon-McCartney). Trans: 26 November 1964. Playhouse Theatre, London. Top Gear. Rec: 17 November 1964. Producer: Bernie Andrews
20. Everybody's Trying To Be My Baby. (Perkins). Trans: 26 December 1964. Playhouse Theatre, London. Saturday Club. Rec: 25 November 1964. Producer: Bernie Andrews
21. Rock And Roll Music. (Berry). Trans: 26 December 1964. Playhouse Theatre, London. Saturday Club. Rec: 25 November 1964. Producer: Bernie Andrews
22. Ticket To Ride. (Lennon-McCartney). The Beatles Invite You

- To Take A Ticket To Ride. Trans: 6 June 1965. Piccadilly Theatre, London. Rec: 26 May 1965. Producer: Keith Bateson
23. Dizzy Miss Lizzy. (Williams). The Beatles Invite You To Take A Ticket To Ride. Trans: 6 June 1965. Piccadilly Theatre, London. Rec: 26 May 1965. Producer: Keith Bateson
24. Medley: Kansas City (Leiber-Stoller)
25. Hey! Hey! Hey! (Penniman). Trans: 6 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
26. Set Fire To That Lot! (Speech)
27. Matchbox. (Perkins). Trans: 30 July 1963. Aeolian Hall Studios, London. Pop Go The Beatles. Rec: 10 July 1963. Producer: Terry Henebery
28. I Forget To Remember To Forget. Previously unreleased song. (Kiesler-Feathers). Trans: 18 May 1964. BBC Paris Theatre, London. From Us To You. Rec: 1 May 1964. Producer: Bryant Marriott
29. Love These Goo Shows! (Speech)
30. I Got To Find My Baby. Previously unreleased song. (Berry). Trans: 11 June 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 1 June 1963. Producer: Terry Henebery
31. Ooh! My Soul. Previously unreleased song. (Penniman). Trans: 27 August 1963. Playhouse Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 1 August 1963. Producer: Terry Henebery
32. Slow Down. (Williams). Trans: 20 August 1963. BBC Paris Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 16 July 1963. Producer: Terry Henebery
33. Ooh! My Arms (Speech)
34. Don't Ever Change. Previously unreleased song. (Goffin-King). Trans: 27 August 1963. Playhouse Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 1 August 1963. Producer: Terry Henebery
35. Honey Don't. Previously unreleased song. (Perkins). Trans: 3 September 1963. Playhouse Theatre, London. Pop Go The Beatles. Rec: 1 August 1963. Producer: Ian Grant
36. Love Me Do. (Lennon-McCartney). Trans: 23 July 1963. Aeolian Hall Studios, London. Pop Go The Beatles. Rec: 10 July 1963. Producer: Terry Henebery

Opinii despre Beatles

"Am lucrat cu unii dintre cei mai mari muzicieni din lume, dar nici unul nu se compara, ca valoare, cu Beatlesii. Erau niște genii. N-aveau pretenția că sunt creatori de artă și nici nu erau vânzatori de hituri. Pur și simplu voiau ca ceea ce făceau să fie diferit" - **George Marin, producătorul Beatlesilor**

"Cântecele lor sunt foarte bune și vor supraviețui, cu toate că soundul e depășit, din punct de vedere calitativ. Cred că Beatlesii au fost buni compozitori, dar nu mi s-a părut niciodată niște cântăreți grozavi. Nu mi s-a placut vocile lor" - **Mark Antony Turnage, compozitor**

"Ticket To Ride este cel mai bun cântec pe care l-am auzit eu vreodată. Versurile sunt pline de vitalitate, dar și triste, în același timp... îl parasește pe unul iubit, e nasol, dar nu cine știe ce... Nemaipomenit!" - **Noel Gallagher, chitarist la Oasis**

"Beatlesii nu prea fac parte din muzica generației mele. Când mă gândesc la ei, imediat îl văd pe tata, fredonând în baie The Long And Winding Road. Cântecelor lor sunt bune, au un extraordinar simț al umorului, dar eu, personal, nu posed nici un album Beatles și nici nu-i ascult" - **Des' Ree**

"Cum e să fii în Beatles? E ca și cum ai fi astronaut și ai ajunge pe Lună. Și pe urmă ce să faci, tot restul vieții? Eu nu vreau să fiu o legendă vie. Urasc faptul că trebuie să-mi justific orice mișcare pe care-o fac acum, de unul singur" - **Paul McCartney**

SHE CAME IN THROUGH THE BATHROOM WINDOW

La intrat, așa cum spune și titlul piesei, pe fereastra de la baie, de la baia apartamentului lui **Paul McCartney**, din St. John's Wood, Londra. Profitând de absența cântărețului, a luat, ca suveniruri, câteva din obiectele personale (fără o valoare deosebită) ale celui pe care îl idolatriza. Avea atunci 16 ani.

Este vorba de **Diane Ashley**, acum măritată cu **Jonathan Hamblin** și având patru copii - **Ashley** (13), **Jonathan** (10), **Rosie** (9) și **Charlie** (5). Are acum 42 de ani, trăiește în Norfolk, și cu un zămbet ștrengăreț (pe care-l are, încă, și astăzi) povestește:

"Eram înnebunită după el, pe-atunci. Avea niște trăsături extrem de fine, parca sculptate în porțelan; arăta de parcă, dacă l-ai fi atins, s-ar fi spart în mii de buclele... în fiecare zi, timp de trei ani, între 14 și 17 ani, am mers în St. John's Wood. L-am văzut de 560 de ori... am o statistică riguroasă în jurnalul meu.

Formam un mic grup, prietenile mele, Susan și Valerie, și cu mine, în fiecare zi după școală, ne duceam și stăteam în fața casei lui Paul. Uneori, când știam că înregistrează, ne duceam la studiourile EMI... l-am fi așteptat toată noaptea, numai ca să-l vedem și, eventual, să schimbăm o vorbă cu el. Apărea și ne spunea «Oh, iarăși voi? N-ar trebui să fiți acasă, la ora asta?»

Poate că i-aș fi spus mamei că am fost la el și știu cine-n vizită, dar n-avea rost s-o mint. Ea știa exact unde sunt și ce fac... și nu m-a certat niciodată.

Eram foarte naive... nici una dintre noi n-avea prieten, nici nu știam ce-i aia, și cred că-mi fi spălat putina urgent, dacă Paul ne-ar fi spus «Hei, care din voi se culcă cu mine?» Eram niște copii... seara, eram în casă la 9, cel târziu...

Totuși, cred că uneori îl scoteam din sărite pe bietul Paul, tot învărtindu-ne prin fața casei și încercând să străim gardul, în grădini...

Într-o zi, mașina lui a făcut o pană, iar el a trebuit să meargă cu autobuzul... noi jubilam! L-am urmărit tot drumul, chicotind, d'ne coate și fluierându-l, până când s-a enervat și a țipat la noi, să-l lăsam în pace...

În schimb, într-o zi (era cu o zi înainte de căsătoria lui cu Linda) a venit la noi, zâmbind și ne-a zis «Așa nu mai merge... o să creșteți și voi, vă veți mărita... o să fie altceva. Dar vom rămâne prieteni, în continuare...»

În ziua când am sărit pe geam la el în casă, Paul era plecat. Urma să lipsească câteva săptămâni. Noi am sărit, ca de obicei, gardul, în grădini... Am observat că geamul de la baie era întredeschis, așa că s-a hotărât ca eu, care eram cea mai subțirică, să intru pe-acolo... zis și făcut. Am aterizat în chiuvetă... căinii au început să latre... am făcut «Ssss», iar ei erau cam adormiți, așa că au încetat. Pe urmă am coborât și le-am dat drumul și celorlalte în casă, pe ușă din față. Era foarte excitantă toată treaba... n-am luat nimic valoros, doar suveniruri.

În coșul de rufe murdare erau câteva cămăși care miroseau a... el. Am luat câte una fiecare. Pe urmă ne-am băgat nasul și prin garderoba și am pipăit costumul lui Paul din **Sergent Pepper**, dar n-am luat nimic de-acolo.

Abia când am ieșit afară, mi-am dat sece făcusem. Mi s-a făcut rău și am vomitat. Mă gândeam că Paul o să depună plângere și că or să mă închidă...

Când l-am văzut pe Paul, prima dată după chestia asta, el ne-a zis «Fetelor, cum v-ați simțit

ei, dacă v-ați uita în dulap și-ați vedea că nu mai aveți nici o cămașă?... asta a fost tot. N-a eus niciodată plângere.

Când am auzit de cântec, nu mi-a venit să red. Mi-am zis: «Pe dracu', nu te-ai apucat să scrii cântece despre oamenii care-ți sparg casa... ni-am cumpărat LP-ul (Abbey Road), dar l-am uitat pe verandă, la soare, așa că s-a stricat.

și de părinți. Povestea ei a apărut imediat după aceea în **Daily Mail**. Articolul l-a inspirat pe Paul, care a compus "She's Leaving Home", un cântec de o sfâșietoare tristețe.

Melanie trăiește astăzi în New York, cu prietenul ei, Anthony, și copiii lor, Tabitha și Maz.

"Educația mea a constat într-un amestec de snobism și prejudecăți... părinții mei fuseseră

MUZELE BEATLESILOR

... au fost immortalizate în cântecele celui mai popular grup britanic din toate timpurile. Numai că nimeni nu știa cine sunt, exact. Ele ies la iveală acum, una câte una, prezentate pe larg în **Daily Mail**...

Nu mi s-a părut niciodată a fi un amănunt emfatic, dar lui Jonathan îi place să le spună tuturor că așa e un cântec despre mine...

Acum îl dau dreptate lui Paul... sunt măritată, m 4 copii adorabili și un bărbat de care sunt la fel e-nrăgosită ca-n prima zi. M-ăș duce să-l spun sate astea, așa cum ne-a sfătuit el atunci. Cred că

foarte săraci, în tinerețe, iar acum, că se îmbogățiseră, îmi ofereau tot ce doream, din punct de vedere material. Eram îmbrăcată numai în blănuri și mădăsur, aveam propria mea mașină, iar de ziua mea primeam diamante. Mama, care avea un salon de coafură, mă trata ca pe-o păpușă, nu ca pe-un copil! Mă îmbrăca după ultima modă și m-a făcut blondă când aveam vreo 11 ani. În schimb, nu mi-a spus niciodată că mă iubește sau că, măcar, țin la mine, cât de cât.

Cred că mă «pregătea» pentru vreun milionar...mama voia să am o casă în centrul Londrei și un conac la țară. Fiindcă învățam foarte bine, a decis să mă facă stomatolog.

Într-o zi, am mers să-l prezint pe prietenul meu, care lucra ca mecanic pe mașinile de curse... au fost scârbiți de «lipsa ei de manieră» și mi-au interzis să-l mai văd... vezi să nu, mi-am zis,

un rol deosebit

Jane Asher

și îi păsa într-adevăr de noi. Voia să avem o viață ordinară și fericită.

Oricum, îmi amintesc cu bucurie de acele reamuri, când dădeam târcoale casei lui. Eram iste naive... nu mergeam în cluburi de noapte, nu iam droguri, nici măcar nu fumam... Așa prefera a fetele mele să se țină scali de o vedetă, decât să umeze marihuana"

SHE'S LEAVING HOME

Melanie Coe a fugit de-acasă în 1967, când avea doar 17 ani. A fugit ca să scape de singurătate

și am continuat să ne-nălmim.

Pe Beatlesii i-am văzut pentru prima dată într-un club de noapte. Mama nu mă lăsa, în general, în discotecă, dar acum era altceva. Era o emisiune televizată, un fel de concurs de dans, iar Beatlesii urma să fie acolo... era mândră să mă vadă la televizor, deși ura ideea de discotecă.

Băieții erau drăguți, toți. George mi s-a părut cam Don Juan, Ringo era un tip prietenos, ca și Paul, iar John era mai rezervat.

Eram fericită că mă aflam acolo, că puteam dansa... mama zicea că e o chestie dezonorantă, dar în multe probleme părerile noastre erau complet diferite. Bunăoară, mie sexul mi se părea ceva sublim, în timp ce ea îl considera ca fiind o datorie oneroasă, ceva în genul spălăturii pe dinți!

În ziua când am fugit de-acasă, era foarte frig afară și se făcuse deja iunierie. Nici mama, nici tata nu erau acasă. Mi-am înghesuit, în grabă, câteva lucruri într-o geantă și-am fugit. N-a fost nimic plăcut, doar că mă gândeam cu groază că o să trebuia să se spun ceea ce eu știam de vreo două săptămâni... eram însărcinată.

M-am mutat în apartamentul prietenului meu de-atunci, David. Era un tip drăguț, lucra într-un cazino.

Într-o dimineață m-am dus la chiocșă să cumpăr țigări și mi-am văzut poza în ziare, sub titluri de genul «Adolescenta care avea tot ce-și putea dori, a fugit de-acasă. Părinții sunt disperati»... se spunea acolo că fugisem de-acasă și că părinții nu înțelegeau de ce, doar îmi oferiseră tot ce-mi dorisem...

Eram îngrozită, mi-era frică să nu mă găsescă... David m-a convins să vorbesc cu ei la telefon... am făcut-o. Au fost așa de drăguți, așa de înțelegători, încât am făcut greșala să le dau adresa mea... La puțin timp după asta, au venit la mine, cu vărul meu. El a urcat și m-a implorat să

și am continuat să ne-nălmim.

Pe Beatlesii i-am văzut pentru prima dată într-un club de noapte. Mama nu mă lăsa, în general, în discotecă, dar acum era altceva. Era o emisiune televizată, un fel de concurs de dans, iar Beatlesii urma să fie acolo... era mândră să mă vadă la televizor, deși ura ideea de discotecă.

Băieții erau drăguți, toți. George mi s-a părut cam Don Juan, Ringo era un tip prietenos, ca și Paul, iar John era mai rezervat.

Eram fericită că mă aflam acolo, că puteam dansa... mama zicea că e o chestie dezonorantă, dar în multe probleme părerile noastre erau complet diferite. Bunăoară, mie sexul mi se părea ceva sublim, în timp ce ea îl considera ca fiind o datorie oneroasă, ceva în genul spălăturii pe dinți!

În ziua când am fugit de-acasă, era foarte frig afară și se făcuse deja iunierie. Nici mama, nici tata nu erau acasă. Mi-am înghesuit, în grabă, câteva lucruri într-o geantă și-am fugit. N-a fost nimic plăcut, doar că mă gândeam cu groază că o să trebuia să se spun ceea ce eu știam de vreo două săptămâni... eram însărcinată.

M-am mutat în apartamentul prietenului meu de-atunci, David. Era un tip drăguț, lucra într-un cazino.

Într-o dimineață m-am dus la chiocșă să cumpăr țigări și mi-am văzut poza în ziare, sub titluri de genul «Adolescenta care avea tot ce-și putea dori, a fugit de-acasă. Părinții sunt disperati»... se spunea acolo că fugisem de-acasă și că părinții nu înțelegeau de ce, doar îmi oferiseră tot ce-mi dorisem...

Eram îngrozită, mi-era frică să nu mă găsescă... David m-a convins să vorbesc cu ei la telefon... am făcut-o. Au fost așa de drăguți, așa de înțelegători, încât am făcut greșala să le dau adresa mea... La puțin timp după asta, au venit la mine, cu vărul meu. El a urcat și m-a implorat să

și am continuat să ne-nălmim.

Pe Beatlesii i-am văzut pentru prima dată într-un club de noapte. Mama nu mă lăsa, în general, în discotecă, dar acum era altceva. Era o emisiune televizată, un fel de concurs de dans, iar Beatlesii urma să fie acolo... era mândră să mă vadă la televizor, deși ura ideea de discotecă.

Băieții erau drăguți, toți. George mi s-a părut cam Don Juan, Ringo era un tip prietenos, ca și Paul, iar John era mai rezervat.

Eram fericită că mă aflam acolo, că puteam dansa... mama zicea că e o chestie dezonorantă, dar în multe probleme părerile noastre erau complet diferite. Bunăoară, mie sexul mi se părea ceva sublim, în timp ce ea îl considera ca fiind o datorie oneroasă, ceva în genul spălăturii pe dinți!

În ziua când am fugit de-acasă, era foarte frig afară și se făcuse deja iunierie. Nici mama, nici tata nu erau acasă. Mi-am înghesuit, în grabă, câteva lucruri într-o geantă și-am fugit. N-a fost nimic plăcut, doar că mă gândeam cu groază că o să trebuia să se spun ceea ce eu știam de vreo două săptămâni... eram însărcinată.

M-am mutat în apartamentul prietenului meu de-atunci, David. Era un tip drăguț, lucra într-un cazino.

Într-o dimineață m-am dus la chiocșă să cumpăr țigări și mi-am văzut poza în ziare, sub titluri de genul «Adolescenta care avea tot ce-și putea dori, a fugit de-acasă. Părinții sunt disperati»... se spunea acolo că fugisem de-acasă și că părinții nu înțelegeau de ce, doar îmi oferiseră tot ce-mi dorisem...

Eram îngrozită, mi-era frică să nu mă găsescă... David m-a convins să vorbesc cu ei la telefon... am făcut-o. Au fost așa de drăguți, așa de înțelegători, încât am făcut greșala să le dau adresa mea... La puțin timp după asta, au venit la mine, cu vărul meu. El a urcat și m-a implorat să

și am continuat să ne-nălmim.

Pe Beatlesii i-am văzut pentru prima dată într-un club de noapte. Mama nu mă lăsa, în general, în discotecă, dar acum era altceva. Era o emisiune televizată, un fel de concurs de dans, iar Beatlesii urma să fie acolo... era mândră să mă vadă la televizor, deși ura ideea de discotecă.

Băieții erau drăguți, toți. George mi s-a părut cam Don Juan, Ringo era un tip prietenos, ca și Paul, iar John era mai rezervat.

Eram fericită că mă aflam acolo, că puteam dansa... mama zicea că e o chestie dezonorantă, dar în multe probleme părerile noastre erau complet diferite. Bunăoară, mie sexul mi se părea ceva sublim, în timp ce ea îl considera ca fiind o datorie oneroasă, ceva în genul spălăturii pe dinți!

În ziua când am fugit de-acasă, era foarte frig afară și se făcuse deja iunierie. Nici mama, nici tata nu erau acasă. Mi-am înghesuit, în grabă, câteva lucruri într-o geantă și-am fugit. N-a fost nimic plăcut, doar că mă gândeam cu groază că o să trebuia să se spun ceea ce eu știam de vreo două săptămâni... eram însărcinată.

VIDEO SHOP

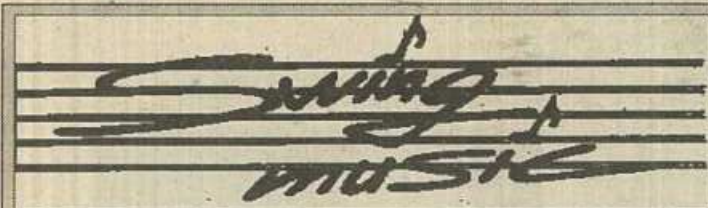
MORTIFICATION

Grind Planets, 1992, 55 min.

Dacă despre AC/DC s-a spus că sunt un Status Quo australian, despre Mortification nu s-ar putea spune că sunt un Napalm Death produs pe continentul cangurilor. La prima vedere, diferența s-ar datoră lipsei unui impuls interior profund. Multe trupe doar imită un curent la modă. Australianii doar se prefac a imita. Desigur, prezența unor clișee specifice death-metalului fac din caseta asta o copie a - de acum clasice - Live Corruption. Nu lipsesc: altarul unei biserici, treptele, pădurea uscată, șarpele, Eva cu chip de metalistă brună, piețoașă și focoașă, lumânări, rachete, explozii nucleare (deși aici se intră pe terenul megadeților), săbii și castele, pahare cu vin, vitralii în formă de cruce (neînțelegătoare), flăcări, fum, etc. Interludii dintre clișee sunt luate din turneul australian Grind Planets, și pe dos față de obișnuitele show-biz-ului, unde predomină secvențele din concert. Aici avem episoade comice, ironii la adresa mentalităților rock-star, filmări ce demistifică poncifurile genului.

Ei, și de-aici vine diferența față de trupele death, care își arogă stilul "brutal, nemilos, satanic" etc. Australianii cu nume atât de "rău" au ambiția să ofere și ceva umor, bună dispoziție, destindere. Reușesc! Poate că asta nu-i face iubii de fanii "adevărați". Dar privitorul neutru va fi, cu certitudine, cucerit de ceea ce vede. Pentru că arta nu este (doar) încrâncenare, revoltă, disperare. Ci și ironie, detașare, joc, plăcere. Nu cred că acești băieți bisericosi chiar sunt inconștienți de ce fac. Un videoclip - *Majestic Infiltration Of Order* - este un avertisment, o privire lipsită de iluzii asupra realității contemporane. Vedeti ce se întâmplă în Cecenia și comparați cu acest clip. Iar motto-urile fiecărei piese au, parca, menirea să susțină ideea că rockul e o formă de cultură, că interferența dintre arte e o realitate, că adevărul nu e apanajul celor cu bani, și așa mai departe. Iată un citat: "Iadul e adevărul văzut prea târziu" - H.W. Adams.

M.V. POP

O adresă de reținut: **WORLD TRADE PLAZA, Bulevardul Expoziției nr. 2, sector 1, București.** Telefon (40-1) 312.93.97, fax (40-1) 312.45.91. Magazinul este deschis zilnic (inclusiv duminică) de la 12.00 la 19.00. Prețul CD-urilor actuale este de 39.900 lei. Se pot face comenzi de catalog care se onorează cu promptitudine. Pe lângă titlurile semnalate în numărul trecut, iată și alte recomandări: Best Of Sade, trei CD-uri UB 40 (Best Of, Labour Of Love, Promises And Lies), din colecția GOLD succese Nat King Cole, Bob Marley și Glenn Miller (fiecare cu câte 17.700 lei). Cinci CD-uri cu The Rolling Stones mai vechi și mai noi, vă stau la dispoziție. Fanii de jazz găsesc culegeri (4 CD la 74.400 lei) sau rarități cu Louis Armstrong. Opera și simfonica au spații bine stabilite și de mare interes. Din V.P.R. veți afla tot ce se găsește la Swing Music.

TANGO MUSIC INTERNATIONAL, PRIN SC PARTNER SRL,

vă oferă:

- Casete audio înregistrate, sigilate, peste 500 titluri din toate genurile, de cea mai bună calitate, la prețuri deosebit de avantajoase.
- Casete audio neinregistrate, pentru producție, la minutajul cerut de client.
- NOU! C.D.-uri înregistrabile, marca AUDIOMASTER.
- C.D. recorder marca MARANTZ
- Componente casete audio.

Pentru relații suplimentare, privind oferta noastră, vă rugăm să ne contactați la tel/fax (048) 644361

Din numărul următor demarează **CONCURSUL TANGO!**

Primul clasat va primi 3 casete, al doilea două, iar al treilea o casetă. Toate din catalogul firmei.

Incepând cu numărul viitor - un nou serial:

"PAGINI DIN ISTORIA ROCKULUI ROMÂNESC"

VPR-ul în dialog bilunar
cu Florian Pittiș

Diferitele conferințe de presă prilejuate de lansarea noilor albume rock ca și numeroase emisiuni ale posturilor de radio dovedesc interesul crescând al cititorilor sau ascultătorilor pentru istoria rockului românesc, dar și regretabila lipsă de informare a majorității colegilor din mass-media, care scriu sau vorbesc despre muzicienii români. Dacă despre Phoenix sau despre formațiile aflate încă în activitate se cunosc ceva mai multe lucruri, nu același lucru se poate spune despre: Sideral, Mondial, Sfinx, Experimental Q., Dorin Liviu Zaharia și Olimpic '64, Roșu și Negru, Mircea Florian, Curtea Veche Nr. 43, Nicu Vladimir, F.F.N., Romanticii, Chromatic Group 3, Doru Stănculescu, Progresiv TM, Pro Musica și multe alte nume care au dus greul rockului românesc în cei peste 30 de ani de existență. Au fost extrem de puține tentativele de a scrie câte ceva despre muzică rock a anilor '60-'70 din România. Aurel Gherghel și Florian Pittiș au fost doi dintre cei care au scris ceva mai mult despre această perioadă, dar au făcut-o pe criterii strict sentimentale, neabordând subiectul în mod sistematic. A mai existat încercarea subsemnatului din toamna anului 1990, când a publicat, în efemera revistă "Plus rock", trei articole care încercau să facă o radiografie a perioadei mai sus-menționate. Din păcate, legile necruțătoare ale economiei de piață au dus la dispariția revistei respective. De asemenea, materialele publicate erau pline de anumite naivități, provenite din lipsa de informare a autorului care era (în perioada respectivă) un simplu spectator, percepiind fenomenul rock doar din concert, puținele articole de specialitate publicate sau din emisiunile radio și TV. În ultimul timp, cunoscând personal și devenind prieten cu mulți oameni de rock am reușit să-mi acopăr aceste goluri de informare și cum dorința directorului revistei VPR era de a face ceva pentru mai buna informare a fanilor rockului românesc, dar și a ziariștilor și redactorilor muzicali, ne-am hotărât să demarăm acest serial. Articolele din această pagină vor fi dublate de exemplificări sonore și interviuri cu principalii eroi ai serialului, în cadrul emisiunii "Friday I'm In Love", realizată în fiecare vineri seară de Andrei Pârtoș la Radio Total.

Și, pentru ca serialul să fie mai dinamic, să aibă o porție mai mare de sare și piper, pe lângă informația strict statistică (portrete, componente, discografii, concerte etc.) am cerut ajutorul lui Moșu Pittiș, unul dintre personajele care s-a aflat permanent în intimitatea rockului românesc, pentru a sublinia împreună acele momente care ar trebui cunoscute de fiecare dintre voi.

Nelu Stratone

• SCURTE DE TOT • SCURTE DE TOT •

► Revista "Rolling Stone" (9 februarie) inaugurează un TOP 20 al cititorilor săi. Pe primele locuri se află: 1. Vitalogy - Pearl Jam, 2. MTV Unplugged In New York - Nirvana, 3. Monster - R.E.M., 4. Dookie - Green Day, 5. Pisces Iscariot - Smashing Pumpkins ș.a.m.d. La "Alternative Music" în frunte se află Stone Roses, albumul Future Sound Of London și Oasis. ► Crowbar se află la al treilea album (în luna mai) scos de Music For

Nations. ► Pe fața a doua a noului single Pearl Jam se află și o melodie nelansată până acum: Out Of My Mind. ► Pe 27.02 apare L.P.-ul The Fall cu titlul "Cerebral Caustic". ► Cei de la Blur au scris 30 de piese noi pentru cel de-al patrulea album. Probabil că de producție se va ocupa tot Stephen Street, cel care a lucrat la "Parklife". ► Rednex a prins locul unu în topul N.M.E. (pe 28 ianuarie) fiind detronat de Celine Dion (Think Twice). Nici britanicii n-au rezistat prea mult ritmului impus de Cotton Eye Joe. ► Bateristul Art Taylor, unul dintre cei mai valoroși muzicieni ai jazzului, a încetat din viață zilele trecute, la 65 de ani. ► În topul de 40 de albume al revistei "Q" din martie pe primele locuri: Beautiful South (Carry On Up The Charts - The Best Of) Eternal (Always & Forever) și Celine Dion (The Colour Of My Love).

Caseta prin poșta!
Peste 1500 albume.
Catalog, Comenzi, Relații la:
C.P. 1 - 651 București
Tel./fax: 01-312.73.56

MIX TOP 25 V.P.R.

(ediția a doua)

1. (2) Într-un dans - Mădălina Manole
 2. (9) Thank You - Page & Plant
 3. (3) If I Only Knew - Tom Jones
 4. (5) Cine-i vinovat? - Compact
 5. (-) Regrets - Gothic
 6. (10) Ei și - Loredana Groza
 7. (7) Stere - Timpuri Noi
 8. (25) Living In Danger - Ace Of Base
 9. (1) Cotton Eye Joe - Rednex
 10. (-) Africa (Ce vis fierbinte) - Ioan Gyuri Pascu
 11. (21) Better Man - Pearl Jam
 12. (4) Morcovul românesc - I.G. Pascu
 13. (-) About A Girl - Nirvana
 14. (13) Always - Bon Jovi
 15. (15) Lumea de apoi - Celălalte Cuvinte
 16. (-) Viața ca un cazino - Gabriel Cotabiță
 17. (14) All I Wanna Do - Sheryl Crow
 18. (19) Get It Over - Eagles
 19. (22) A Conspiracy - The Black Crowes
 20. (-) Mama-i numai una - V. Sterian și Comp. de Sunet
 21. (-) Tears Don't Lie - Mark "Oh"
 22. (8) Când ești singur - Laura Stoica
 23. (-) White Dove - Scorpions
 24. (-) Sympathy For The Devil - Guns N'Roses
 25. (17) Ei și ce dacă m-ai părăsit? - Aurel Temeșan
- Topul admite piese noi de orice gen și acceptă reveniri în cazul unor melodii ieșite, dar votate de cititori. Dacă numărul participanților la alcătuirea lui va coborî sub 200, probabil că vom renunța la Mix Top 25 V.P.R.

POWER PLAY și ROCKA-ROLLA vă propun:

OVERKILL - W.F.O. - 1994,
Atlantic

Un disc care nu necesită explicații. Dacă ești mafiot și dai banii pe un killer profi, știi că treaba e garantată. Așa cu albumul de față. Băieții mențin un nivel ridicat. Permanentele schimbări de ritm fac audiența atrăgătoare, dincolo de caracteristicile și clișeele genului. Consistența unor pasaje atinge valoarea de alarmă a capacității noastre receptoare. Reascultarea este inevitabilă.

ATROCITY'S - Blot - 1994,
Massacre Rec

Dracula imprimat pe coperta de sub suportul roșu al CD-ului. Female voice: ANA POP. Blockflöte. Pasaje de muzică veche, medievală. Pasaje death, doom, thrash. Voci serafice, îngerești. Voci ale spiritelor subterane. Toate acestea alternate ca anii scurși ai tranziției românești. Cum să nu te simți acasă? Un album "de groază", care nu place cucuvelei cotrocene. Un album obligatoriu pentru orice ascultător de rock.

PRONG - Cleansing - 1994, Epic

Greu încadrabil într-un gen anume acest album. Ritmul alert amintește de punk. Linia melodică e tot pe-acolo. Totuși atmosfera este actuală; turbioane de proveniență diversă amintesc de fusion. Melodice, piesele nu sunt lipsite de "greutăți". Dacă nu dă de gândit prea mult, în schimb nu se uită ușor. Și se reascultă cu plăcere.

THE GATHERING - Almost A Dance
- 1994, Morbid Noize

Un grup care completează tradiția rockului "rău" din țările nordice, Germania și Benelux. Diversitatea nu duce la risipă și nici la lipsă de stil. Cu Gathering puteți înțelege (sau completa) gustul pentru gotic, care e o constantă a nordicilor, și nu numai a lor. Muzical, nimic nu prinosese aici și totul, mixat perfect, sună ca... un clopot de catedrală gotică!

Aceste casete sunt de vânzare prin firma POWERPLAY - Timișoara - C.P. 709 - Oficiul Poștal nr. 8

CONCURS ROCKA-ROLLA/POWER PLAY

Începem cu premiile oferite de firmele timișorene. Bilunar se vor atribui un T-shirt și o casetă audio pentru primul loc, două casete pentru al doilea clasat și o casetă pentru al treilea.

Vor fi, la fiecare apariție, trei întrebări pentru tot atâtea puncte.

1. Înaintea venirii la Motley Crue, John Corabi a fost la:
 - a. Screem
 - b. The Screem
 - c. Primal Screem
 - d. Cream
2. Pe banda sonoră a filmului Less Than Zero figurează o reluare realizată de Slayer, a piesei In A-Gadda-Da-Vida. Cui îi aparține versiunea originală?
3. În februarie 1994 a apărut un album al grupului Type O' Negative. Care este titlul?

Vă rugăm să precizați pe plic titlul concursului.

INTERCONIT MUSIC SRL

ESTE DE 2 ANI

No. 1 în distribuția și producția de CD-uri

în România!

De ce ???

Simplu: P-R-O-F-E-S-I-O-N-A-L-I-S-M!

☺ Noi am creat piața de CD-uri în România!

☺ Pe noi ne-au ales Gheorghe Turda, Gică Petrescu, Alexandru Andrieș!

☺ Pe noi ne-au ales BMG, Sony, Emi!

Doriți să deveniți distribuitorul nostru?

Sunați ACUM!

☎ 3122144

Un cartier pentru albi și unul pentru negri. Nu se întâmplă mai nimic. Sud. Loc bun de picnic, yeah.

"Părinții mei nu prea aveau prejudecăți în ceea ce privește mersul la biserică. Erau liberali, dar categoric nu hippie. Nu m-au crescut prea sever, în schimb într-o atmosferă dominată de muzică".

Mama ei cânta în trupa locală de amatori, împreună cu tatăl ei, avocat, care cânta la trompetă. Sheryl mai are două surori, ambele muziciene (una pe muzică clasică, cealaltă, country) și un frate mai mic, director al unei companii de construcții.

În această atmosferă familială, Sheryl a crescut ascultând Billie Holiday, Bessie Smith, Stan Kenton, The Rolling Stones, Rod Stewart, Bob Dylan... și pe tatăl ei citind cu voce tare din operele marilor romancieri americani.

După ce și-a luat diploma în muzică clasică la universitatea de stat, Sheryl a plecat la St. Louis. S-a despărțit de logodnicul ei, chitarist la Kashmir, trupa liceului unde învățase ea, pentru că, după ce a devenit acționar la o bancă, nu i-au mai plăcut înclinațiile ei spre rock'n'roll. Sheryl a prelat muzica vreo doi ani de zile, a economisit 10.000 de dolari și în 1986 a plecat la Los Angeles, ca să-și înceapă cariera de muzician. În patru luni nu mai avea un șfanț, în schimb dăduse orgoliu pentru a nu cere bani de la părinți.

terminase lucrul cu Michael Jackson), ambele finalizate cu "nepotrivire de caracter", Sheryl a început acele sessions la Tuesday Night Music Club, în care stătea de vorbă și mai și compunea cântece.

În această atmosferă s-a născut "We Do What We Can", cel mai autobiografic și mai sincer cântec de pe album. În "We Do What We Can", Sheryl povestește viața tatălui ei, accentuând un eveniment de la începutul anilor '70, care l-a marcat profund - moartea lui Leo, un prieten apropiat. Dar cântecul, subtil, se pretează și la generalizări ale emoției descrise.

Începe cu Sheryl când era mică, ascultându-l pe tatăl ei cântând cu prietenii o melodie a lui Kenton, "Leo in rare from tonight" la trombon, și ce minunat ar fi să poți opri în loc clipe ca acestea și să le poți păstra veșnic. Bruce, în următorul vers, "everything's different since Leo died". Când s-a întâmplat asta, tatăl ei și-a pus trompeta deoparte și nu a mai cântat timp de 20 de ani.

"Leo era doctorul familiei. El m-a adus pe lume", povestește Sheryl. "Făcuse turnee cu Tommy Dorsey. Era fermecător, un povestitor neîntrecut. Apoi a murit de inimă. Niciodată nu-l mai văzusem pe tata plângând. I-a trebuit mult timp ca să-și revină după lovitura asta. Nu-i mai făcea aceeași

ne asemănăm atât de mult încât uneori e ca un blestem".

Și totuși, cu toată bunăvoința artiștii, există oameni care încă mai au probleme cu felul ei de a fi. Aceștia îi reproșează, de pildă, că ar fi prea masculină. Îi place viața "on the road", e mereu înconjurată de muzicieni - cercul în cauză incluzând și viața ei amoroasă, din câte ne mărturisește Sheryl.

Dar ea dă din cap că lucrurile nu stau chiar așa: "E drept că există în mine o parte masculină destul de bine definită și o voce deosebit de puternică. Poate și din cauză că în trecut nu am dus-o chiar regește și că am fost întotdeauna înconjurată de bărbați, în munca pe care o făceam. Așa ceva își lasă amprenta asupra oricui".

Dar ce forme poate lua refuzul, Sheryl a observat abia după ce "Tuesday Night Music Club" a fost gata. Întrucât îi trebuia cineva care să o reprezinte în relațiile cu presa, și-a căutat o impresară. Aceasta însă a declarat laconic: "Nu îmi place, e prea masculină".

Sheryl: "Era prima oară că auzeam așa ceva. Mi s-a părut un comentariu cretin".

Noi suntem de acord. Și, ca să fim sinceri până la capăt, imaginea unei fete care se descurcă și cu orice tip de motocicletă nu îi mai sperie astăzi decât pe cei care nu văd menirea femeii decât... la cratiță.

vorbește despre succes

Alucrat cu Michael Jackson, Rod Stewart și Don Henley. Acum este "curtată" de Bob Dylan, Neil Young și Stones. Aceasta este povestea anevoiosului succes al unei femei într-un domeniu al cărui monopol îl dețin bărbații.

În primăvara anului trecut era încă aproape o necunoscută. Își ținea concertele în mici cluburi înnebrite de fum de țigară, prezentând chiar cântecele înscrise pe albumul ce avea să însemne pentru ea marele succes - "Tuesday Night Music Club". Albumul fusese editat de A&M în octombrie 1993 și salutat cu entuziasm de presa de specialitate, unii mergând până la a-l denumi "probabil cel mai inteligent album de pop al anului". Vânzările însă au fost minime. Cu toate concertele prin cluburi și aparițiile alături de John Hiatt, Crowded House și Big Head Todd, Sheryl Crow făcea vâlvurele mai degrabă decât valuri.

E drept că se știa și pe atunci că fusese cântăreață de background pentru staruri ca Michael Jackson, The Eagles și George Harrison și că trecea drept una dintre cele mai talentate compozitoare din America. Dar numai o parte din auziți s-a simțit tentată să o vadă live. "Până de curând", observa Sheryl, "am susținut concerte doar în fața unui veritabil public de underground". Dar tocmai pe acești spectatori i-a atras Sheryl de partea ei, cu amestecul ei de rock al anilor '60, folk cu nuanțe de jazz, "blues notes", funk potolit și sounduri mainstream pentru gusturi elevate. Cocheta ei legănare de șolduri, însă, i-a indus pe mulți în eroare. Pentru că fosta profesoară de muzică din Missouri și-a clarificat imediat propria poziție într-o bransă al cărei control îl au bărbații: "Am dedicat această melodie tuturor porcilor de misogini de aici din public". Fetele cuminti nu spun așa ceva. Dar Sheryl Crow nici nu a vrut vreodată să fie o fată cuminte. Poate de aceea a avut nevoie de câțiva ani pentru a se impune în topuri.

Într-un interviu acordat în vara anului 1994, revista "Today" o întreba, cu destulă suficiență de sine: "Poate că Sheryl Crow este prea talentată?" Dar apoi, când nimeni nu se mai aștepta, evenimentul s-a produs: piesele "Run, Baby, Run" și "What Can I Do For You" sparg topurile și sunt difuzate la radio aproape oră de oră. În scurt timp, Sheryl este aclamată și în sălile de concert europene. În Germania, chiar de un public care de fapt venise doar ca să-l vadă pe Joe Cocker.

Cum se descurcă un artist cu un succes atât de brusc?

"Păi, după ce am cântat la Woodstock în fața a 300.000 de oameni, nu prea mai există lucruri care să mă poată surprinde". Deci totul e perfect - sau aproape perfect, dacă nu ar exista reversul medaliei:

"În ultimile luni, de când albumul meu a "bombardat", practic, topurile, trupa mea și cu mine am tot fost pe drumuri. Am prea puțin timp pentru mine însămi, dorm prea puțin și, în consecință, sunt tot timpul obosită".

În America, "Tuesday Night Music Club" s-a vândut într-un milion de exemplare în șase săptămâni, din octombrie până în noiembrie. În același timp, în Marea Britanie, single-ul "All I Wanna Do" a urcat pe locul 4 în topuri. Bruce, dacă nu un fenomen, Sheryl era cel puțin o mică minune.

"În noiembrie am primit felicitări cu «La mulți ani» din toate colțurile lumii" râde Sheryl. Râde pentru că e bizar. Nu era ziua ei de naștere. Dar ea știe că neînțelegerea provine din primul vers de la "Run, Baby, Run", prima piesă de pe "Tuesday Night Music Club", care sună astfel: "Ea s-a născut în noiembrie 1963, în ziua în care a murit Aldous Huxley". Sigur, "ea" dă, însă nu și Sheryl Crow. Ea s-a născut în februarie, cu un an înainte. Ca orice textier realist, care tocmai începe să se bucure de recunoaștere publică, ea se confruntă cu problema confuziei pe care o fac fanii între autobiografie și imaginație.

În general, ea scrie despre persoane cunoscute de ea sau imaginare. Exact cum Randy Newman spune: "Dacă ai fi făcut jumătate din ceea ce au făcut personajele din cântecele mele, acum ai fi în pușcărie", Crow spune: "Dacă toate textele ar fi despre mine, aș fi o prostituată beată printr-un colț. Eu sunt o povestitoare". Dar nu întotdeauna obiectivă. Unul dintre lucrurile pe care le-a învățat în timpul producerii albumului a fost că e OK să scrie despre propria viață.

David Baerwald a fost cel care a convins-o. Un membru cu drepturi depline al Tuesday Night Music Club, care a cântat și a compus albumul alături de ea, în timp ce propriul său LP, Triage, a intrat în Top 50 o dată cu cel al lui Sheryl. "Tu îți trăiești viața și nu crezi că ești prea interesant, așa-i?" spune ea. "Dar când mergeam cu David într-un bar din L.A., numit The Olive, mă trezeam spunând: "Ah, asta îmi aminteste de perioada când...". Și el îmi spunea: «Ar trebui să scrii despre asta». În final, mi-am dat seama că avea dreptate. Fapt care mi-a deschis orizonturi noi pe plan componistic".

Așa încât a descris coșmarul despre hărțuire sexuală în "What Can I Do For You", iar în "The Na - Na Song", despre o presupusă întâlnire cu Frank Dileo (managerul lui Michael Jackson), în timpul turneului "Bad", în care acesta ar fi demonstrat intenții mai puțin onorabile în ceea ce o privește (Dileo a negat cu vehemență că ar avea cunoștință de așa ceva). Dar a început de asemenea să scrie și despre copilăria ei petrecută în Kennett, Missouri.

"Orașul meu natal este neschimbat de 25 de ani", spune ea. "Peisaj rural. Trei semafoare și un McDonald's. Populație 10030. Două-trei familii de evrei, două-trei familii catolice.

După prima ei slujbă, turneul cu Michael Jackson, care a durat 18 luni, s-a întors în Los Angeles și a căzut într-o profundă depresie.

"Ajunsesem cum nu se poate mai rău", spunea ea. "Am petrecut cinci-șase luni în pat, fără să mă ridic deloc, până când, în sfârșit, am acceptat o mână de ajutor care să mă facă să-mi revin din starea asta. Mi-am dat seama de o chestie... unii oameni își trăiesc întreaga viață fără să se gândească o clipă la sinucidere, iar alții se gândesc la asta în fiecare zi. Eu mă gândesc la asta în fiecare nenorocită de zi și habar n-am de ce o fac, dar am avut nevoie de acel ajutor profesionist ca să-mi dau seama că n-o s-o fac niciodată, în timp ce mie-mi era tare frică să n-o fac totuși, într-o zi. Ce pot să-ți spun este că nefericirea este un rahat și terapia, o chestie adorabilă. Aș mai relua-o dacă aș sta locului mai multă vreme. Nu e nimic mai indicat pentru un compozitor decât să-și recapete starea de sănătate mintală".

Revenind la viață, și-a câștigat existența ca vocalistă de background pentru Joe Cocker, Rod Stewart, Don Henley. Viața asta presupunea, după spusele ei, mai multe acrobatii și giubșlucuri decorative decât cântatul propriu-zis.

Situația s-a schimbat în bine din pură întâmplare, la un session unde ea cânta pentru Vinx, protejatul firmei Pangaea, a lui Sting. Producător era Hugh Padgham. Ea i-a dat o casetă demo, el a dus-o la A&M și ea a semnat contractul. "Oricum, nu se băteau casele de discuri pe mine. Ei erau singurii interesați".

A început să lucreze cu Padgham și a fost un fiasco. Se plăceau reciproc, dar nu se potriveau pe plan muzical. După încă două încercări nereușite (una dintre ele fiind Bill Bottrell, care tocmai

plăcere să cânte. Trupa s-a dizolvat, oamenii s-au întors la viața cea de toate zilele, la slujbele de la nouă la cinci, fără concerte..."

În finalul cântecului, încearcă să-și imagineze felul de a gândi al tatălui ei: "I work for a living/ That's who I am.../ It's good to be alive/ These are the choices/ We make to survive/ We do what we can..."

Înainte de a scrie cântecul, i-am povestit lui Bill Bottrell despre tata și el a înregistrat tot ce am spus timp de o oră și jumătate. După care mi-a spus: vreau să te duci cu benzile astea acasă, să le ascuți și mâine să-mi vii cu un cântec. Eu am făcut: Ce? Nu vreau să scriu despre asta. Dar am scris. Asta înseamnă un producător cu potențial creativ. Și am redus toată povestea la un text de trei minute. Îmi amintesc că Joni Mitchell a zis "Tocmai cuvintele pe care nu le spui au cel mai puternic impact".

Dar povestea acestui cântec nu a fost completă decât când, după o lungă și obositoare campanie, Sheryl și-a convins tatăl să-și dea trompeta jos din pod, să vină la Los Angeles și să înregistreze cu ea piesa în cauză.

El îmi tot spunea: «De ce nu-l chemi pe Herb Alpert? El este «A»-ul de la A&M și e cu mult mai bun decât mine. Dar nu asta mă interesa pe mine. Tata era grozav de emoționat. Dar când în sfârșit a început să cânte, totul suna exact ca atunci când eu aveam opt ani. Adică, se apuca și el o dată în viață să înregistreze un disc și tocmai ăla ajunge să vândă trei milioane de exemplare. Acum e umflat în pene, nevoie mare. I se cer interviuri și problema lui principală e să-i fie scris numele corect: «Mă cheamă Wendell cu doi L». Sunt o mare admiratoare a tatălui meu... deși

Momentan, Sheryl se gândește intens la viitor. Din ianuarie au început deja înregistrările pentru noul LP, care ar trebui să apară în vara acestui an. Până atunci însă, s-ar putea ca Sheryl să aibă parte de o onoare la care până nu de mult nici nu visa:

"Mick Jagger m-a sunat să mă întrebe dacă nu am chef să cânt cu el «Wild Horses» în cadrul turneului Stones. Am zis că nu-i adevărat, mi se făcuse rău. Dar apoi am făcut într-adevăr un jam-session la el la hotel: eram Mick, Keith și eu. Asta a fost unul dintre punctele culminante ale vieții mele de până acum".

Se pare că, de la o vreme, succesul și recunoașterea internațională nu o ocolesc câtuși de puțin pe Sheryl. Oare atâta interes nu te determină să devii puțin sceptic?

"Don Henley de la Eagles mi-a zis de curând: «Bucură-te de perioada asta, va fi cea mai frumoasă din viața ta. Când vei ajunge în vârf de tot, va începe deja să-ți fie teamă că ai putea să cazi»".

Teama de care vorbea Don Henley pare a fi încă departe de a se instaura. Chiar dacă Sheryl știe că în music-business "nu poți avea totul sub control". Ea întâmpină însă această realitate cu un principiu laudabil: "Încerc pur și simplu să nu las succesul să mă înnebunească".

Într-unul din cântecele ei, intitulat "Can't Cry Anymore", unul dintre personajele ei tipice pentru rolul inadaptatului spune: "Could be worse/ Could've missed my calling" (Ar putea fi mai rău, aș fi putut să-mi ratez vocația).

Nu e autobiografic, dar e foarte Sheryl Crow.

Traducere și adaptare după "Musik Express Sounds" și "Q" Manuela Boatca

Numele..... Prenumele.....
Adresa.....
Anunțul.....
.....
.....
.....
.....
.....

Băieții nu sunt câtuși de puțin modești. Bădă în vedere că Marea Britanie rămâne, cel puțin în domeniul muzical, bunicul pământului. Oasis este iubită și urâtă, în același timp. Iubită, pentru că e o trupă bună. Urâtă, pentru că, într-un an de zile, a reușit ceea ce alții n-au reușit în 20: să fie pe buzele tuturor.

Acest interviu a fost poreclit simbolic "Maratonul", fiindcă reporterul a fost obligat de o toană a băieților să le ia, separat, câte un scurt interviu. Alergătura s-a produs pe cele 5 uși ale camerelor ocupate de ei și aflate, slavă Domnului, la același etaj!

NOEL GALLAGHER

I-adevărat că ești cel mai bun compozitor de prin preajmă?

"Păi, fac chestia asta de vreo treizeci ani. N-am fost întotdeauna așa de bun. Am început cu cântece foarte proaste, care, ulterior au devenit bunicile, iar acum sunt strălucite. Sunt bun, într-un procent de 90%. Paul Weller e cel mai bun".

Te gândești, deja, la noul LP?

"Muzica va rămâne în același stil. Dar acum avem mai mulți bani și, deci, vom putea să ne permitem chestii mai complicate, ca

"Suntem cea mai tare trupă din Anglia!"

tehnică. O să putem spune «Vrem aia și aialaltă», fără să ne scotocim de ultimii bani, prin buzunare. Asta fiindcă, în sfârșit, s-au lămurit toți că suntem o trupă tare.

Versurile vor căpăta alte nuanțe... noul LP e gata, din punct de vedere muzical, dar n-am făcut versurile... greu se mai compun versurile! Despre aia ai scris, despre aialaltă nu, da' nu se potrivește... cam așa merge treaba!"

De ce te ciondănești tot timpul cu Liam?

"Pentru că nu suntem de aceeași parte a baricadei. El e cu capul în nori, eu sunt cu picioarele pe pământ. El crede în noțiuni abstracte, cum ar fi sufletul, prietenia... eu cred doar în ce văd, adică în alb și-n negru".

Îți place, ca cântăreț?

"Da, e bun, oricum, mai bun decât sunt eu. Și poate să cânte așa cum i-o cer eu".

Cât de departe o să ajungă Oasis?

"Păi da' n-a ajuns destul de departe? Am cântat pe Wembley, ce dracu'! Deja ne

asteptăm schimburi, adică băieții care ne ascultă acum pe noi, așa cum noi i-am ascultat pe Guns N'Roses. Oricum, suntem cea mai bună trupă din Anglia, la ora asta".

LIAM GALLAGHER

Tu și cu Noel vă înțelegeți bine?

"Știu ce, când am citit în revista voastră că Oasis e trupa lui Noel, mi-a venit să vă spănzur... și eu? Eu al cui sunt? Asta nu e trupa nimănui... Sau, mă rog, e a tuturor, la fel pe unii dintre noi, și nu mai rămâne nimic".

Ești cântăreț... n-ai vrea să scrii, să compui ceva, tu însuși?

"Nu, nu m-ar lăsa ei și oricum, nici n-aș putea. Elvis n-a scris nici un cântec... Poate că, mai încolo, o să-ncearcă să-nvârt cum se scrie un cântec, dar mai încolo... Și chiar și-atunci, nu știu dacă o să vrea să-mi cânte piesele. Asta e! Noel scrie cântece mortale de bune. Nu vreau și eu să-mi scrie ceva să-mi bag pe felia lui. Câteodată, însă, mă enervează îngrozitor, fiindcă îi trec o groază de chestii mășto prin cap, dar nu și le notează... mai bine și-ar angaja, dracului, o secretară, care să se țină după el cu carnetul!"

Ne recomanzi Japonia?

"Știu și eu? N-am fost în prea multe locuri, ca să pot face o comparație. Pot, însă, să-ți spun că ne-au primit fantastic. Autobuzul full de cadouri, ursuleți, nebunii, Beatles... așice cu versurile noastre interpretate, de genul «We are down with who you are, tonight you're a rock and roll star»... de la versul ăla al nostru, «You're not down with who I am»..."

Mulți oameni te găsesc înfricoșător... se spune că te enervezi repede și că faci foarte urât...

"Nu-i adevărat, sunt un draguț, întreabă-le pe fete... și dacă nu le place, fuck them, asta sunt... Într-un an, cred că o să mi se urască de tot... nu-i extraordinar să te cari cu autobuzul peste tot, în țară, în lume... și când te mai și bat nebunii pe scenă, cum s-a întâmplat la Newcastle..."

PAUL "BONEHEAD" ARTHURS

"Desenul de pe copertă eu l-am făcut... sunt sau, mă rog, înainte de toată nebunia,

eram artist plastic... M-am lăsat, nu prea-mi plăceau șefii... și oricum, n-aveam de gând să fac chestia asta timp de 30 de ani... muzică așa face și 40, dar nu știu dacă o să rezistăm atât..."

N-avem zile libere, că ce facem noi nu-i serviciu... da' cine are nevoie de zi liberă? Mie, unuia, îmi place al naibii să călătoresc... nu mă plictisesc niciodată!

Aș minți dacă-aș spune că nu ne-ar plăcea să cucerim America... eum naiba, doar toată lumea își dorește asta, de la ăă, cine-a descoperit America? - încoace. Nu ne interesează locurile unde vom concerta... noi ne purtăm la fel și în fața a o sută, și în fața a o sută... de mii de oameni!"

TONY MACCARROLL

Nenorocitul de Bonehead și-a zis să mă-ntrebi despre lesbianism! Il omor. Da, am fost într-un bar și-am văzut un dans de fete, care, până la urmă, se transforma în sex. Cred că am rămas cu gura căscată, altfel nimeni n-ar fi știut că m-a impresionat. Mi-a plăcut Japonia. Oamenii sunt alfel, acolo. Inocenți, naivi, morți după muzică... Acolo am avut noi primul și ultimul bis, pe cuvântul meu! În Nagoya... a fost excelent, ce mai! Sperăm să mai tragem o fugă acum, în februarie. În altă ordine de idei, pot să-ți spun că o să meargă din ce în ce mai bine... n-o să fie toată mărfa ca "Whatever", dar o să fie mișto. Și știu că m-a cam speriat succesul albumului... «Doamne, acumă ce să mai facem, ca să fie bine, pe mai departe?», mă gândeam... m-am liniștit, însă. Noul LP e chiar mai bun".

PAUL "GUIGS" MCGUIGAN

"Îmi pare rău, dar nu acord interviuri decât revistelor care se ocupă de fotbal".

Ana Călin
după Select

P.S.: New Musical Express din 4.02 publică rezultatele referendumului cititorilor săi. La BRAT AWARDS 1995, OASIS au câștigat la Best New Band și Best Single (Live Forever), la Best L.P. au ocupat locul doi, după Blur, ca și la Best Band. La clasamente vom reveni în numărul viitor, când veți citi și o scurtă istorie OASIS.

Să cântăm... cu sens

LIVING IN DANGER

Live for yourself
It's a wonderful thing
You can do what you want
You can live in a dream
Get up get in get the rhythm
Get down

You're living your life in peace
And in harmony
You're making your
Own decisions
That's how it's got to be
For you and me
So many people
Just running round and round
Without no sense of logic

Chorus:
I see lies

In the eyes of a stranger
You'll be living in danger
I see lies
In the eyes of a stranger
You'll be living in danger
I see lies
In the eyes of a stranger
You'll be living in danger

People are the same today
As they used to be
The same expectations
So high no one can reach
That high
Not I nor you get satisfied today
We'll never get enough

Chorus

COMPACT
MĂ VOI ÎNTOARCE

Cine-i vinovat?

Spune-mi de ce nu ești aici
Cu mine-acum, ca altădat'
Spune-mi de ce nu te gândești
Că-mi este dor de tine iar.

Cât aș dori să mă-nțelegi
Că-mi pare rău
De tot ce-a fost
De-atâtea vorbe fără rost.

R: Cine-i vinovat (bis)
Poate că eu, poate că tu
Poate nopțile ce au trecut
Cine-i vinovat (bis)
Că am uitat cât ne-am iubit amândoi

De câte ori am așteptat
Doar un cuvânt, să pot spera...
Vino să vezi ce-a mai rămas
Vino acum, spune ceva!

Ce n-ați avut, dar ați pierdut la FRIDAY I'M IN LOVE

□ Un titlu de emisiune care va fi curând schimbat. E nevoie de ceva mai simplu sau mai accesibil. Poate vom recurge la numele revistei sau doar la VOX TOTAL. Propunerile voastre le așteptăm cu interes. Apoi vom căuta o altă melodie, ca imn. □ În urmă cu 4 ani s-a născut Vineri Noaptea în Direct la Radiodifuziune. Nu Nașul i-a dat nume ci inițiatorii (Lucia Popescu Moraru și subsemnatul), constrânși de o stupidă cenzură, care n-a acceptat un nume "cosmopolit", ca Friday Night-Live, deși erau și sunt zeci de titluri anglo-saxone în aceea instituție. Pentru cei care au uitat, acea emisiune s-a realizat timp de doi ani în tandem, iar un an fiecare dintre noi a avut câte o ediție proprie, sub același titlu generic. Gata cu istoria. Abia în luna mai se împlinește un an de la venirea la Radio Total, așa că e bine să privim spre viitor. □ Colega de la România Actualități ne-a permis să ajungem la ascultătorii din țară cu un salut prietenesc, salut nedorit de o anume tovarășă din conducerea secției muzicale. Din acest motiv, îi mulțumim celei care a riscat să-și supere șefii de dragul unei gest firece, normal și uman! □ Ne-au vizitat pe 3.02 Valentin Stoian, din partea firmei Cardinal, Adrian Bărar și Ovidiu Ioncu Kempes, de la Cargo, Cristian Solomon (Magic Sound), Sorin Bocorean, impresarul trupei Cargo. □ Am aflat că se pregătește Gala Tele 7 abc, ediția a doua, pentru 24 februarie. □ Albumul "Destin" al grupului Cargo va fi gata prin martie. □ Vali Sterian ne-a adus noile producții ale Studioului B'Inșor. Două voci tinere, Anda Adam (14 ani și jumătate) și Virginia Constantinescu (16 ani și jumătate), ambele din București, care promit. □ Telefonice, am ajuns la Music Factory, unde patronul Nelu Mureșan s-a anunțat a fi o gazdă primitoare. □ La Remember Me, alt club de dans bucureștean, DJ. Neil vă așteaptă. □ Am reușit să spunem La Mulți Ani unor artiști aniversari în zilele respective: Adriana Buciu (Secret) și Carmen Trandafir. □ După ora 1,00, l-am găsit la lucru pe Mișu Cernea (Sfinx Experience), care tocmai pregătește în studioul său un album al Loredanei Groza. □ Nici Joey De Alvare nu dormea. Tot în studioul Sfinx Experience, pregătește noi piese pentru Luminița Anghel. □ La Ploiești se deschide un nou club de jazz, care poartă numele lui Cornel Chiriac. □ La Karaoke Special avem doi câștigători, Maria Trandafir și George. □ La concursul de cunoștințe muzicale, unul singur, Matei Popescu pe care-l așteptăm la redacție pentru completarea premiului □ Pe 10.02 surprizele de proporții n-au lipsit. Un adevărat recital live cu HARRY CORADINI (fost vocal la Progresiv TM) ne-a fermecat. Minibiografia solistului a meritat atenția ascultătorilor. □ S-a lansat COOL LINE cu Lucia Sterian și putem spune că a debutat cu dreptul. Următoarea întâlnire va avea loc pe 24.02 și va dura exact 70 de minute. □ Karaoke n-a mai avut loc, în schimb s-a stabilit un record de participare la dialoguri: 62 de apeluri "intrate pe post!" □ Vali Sterian a cerut opinii despre trei tineri, Anda, Virginia și mai recent descoperita Simona, primind numeroase analize de finețe. Felicitări celor care au sunat. □ Nu i-am uitat pe Nat King Cole și Bob Marley. □ Am rămas dator cu Progresiv TM, T. Rex și altele, dar nu-i timpul pierdut □ Nu vă jenați să ne contactați la 6590912 sau vineri la 6373790 și 6375645! La această emisiune NU se fac dedicații.

Ca o prelungire a rubricii COOL LINE psihologul Lucia Sterian va fi la redacția V.P.R. în fiecare duminică (de după emisiune) între orele 17,00-18,30. O puteți suna pentru sfaturi la 659.09.12.

Andrei

Plouă cu discuri în lume

Cele 27 de albume (poate aur) ale lunii februarie

Indiscutabil, anul 1995 se anunță deosebit de bogat în evenimente discografice. Iată că și luna februarie, care de obicei este mai săracă în lansări, aduce câteva surprize extrem de plăcute pentru împătimitii colecționari de albume.

Fără îndoială că evenimentul major al acestei luni îl constituie revenirea celebrului chitarist Robert Fripp, care anunțase încă din primăvara trecută come-back-ul grupul KING CRIMSON în formula anilor '80 (Fripp, Levin, Belew, Bruford). El s-a ținut de cuvânt și iată că lansează albumul "Vroom". Surpriza constă în faptul că, tot în această lună, Fripp mai lansează un album: ROBERT FRIPP STRING QUARTETT - "The Bridge Between".

Tot la categoria "super-grea" trebuie să consemnăm albumul a trei talentați muzicieni: Don Preston, Bunk Gardner și Jimmy Carl Black, foști colegi în trupa regretatului Frank Zappa, Mothers Of Invention. Deci, notați-vă THE GRANDMOTHERS - "Who Could Imagine?". Patru bateriști celebri, GINGER BAKER (ex. Cream), NEIL PEART (Rush), MICHAEL SHRIEVE (ex. Santana) și jazz-man-ul ROY HAYNES, anunță albumele lor solo: "Going Back Home", "Burning For Buddy", "Fascination" și, respectiv, "Te Vou!".

Tot la capitoul "bunici în plină formă", să notăm noile albume ale bluesmanilor (unul negru și unul alb), JOHN LEE HOOKER și JOHN MAYALL: "Chill Out" și "Spinning Coin", albumul de jazz, THE JAMES TAYLOR QUARTET - "In The Hands Of The Inevitable", cel de folk-rock irlandez THE CHIEFTAINS - "The Long Black Veil" și pe cel al fostului Smoke, CHRIS NORMAN - "Screaming Love".

Nici rockerii nu sunt neglijați. EXTREME cu "Waiting For The Punchline" și primul album solo al G n'R-ului SLASH, "It's Five O'Clock Somewhere", par a fi cele mai atrăgătoare apariții ale lunii.

Dintre albumele punk, post-punk și alternative consemnăm: ADAM ANT - "Wonderful", CARTER USM - "Worry Bomb", mult așteptatul album al belgienilor de la deUS - "My Sister Is My Clock" și albumul de succese IAN DURY AND THE BLOCKHEADS.

Fanii muzicii "indie" vor regăsi câteva nume "grele": al doilea album al Taniei Donnelly și a formației sale, BELLY - "King", SENSELESS THINGS - "Taking Care Of Business", DEL AMITRI - "Twisted", SLEEPER - "Smart". THE MISSION - "Neverland" și THE THE - "Hanky Panky".

După succesul lui Youssou N'Dour, alt senegalez va încerca să pătrundă în lumea bună: MANSOUR SECK - "N'Der Fouta Tooro Vol. 1". Și, să rămânem pe meleaguri africane pentru a nota și albumul unor muzicieni din Madagascar: TARIKA - "Bibiango".

În sfârșit, pe amatorii de cancanuri muzicale, un excelent baschetbalist va încerca să-i convingă că este deosebit de talentat și-n muzică: SHAQUILLE O'NEAL - "Shaq Fu: Da Return".

Mă veți întreba, "Când vor ajunge aceste albume pe piața noastră?". Răspunsul este deosebit de simplu: "Curând!". După cum ați observat, prietenii noștri specializați în ceea ce se numește "piraterie muzicală" au grijă ca în cel mult două-trei săptămâni să beneficiem și noi de aparițiile recente. Așa că nu vă rămâne decât să vă umpleți pușculițele.

Nelu Stratone

SERIALE VPR SERIALE VPR SERIALE VPR SERIALE VPR

Velvet
Underground
& Nico

La sfârșitul anului 1965, Warhol atinsese celebritatea pe care și-o dorise. Toate revistele scriau despre expozițiile sau filmele sale precum și despre scandalosoasele întâmplări din Factory. Dar, pentru a deveni un adevărat pop star, Warhol considera că trebuie să integreze în arta sa și fenomenul cel mai marcant al anilor '60, cel în care majoritatea tinerilor americani se recunoșteau: muzica rock. Și așa cum Brian Epstein îi avea pe Beatles sau Andrew Oldham pe Rolling Stones, hotărâse că trebuie să aibă și el propria sa formație, care să-i permită să-și expună noile fantasme artistice: discotecă psihedelice cu spectacole globale de culoare, sunet și lumină.

O grupie din anturajul său, Barbara Rubin, avea să descopere formația The Falling Spikes în barul Cafe Bizarre din Greenwich Village. Cum Gerard Malanga a fost încântat de muzica acestora, Andy Warhol, împreună cu manechinul său preferat, nemțoaica Nico, descinde în barul respectiv și rămâne impresionat de spectacolul oferit de cele patru siluete îmbrăcate în negru, o muzică grea, saturată, cu intervenții obsedante de violă, în manieră arhaică și mai ales, cu texte în concordanță totală cu ideile sale. Hotărâse pe loc că aceasta-i formația căutăta și le impune ca solista vocală pe Nico, fostă stea a casei de filme Washolschein și eroina principală a filmului său "Chelsea Girl". Tot el decide și schimbarea numelui formației în The Velvet Underground, după titlul unui roman sado-masochist, începând astfel o colaborare care avea să dureze un an și jumătate.

Spectacolul imaginat de Warhol îi cuprindea pe scenă, alături de Nico și de muzicieni, pe Gerard Malanga, îmbrăcat în piele neagră, cu un bici în mână, dansând alături de stăruiele Edie Sedgwick și Ingrid Super-Star un balet sado-masochist. Pe fundalul scenei erau proiectate filmele sale, imagini fixe sau jocuri de lumină în regia lui Dany Williams sau chiar a lui Andy. Primul show rock multimedia avea să fie dat la începutul lui februarie 1966 la Film Maker's Cinematheque: "Andy Warhol, Up-Tight". În timpul spectacolului, Barbara Rubin, aflată printre spectatori, pune întrebări deochete, referitoare la sexualitatea lor, muzicienilor. Acest spectacol avea să fie filmat și se regăsește pe unul dintre filmele lui Andy Warhol: "The Velvet Underground and Nico", cu o durată de 70 de minute.

Începând cu luna aprilie 1966, Warhol închiriază sala de dans a Domului din East Village, creându-și propria discotecă psihedelice,

O posibilă istorie a grupului:

VELVET UNDERGROUND
un simbol postmodernist 2

devenită în scurt timp cea mai "en vogue" din New York, totul integrat într-un happening intitulat Exploding Plastic Inevitable. Spectacolul avea să fie intinerant ajungând până la San Francisco și Los Angeles. Expoziția lui Warhol s-a bucurat de o bună primire în presa de specialitate a vremii, dar grupul Velvet Underground are încă de la apariție mai mulți dușmani decât prieteni.

În iunie/iulie, 1966 se înregistrează primul album: **The Velvet Underground And Nico**, produs de Andy Warhol, album care în ciuda succesului său ulterior, la data apariției nu avea să stărnească un interes prea ridicat, deși cuprindea piese ce aveau să devină cu timpul adevărate hituri: *Sunday Morning*, *I'm Waiting For The Man*, *Femme Fatale*, *Run Run Run*, *Heroin*, *I'll Be Your Mirror* sau *All Tomorrow's Parties*. Pentru coperta acestui album Warhol desenează celebra banană care avea să devină simbolul trupei.

Tentația teribilistă a exceselor halucinogene și senzuale era prezentă aproape în fiecare dintre melodiile primului album astfel încât acest album avea să atragă atenția organizațiilor puritane din mai multe metropole americane care au solicitat retragerea discului în ciuda faptului că se vânduseră doar câteva sute de

exemplare. De altfel, piesele de pe acest album nu au fost difuzate la posturile de radio din SUA până prin 1980. Protestele vehemente ale acestor organizații puritane aveau să determine organizatorii de concerte rock să boicoteze grupul Velvet Underground, altfel plăteau amenzi costisitoare organizațiilor mai sus pomenite. Conul de umbră în care intrase formația, precum și certurile repetate dintre John Cale și Lou Reed, care erau amândoi îndrăgostiți de senzuala nemțoaică, aveau să o convingă pe Nico să părăsească Velvet-ul, ultimul spectacol, *Exploding Plastic Inevitable* având loc în mai 1967.

Când
comandanții
părăsesc
corabia

Cu un nou producător, Tom Wilson, este înregistrat în vara anului 1967 cel de-al doilea album al formației: **White Light/White Heat**, reprezentând pentru momentul respectiv un eșec total care-l va determina pe John Cale să părăsească la rândul său formația. Este înlocuit de Doug Yule - keyboards, bas sau chiar chitară care va apărea alături de trupă în puținele concerte susținute în perioada 1968-72 și pe albumul: **The Velvet Underground**, înregistrat în noiembrie 1968. Pe acest LP se remarcă piesele: *What Goes On*, *Pale Blue Eyes* și *Beginning To See The Light*. Paradoxal, deși s-a demonstrat peste ani că materialul acestui album este mai slab calitativ decât cel de pe primele două, totuși vânzările acestuia sunt ceva mai bune.

În anul 1970, în timpul unui concert susținut în Kansas City, este înregistrat un album live ce avea să apară doi ani mai târziu. În acest concert evoluează și fratele lui Doug, Bill Yule (tobe) care o înlocuiește pe Mo Tucker. Tot în anul 1970, în martie, este înregistrat și ultimul album de valoare al grupului: **Loaded**, care conține poate cele mai frumoase cântece de dragoste scrise vreodată de Lou Reed: *Sweet Jane* și *Rock and Roll*.

Urmează o lovitură de teatru. Pe rând Lou Reed și Sterling Morrison părăsesc și ei formația care rămăsese la un moment dat fără nici un membru fondator. Morrison revine în curând asupra deciziei sale dar, deși muzica grupului și mai ales piesele de pe primele albume începuseră să fie apreciate și invitațiile din partea organizatorilor de spectacole se țineau lanț, totuși cei trei plecați Reed, Cale și Nico nu puteau fi substituiți.

În cursul anului 1973 are loc un lung turneu în SUA și Anglia în formula: Walter Powers, William Alexander, Doug Yule, Sterling Morrison și Maureen Tucker, după care, grupul Velvet Underground își anunță dizolvarea, o parte dintre muzicienii numiți mai sus alăturându-se grupului de acompaniament al lui Lou Reed.

Mai multe piese Velvet Underground, înregistrate în perioada 1968-70, care nu apăruseră pe albumele oficiale, avea să constituie materialul albumului VU editat după desființarea formației, album care conține printre altele piese remarcabile precum: *Stephanie Says*, *I Can't Stand It* și *Lisa Says*.

Este foarte interesant ce s-a întâmplat cu componenții grupului Velvet Underground după anunțarea oficială a dizolvării formației. Dacă Lou Reed, John Cale și Nico aveau să devină vedete de marcă ale muzicii rock de avangardă, motiv pentru care le consacram portrete separate, despre Mo Tucker și Sterling Morrison s-au știut mult prea puține lucruri.

Sterling Morrison a predat mult timp literatură medievală la Universitatea din Austin - Texas cântând în diferite formații locale, până când, în 1990, s-a hotărât să scrie o carte despre legendarul grup din care a făcut parte. În acest scop s-a mutat împreună cu soția sa Martha la Houston unde a găsit un editor interesat de proiectul său intitulat criptic: *"The Velvet Underground Diet"*.

Maureen Tucker s-a dedicat total vieții de familie, stabilindu-se în Douglas - Georgia, unde a născut și crescut 5 copii. Totuși ea avea să devină un fel de catalizator al foștilor VU, la proiectele sale muzicale apelând deseori la foștii colegi. A realizat trei albume solo: *"Playin' Possum"* (1981), *"Life In Exile"*

Din arhiva
VPR

16 - 28 februarie

16.02. Sonny Bono (Salvatore Philip Bono) împlinește 60 de ani.
19.02. Smokey Robinson s-a născut în 1940. Andy Powell (Wishbone Ash) împlinește 45 de ani, ca și Francis Buchholz (Scorpions). Holly Johnson s-a născut în 1960. Se împlinește 15 ani de la moartea lui Bon Scott (AC/DC).
20.02. Alan Hull (Lindisfarne) s-a născut în 1945. Mark Reilly (Matt Bianco) împlinește 35 de ani. 21.02. Paul Newton (Uriah Heep) are 50 de ani iar de la dispariția lui Jacob "Killer" Miller (Inner Circle) au trecut 15 ani. 23.02. Împlinește 40 de ani Howard Jones și Zeke Manyoka (Orange Juice). 24.02. Nicky Hopkins aniversază 30 de ani de viață. 25.02. Elkie Brooks face 50 de ani. 26.02. Dispariții, acum 5 ani: Bukka White, Cornell Gunter (The Coasters), Sherman Garnes (The Teenagers). 27.02. Paul Humphries (O.M.D.) împlinește 35 de ani. 28.02. Joe South s-a născut în urmă cu 55 de ani. Acum 10 ani a murit David Byron (Uriah Heep).

Topuri în partea a doua a lunii

1965. În S.U.A.: 1. This Diamond Ring - Gary Lewis & The Playboys (s). 1. Beatles 65 - The Beatles (L.P.). În U.K.: 1. I'll Never Find Another You - Seeker (s). 1. The Rolling Stones No 2 - The Rolling Stones.

1975. În S.U.A.: 1. You're No Good - Linda Ronstadt & Pick Up The Pieces - Average White Band (s). 1. Heart Like A Wheel - Linda Ronstadt & Average White Band (L.P.).

În U.K.: 1. January - Pilot și Please Mr. Postman - Carpenters (s) respectiv Greatest Hits - Engelbert Humperdinck (două ediții la L.P.s).

1990. În S.U.A.: Paula Abdul ocupa primele locuri cu Opposites Attract (s) și Forever Your Girl (L.P.).

În U.K.: Sinead O'Connor cu Nothing Compares 2U (s) și Phil Collins cu albumul... But Seriously au condus în ambele săptămâni.

Arhivar

"After Abaddon" (1989) și "I Spent A Week There The Other Night" (1991), pe ultimul oferindu-ne surpriza colaborării atât cu Reed, cât și cu Cale și Morrison. În turneul european pentru promovarea ultimului album avea să fie însoțită de Sterling Morrison cu a cărui soție se află în relații excelente.
(Va urma)

Nelu Stratone

FREDDIE MERCURY
ULTIMII ANI, ULTIMELE ZILE,
ULTIMELE CLIPE
Mr. Bad Guy

Albumul solo de debut al lui Freddie Mercury a fost lansat în aprilie 1985. Fusesse produs de casa de discuri C.B.S. Piesele nu erau în stilul Queen și nici la valoarea celor compuse de Freddie împreună cu trupa, dar diversitatea lor l-a propulsat până pe locul 6. Trei single-uri au fost extrase de pe acest L.P., dar numai unul singur - *"I Was Born To Love You"* - merita a fi menționat, el atingând poziția a11-a în clasament. O altă piesă "Foolin' Around" a fost folosită în filmul lui Nick Nolte, "Teachers". Freddie, desigur, era mândru de "copilul" său:

"Am pus inima și sufletul meu în acest album. E orientat mai mult spre beat, comparativ cu muzica Queen și are și câteva balade mișcătoare. Sunt toate cintece de dragoste, lucruri care au de-a face cu tristețea și durerea. În același timp sunt și frivole și ironice. Acesta e stilul meu. Vroiam să fac un album solo și colegii mei m-au încurajat. Vroiam să acopăr câteva chestii, să am ritmurii reggae, să cânt unele piese cu orchestră simfonică."

În aceeași perioadă, în luna august 1985, Freddie a fost văzut în public cu noua sa "escortă", actrița germană Barbara Valentin, în vârstă de 42 de ani:

"Eu și Barbara formăm un cuplu care e mai puternic decât orice legătură pe care am avut-o în ultimii șase ani. Pot într-adevăr vorbi cu ea și să fiu totuși eu însumi, într-un fel în care mi se întâmplă foarte rar."

Desigur, nici o relație nu era pentru el atât de prețioasă precum legătura sa platonice cu Mary Austin, care a fost întotdeauna mai mult decât un prieten constant:

"Mary lucrează în organizația mea, are grijă de banii mei și de celelalte proprietăți și

QUEEN — 43
un miracol

posesiuni. Ea ține loc și de șofer, guvernantă, avocat."

În ciuda intensității cu care a trăit relația cu Barbara, ea nu a durat. Freddie, ca de obicei, s-a autoînvinuit, așa cum făcea de fiecare dată când rupea legătura cu cineva:

"Parcă aş devora oamenii și i-aş distruge.

Trebuie să existe un element distructiv în mine, pentru că am încercat din greu să construiesc relații, legături strânse, dar într-un fel sau altul am dat oamenilor deoparte. La sfârșitul unei relații amoroase ei au dat întotdeauna vina pe mine, pentru că eu sunt cel care are succes. Cu oricine aş fi, parcă aş fi într-o bălăie, în care trebuie să fie supracompensat. Un meci pe care nu-l pot câștiga. Nimeni nu mă iubește, în sensul că nu-l iubește pe omul adevărat, pe cel lăuntric. Ele sunt întotdeauna îndrăgostite de faima mea, de aura mea de star. Eu mă îndrăgostesc și intru într-o relație de amor prea repede și sfârșesc prin a răni de fiecare dată. Nu pot să-mi vin în ajutor pentru că în fond sunt moale - am aceea forță, duritate, putere, când lucrez pentru scenă, dar am și o parte mai liniștită, mai plăpândă, care se unge ca untul pe pâine.

Îmi place într-adevăr, îmi place foarte mult să fac dragoste. Îmi fac praf amantele. Îmi place să le fac fericite și îmi face mare plăcere să le dau daruri minunate, scumpe."

Barcelona

În 1986, Queen și-a încheiat turneul european în Spania. În timp ce formația se afla la Barcelona, pe 31 iulie, Freddie a vorbit pentru prima oară deschis, în public, despre iubirea sa pentru muzica de operă - o obsesie mai veche. Muzica de operă o infiltrase prima oară în muzica grupului Queen în 1985, prin "Bohemian Rhapsody". În timpul apariției sale într-o emisiune dedicată artei spaniole, el a anunțat telespectatorilor că principalul motiv pentru care se afla în Spania și acela de a o întâlni pe favorita sa cântăreață de operă Montserrat Caballe. Freddie nu știa în acel moment că însăși marea doamnă se afla în fața televizorului și că îl va contacta foarte curând.

În aceeași perioadă Freddie înregistra, un nou single pe cont propriu. O preluare după

celebra piesa lansată de grupul The Platters în anul '60 "The Great Pretender" (Marele prefăcut). În martie 1987, single-ul a urcat pe locul 4 în clasament, fiind acompaniat de un videoclip ce ne prezintă un Freddie elegant și distins.

Proiectul său major, cel care va provoca unde de șoc, era însă cel cu diva Montserrat Caballe, care a găsit timp în programul ei foarte încărcat pentru a-l întâlni. Cei doi s-au cunoscut în luna martie la Barcelona. Rezultatul discuției a fost un proiect care împlinea pe deplin visul lui Freddie. El dansase deja cu Royal Ballet, acum era momentul să intre puțin și în operă. Interesul lui Freddie pentru muzica de operă părea a fi și mai adânc decât preocupările sale pentru baletul clasic și modern.

Pentru început, el s-a hotărât să scrie un cântec despre capitala Cataloniei, pe care l-a intitulat chiar Barcelona. Rezultatul a fost un amestec de rock și operă, un cântec ce a fost lansat în octombrie 1987 și care a atins poziția a 8-a în clasament. Alături de faimoasa Montserrat Caballe, Freddie a cântat acest cântec la festivalul de la Ibiza - Spania, la legendarul Ku Klub, în mai 1988. Toți cei prezenți au fost încantați, încât Comitetul Olimpic Spaniol a hotărât ca acest cântec să fie imnul Jocurilor Olimpice 1992, ce urmau să aibă loc la Barcelona. Cu aceeași ocazie, Freddie a anunțat că lucrează la un album complet împreună cu Montserrat. John Deacon l-a ajutat și el la acest proiect. Albumul, intitulat "Barcelona", a fost lansat în octombrie 1988. Exact în acele zile, Freddie și Montserrat cântau piesa "Barcelona", în fața Regelui și Reginei Spaniei, cu ocazia evenimentului intitulat "La Nit", care celebra sosirea steagului olimpic de la Seul - Coreea de Sud în Spania.
(Va urma)

Costin Manoliu

DOMINICĂ ÎNTRE ORELE 18-20

ROMTOP S.R.L.

ediția a V-a

1. Naiting For The Darkness - Survolaj
 2. Ești frumoasă - Antract
 3. Toți suntem puțin luați - Pasărea Colibri
 4. Rodica - Terente
 5. Călin, file de poveste - Cristian Paturcă & Rond
 6. Fericiri - nefenicii
 7. Zămbetul ochilor tăi - Vodevil
 8. Ea nu știe ce vrea - Laura Stoica
 9. Helga - Timpuri Noi
 10. Bonnie - ZOB
 11. Fight - Bogdan Zamfir
 12. Crazy Song - Esperando
 13. Din vina instalatorului - Ioan Gyuri Pascu
 14. Exactly What You Do - Quartz
 15. Armageddon - Celelalte Cuvinte
- Sta să intre:
The Day After - Unicorn
Propuneri:
Fără Bani - Krypton
Alerg întruna - Compact
Blues-ul băiatului sărac - Sarmalele Reci
- Popul se difuzează în fiecare duminică între 18.00 și 20.00. Realizatori: Anca Lupeș și Cristian Chirculescu

RADIO 2M+
92,7 FM **2M+**
București

SELECȚIUNI

EMISIUNI ZILNICE (LUNI - VINERI)
7.00-9.00 DIMINEAȚA DEVREME;
Realizatori: Octavian Pescaru, Andreea Moisescu, Bogdan Tomuligă;
9.00-13.00 ORICAND, ORIUNDE;
Realizatori: Florin Filimon, Fulga Dimitrescu, Gabi Hizo, Adrian Ignat;
13.00-15.00 SIESTA; Realizatori: Tamara Șepitici, Cristian Chirculescu;
15.00-19.00 POSTMERIDIAN;
Realizatori: Teo Trandafir, Cristin Tocan, Cornelia Georgescu; 20.10-20.20 SPIRIDUȘ (Povești); Realizatori: Daniela Irimia, Bogdan Graur

13-20 februarie

DESENE ANIMATE

Batman, de luni până vineri, la ora 18.00.
Familia Addams sâmbătă și duminică de la ora 16.00.

MUZICĂ

Postmeridian - în fiecare zi, exceptând sâmbăta și duminică, de la 15.30 la 18.00. Realizatori: Teo Trandafir și Cristin Tocan

Staruri pentru totdeauna - luni, marți, miercuri, joi, de la 23.35 și vineri de la 1.25.

Staruri în concert - sâmbătă (18.02) de la ora 0.10 și duminică (19.02), de la 1.25: Prince - The Beautiful Experience și sâmbătă (25.02) de la 0.10 și duminică (26.02) de la 1.15: Michael Jackson - Moonwalker.

Cutia muzicală - duminică de la 17.25. Emisiune realizată de Bogdan Albu.

Viva Tele 7 - sâmbăta de la 22.20, emisiune de Alex Preda.

SERIALE

De luni până vineri, orele de difuzare a serialelor sunt 20.00 și 21.30. Puteți urmări:

- luni: F.B.I. și Vecinii
- marți: Traiește-ți visul și Vegas
- miercuri: Echipa de șoc și Kung Fu
- joi: Femeia fantastică și

K.I.T.T.

- vineri: Renegatul și Hotel
Sâmbăta de la ora 18.30 - ALF, de la 20.00 - Dinastia, de la 21.30 - Miami Vice, iar de la 23.30 - C.H.I.P.S.
Duminică de la 18.30 - "Prințul" din Bel Air și de la 20.00 - Falcon Crest.

FILME

Duminică, 19.02, ora 21.30 - Ziua lăcustei (SUA/1975).

Acțiunea filmului se petrece la Hollywood, orașul plăcerilor, dar și al nebuniei. Dragostea a doi bărbați pentru tânăra actriță este cea care va face ca spiritele incinse să se dezlănțuie într-o seară, care va transforma orașul liniștit de până atunci într-o ruină, de parcă un nor de lăcuste ar fi trecut pe acolo.

Cu: Donald Sutherland, Karen Black, William Atherton, Bo Hopkins. Regia: John Schlesinger.

Duminică, 26.02, ora 21.30 - În căutarea domnului Goodbar (SUA/1977).

O poveste dramatică despre un destin ce nu-și găsește liniștea și echilibrul, despre dragoste și ură, dorință și obsesia neîmplinirii.

În distribuție: Diane Keaton, Richard Gere, Tom Berger.

În funcție de apariția unor evenimente importante, Tele 7 abc își rezervă dreptul de a face modificări de ultimă oră în programul anunțat.

zatori: Daniela Irimia, Bogdan Graur
EMISIUNI SPECIALE

LUNI

23.00-24.00 PROPUNERI TOP 20;
Realizatori: Bogdan Cruțescu, Laurențiu Rusen; 0.00-6.00 NOAPTE MUZICALĂ; Realizator: Mihai Cioceanu

MARTI

23.00-1.00 ALTERNATIV 2M+;
Realizator: Donan Enache

MIERCURI

0.00-2.00 NEW SOUND; Realizator: Gabi Andrieș

JOI

23.00-1.00 TOTUL DESPRE JAZZ;
Realizator: Tom Iancu, Maria Răducanu

VINERI

21.00-24.00 DANCE CLASIC;
Realizatori: Bogdan Cruțescu, Laurențiu Rusen

SÂMBĂȚĂ

11.00-12.00 TOP NEESSENTIAL;
Realizator: Ioan Gyuri Pascu; 18.00-20.00 TOP 2M+; 1.00-3.00 EROTIC HITS; Realizatori: Bogdan Cruțescu, Laurențiu Rusen

DUMINICĂ

10.00-11.00 EMISIUNE PENTRU STUDENȚI; Realizatori: Antonia Isacu, Tinel Godeanu; 12.00-13.00 GREATEST HITS; Realizator: Bogdan Graur; 13.00-14.00 ALBUMUL SĂPTĂMÂNII; Realizatori: George Predescu, Mihai Șerban

MĂ HOLBEZ

Doar de la mine puteți afla adevărul! Vă spun și de ce. Emisiunea "Ei și" anunțată pentru 4.02 atât în Panoramic cât și în ziarul din ziua cu pricina, ca fiind prezentată de Bossul meu, n-a fost nici un talk-show (Direcția 5 era pe rol), nici cu vreo lămurire pentru telespectatorul naiv, care citește presa așa ca prostul, ca să se informeze. Vă dați seama că am stat trează până la 0.55 degeaba. O voce misterioasă cică, adică a lui Godoroja, ne dădea date despre CD-uri, subiect abordat și de Magazinul muzical din cadrul Turului Babel. Banal și inutil, pentru ora de difuzare. Am întrebă în redacție care-i șmeșul. Șeful zice că nu l-a văzut pe Godoroja în acest an, iar înțelegerea, pentru ultima ediție, era să nu se mai facă dialog (pentru că minutajul urma să fie mult mai redus, ceea ce nu s-a întâmplat) ci să se difuzeze un recital Direcția 5. Bun așa. Atunci de ce RTV a dat în ziar (chiar și-n cel propriu) un alt program decât cel stabilit încă din decembrie și de ce dom' Miké n-a respectat înțelegerea? Firma Contera (producător) habar n-avea, cu o zi înainte, despre ce se va da pe post. Am înțeles că se manipulează în politică, dar și în prăpăditul nostru de domeniu să fim păcăliți? Și de cine? De unul care se bate tare cu cărămida-n piept că-i slujitor fidel al muzicii. La primele ediții n-a vrut să i se treacă numele pe generic, să creadă lumea că A.P. face totul și dacă-i nasol, el e de vină. A aflat că marfa e vandabilă, s-a trecut pe generic și apoi s-a pus pe lectură cu o voce prelucrată, dar cu intonația afectată, bine știută. Pe asta eu l-am șters de pe lista mea cu favoriți.

Voi faceți ce vreți, eu voi spune doar... Ei și? Ticuri grupate de la Tele 7 abc (într-un week-end): "Deci bine-nțeles, puțin muzică". Două fete drăguțe cu ochii bleu (cred) n-au scăpat o intervenție fără un ticuțel. Altfel, au vorbit despre mâncare până m-am săturat. Gabi Cotabiță, echipat cu șorțuleț (e ziua diminutivelor) la Antena 1, deschidea sticle de șampanie și glumea de zor despre "Rigley spermanent". Programul părea spontan, dar zău că e cam subțire. Mirela râde prea mult și-mi strică sonorul de la NEI. Să-mi plătiți reclama mascată, măi! Iar o pagină de-a noastră în "Ziua" (9.02). Sufletistă fata aia care răspunde de domeniu! Emisiunea radio-televizată de la Tele 7 abc și-a pierdut din nerv și inventivitate. Chestie de suflu... Antena 1 a cotropit toate orele zilei și promite mari emisiuni de divertisment. Le vâd și vă povestesc.

Radio Uno Brașov este singurul post din țară care realizează legal o emisiune cu V.P.R. Puia Leder ne sună la redacție și-i pune o groază de întrebări lui dom' Director. Așa ar trebui să facă și alții, nu să ne sutescă ideile și textele declarându-le ale lor! "T.L." ne răsfăță cu portrete din lumea "indie" și bine face. "Libertatea" ține pasul cu barurile și cluburile bucureștene. Scurt și la obiect, dar subiectiv ca tot omul (ziarist). Bate un vânt de copy-right în mass-media noastră. Se difuzează de-ale noastre tot mai des. Varietatea cam suferă, dar cu timpul se pune lumea pe videoclipuri adevărate. Toți zic de bani, dar alia stupide și fără idei or fi pe

ȘI EU!

gratis?! În Panoramic Radio-TV am găsit un interviu de-o pagină cu L.P. Moraru, legat de "Vineri Noapte în Direct". Zic și eu "La mulți ani"-ul de născut, dar mă întreb cum poate un colaborator să ghicească intențiile unui realizator pentru a-l câștiga oferindu-și serviciile?! Adică A.P. a "presimțit" că-i nevoie de el și s-a dus la țanc? Păi nu-i așa Doamnă și nu-i frumos să falsifici adevărul într-un sector atât de nevinovat. L-am întrebat pe fostul dumneavoastră coleg (și nu colaborator, căci a făcut emisiunea și singur!) și am aflat că l-a vizitat la domiciliul din Romană pentru a-l invita la o conlucrare. Omul a acceptat, iar restul îl știu. Am exclusivitatea unei relații privind mica istorie V.N.D. pe care o voi arunca pe tarabe prin vară. Așa, ca să circule prin țară. Despre "reporterul" de muzică ușoară, fost "rocker" nu am ce spune, decât că era normal să-i abordeze pe ambii "părinți", o dată ce era vorba de un "copilas" de 4 ani. Cineva-mi șoptea că sus-zisul nu înghite "veperea". Se cam vede, dar nici că-mi pasă. E treaba lui cum se descurcă cu linsu-pinsu'.

O idee inspirată care i-a bucurat pe elevii bucureșteni: "Licenții din Beverly Hills în fața unei Polivalente arhipline de la ora 12.00 (da, la prânz). Au cântat în entuziasmul general Silvia Dumitrescu, Cătălin Crisan, Gheorghe Florin și alții. Așa mi-a povestit o vecină de palier. Asta sâmbăta. Duminică "licenții" s-au dus la Ploiești (o oră mai boierească dar tot școlărească, 16.00). "Școala vedetelor" la a doua ediție n-a fost rea. S-a zămbit juvenil, s-a dansat tot așa. Au fost și câteva idei Italia 1 și puține melodii originale. Cu vocile n-aș spune că m-au spart copilele. Iar dacă tot e școală de ce nu le învață nimeni cum se face un play-back? Prezentatoarea rămâne, deocamdată, marelă câștig al emisiunii. Să nu-mi cereți să comentez o emisiune pe care n-am văzut-o! Mă refer la ultimul Ceai. Marina mai are puțin și m-a pierdut de holbatoare. N-avem atâtea oameni interesați din domeniul culturii sau sportului ca să nu fie nevoie de ediții prelectorale?! Noul ciclu de interviuri ale lui Viorel Gaiță (Tele 7 abc) are nerv, haz, ironie. Astea-s clar pentru politicieni. "Indie" mult la Antena 1 dimineața devreme (în jur de 8.00).

Pasionații să doarmă mai puțin. Concuranță mare între programele de divertisment particulare Antena 1 și Tele 7 abc. Asta duminică la prânz. Așa am aflat cum era cu prezervativele pe vremuri. Sărăcuți bunici le refoloseau (după ce le spălau și le pudrau). Vedeți de ce nu era SIDA pe atunci?!

Gălbioara

P.S. Un interviu chinuit a realizat "Albăstrica" de la Tele 7 abc cu fetele de la Secret. Cum poate cineva pune atâtea întrebări banale nu știu, dar e clar că-n viața ei n-a ascultat trupa. Nici eu în emisiunea de sâmbătă.

TVR-ul ne-a dat-o pe Monica Anghel la munte și bine a făcut. Frumoașele blâniuri mai are lumea...

"Bomba Sexy a României" a apărut la Antena 1 într-un TOP 5. Dar și când o explodea! ☺

CU OCHII LA STELE

"Soarta noastră fuse crudă de-astă dată", zice un vechi poem ostășesc biografic și bine face. Așa par să ne fie și astrele, în această perioadă. Unde te-ntorci, dai de hârtoape, pene de curent sau fracturi de guvern. Tot ce e de făcut e "să rămâi la toate rece", chestie care face parte dintr-un alt poem și mai lăsați-mă-n pace, că doar n-o să m-apuc acum să vă pregătesc și pentru admitere!

VĂRSĂTOR

Te umpli de draci din orice. Chestia toacă neuronii și tocește nefronii și nu atâta pe-ai tăi, cât pe-ai altora. Înainte de-a urla, numără până la 2384, iar, când ieși din cabinetul șefului, ia seama la afișul "Nu trântiți ușa" - Pasărea Colibri.

PEȘTI

De fiecare dată când îți vine să tragi o ștângă cu Napoleon, gândește-te mai întâi la ce s-a întâmplat la "Waterloo" - ABBA. Pe urmă tratărisește-te cu ceai de tei, poate te-o face mai romantic(ă), lucru pe care o anumită persoană îl așteaptă cam de mulțisor.

BERBEC

Toate ușile care, până acum, se deschideau vraise, când sunai, rămân cu încăpățănare închise. Poate s-au stricat soneriile, poate c-au trecut pe ciocănele, de când s-a scumpit litra de curent. Dar poate c-o fi un sămbure de adevăr și în The Doors - "The End".

TAUR

Mici probleme cu inima, că cine ț-a rupt-o-n două n-a găsit amici pe piață și ț-a cusut-o cu soară. Recomand vraja cu căderea părului celui blestemat (2 plicuri de coada calului, 4 coarne de melc, 3 vedre de whisky sau 16000 la ghicitoare) sau cântecele de inimă albastră, vezi "Ești frumoasă..." - Antract.

GEMINI

Ești într-o pasă proastă, care va dura atâta timp cât Luna va traversa paralelipipedul de umbră înscris de discul solar pe orbita sa ancestrală. Ți se vor întâmpla tot felul de nebunii, de la căderea nejustificată a nasturilor de la haine, până la actele înaintate pentru divorț. Resemnează-te și înțelege că fiecare om are parte de "Good Times, Bad Times" - Led Zeppelin.

RAC

Ecuatia malefică a acestei perioade este 2b+c=-9. Adică teia doi berbeci și-un capricorn te fac să cazî în al nouălea iad. Toată treaba devine cu adevărat îngrozitoare, când îți dai seama că, orice artificiu de calcul ai folosi, ecuația nu dă semne c-ar avea soluție.

LEU

Amor la orizont! Îl (o) cheamă Radu mamei sau Rodica lu' Terente. Dar drumul până la el/ea e plin de gropi, nu neapărat la propriu. Pot fi micoze, lardoze și alte alea. Dacă e să fie simple gropi, ia-ți un Aro de teren, fă-ți o asigurare pe viață și porcede-n căutarea destinului.

FECIOARĂ

Ferește-te de persoanele brunete care vor să urce cu tine-n lift. Sunt seducători(oare) de meserie. Uneori sunt așa de convingători(oare), de te fac să leșini după ei/ele. Urmări, o căsătorie pripită sau un cap plin de cucuie, adică "Fool in Rain" (Zeppelin) sau "...In Love" (PJant).

BALANȚA

Pe vremurile astea, vizitele pe la cunoscuți devin povești cu detectivi. Pentru tine, fiindcă nu mai ști la ce oră să "pici", ca să-i prinzi la masa de prânz, iar pentru ei, fiindcă li se strepezește gura, atunci când trebuie să-ți spună "Stay Another Day" - East 17.

SCORPION

Obişnuia să te cînstești cu două kile de vodcă, unul pentru tine și unul pentru prietenul tău, emigrat în Canada. De la o vreme, bei numai unul. S-a-ntâmplat ceva cu prietenul tău sau ț-a zis doctorul să te lași de băut? Orice-ar fi, bine-ar fi, că de la o vreme, vezi în permanență "Stars" - Simply Red.

SĂGETĂTOR

De la un timp, îți tot dă târcoale îngerul păzitor, cu tot felul de idei, ba că fă-te blond(ă), ba că treci pe mini. Ia înghesie-l într-o zi într-un colț, strânge-l de degetul mic și-nțeabă-l unde-a fost când te-ai măritat/insurat. În rest, totu-i bine, "Lume rece, fără tine" și n-asculta "Without You" - Mariah Carey.

CAPRICORN

Intrigile or să-ți mănânce viața, or să-ți taie telefonul și-or să te scoată la pensie pe caz de boală. De ce nu-nțelegi că suntem toți egali, adică puțin luați, vorba lui Vintilă? Numai că unii au parte de funcții, iar alții, abia dacă mai pot beneficia de aer curat.

Lina Cană

VIRUȘI REBELI LA...

Tocmai când viitorul apărea în cele mai plăcute nuanțe de roz, MASTERBOY (TOMMY SCHLEH - 30 de ani, ENRICO ZABLER - 32 și TRIXI DELGADO - 28) s-au văzut nevoiți să-și anuleze turneul, întrucât TRIXI, a contractat un virus, din cauza căruia nu mai are voie să se ridice din pat. Și asta după ce albumul lor, "Different Dreams", spărsese topurile, iar noul single "Is This The Love" părea să-i calce pe urme. Au fost anulate contractele cu toate discotecile, cluburile și sălile din Suedia până în Grecia, unde erau așteptați.

SCURTE

★ Și cititorii revistei americane "Rolling Stone" au decis asupra favoritilor, acordând **Music Awards 1995**. Acum, doar categoriile importante, iar peste două săptămâni lista completă.

Artist Of The Year 1. Nirvana, 2. Nine Inch Nails, 3. Green Day, 4. R.E.M., 5. Soundgarden. **Best Band** 1. Pearl Jam, 2. R.E.M., 3. Nirvana, 4. Green Day, 5. Stone Temple Pilots. **Best Female Singer** 1. Courtney Love, 2. Toni Amos, 3. Sheryl Crow, 4. Liz Phair, 5. Melissa Etheridge. **Best Metal Band** 1. Soundgarden, 2. Metallica, 3. Nine Inch Nails, 4. Aerosmith, 5. Pantera. **Best R&B Artist** 1. Boyz II Men, 2. Janet Jackson, 3. Toni Braxton, 4. Tony! Toni! Toné!, 5. Babyface. Criticii au alte păreri. De exemplu **Artist Of The Year** 1. Courtney Love, 2. Kurt Cobain, 3. Trent Reznor. **Best Female Singer** 1. Sheryl Crow, 2. Beth Gibbons (Portishead), 3. Sonya Aurora-Madan (Echobelly).

★ **Roger Daltrey** (The Who) este încântat că a apărut o versiune adăugită a albumului **Live At Leeds** (1970), care conține opt piese nepublicate până acum.

★ **Terrorvision** a refuzat invitația de a cânta în deschiderea concertelor Bon Jovi. Basistul Lee Marklew a declarat în N.M.E.: "Noi am refuzat oferta pentru că am simțit că nu avem nevoie de așa ceva. Bon Jovi sunt tani din nou, dar zău nu știu de ce". ★ **Bon Jovi** susțin un concert suplimentar în Marea Britanie. Acesta va fi la Cardiff Arms Park pe 22 iunie, iar biletele, puse de acum în vânzare, costă 21-22,50 lire sterline. ★ La numai 29 de ani a încetat din viață **Sean McDonnell**, solist vocal la Surgery.

★ **The Cranberries** au infirmat categoric zvonurile care prevesteau o despărțire de solista **Dolores O'Riordan**. Trupa a lansat zilele trecute un nou single, **I Can't Be With You**, având pe fața B o versiune a piesei **Close To You** (The Carpenters) și o variantă acustică a hitului **Zombie**.

★ **Living Colour**, trupa hard de culoare, creată de Vernon Reid în urmă cu 10 ani, și-a încetat activitatea. Toți componenții sunt deja implicați în proiecte soliste.

JOVANOTTI

2 UNLIMITED

vor rămâne în continuare împreună, sau cel puțin așa a declarat ANITA DOTH (23 de ani) revistei germane "Pop/Rocky". Au și început promoțiunile pentru noul lor single, "Here I Go", și pregătirile pentru turneul de anul acesta. "E adevărat că ne certăm din când în când, dar asta e inevitabil când trăiești cu cineva 320 de zile pe an. Am discutat pe larg despre asta și acum ne înțelegem perfect", explică Anita, care neagă vehement zvonurile privitoare la o eventuală colaborare a ei cu PRINCE. "L-am întâlnit o dată, am stat puțin la palavre și cu asta, basta!"

Alias **LORENZO CHERUBINI**, revine în luminile reflectoarelor, după ce la sfârșitul lui octombrie își anulase întreg turneul din cauza unui accident. Încercând să aprindă focul în cămin, folosise o sticlă de alcool. Aceasta a explodat, iar JOVANOTTI s-a ales cu arsuri pe mâini și pe față. Tocmai se bucura că poate reveni pe scenă când, exact în ziua începerii turneului, atât el cât și toți cei care îl însoțeau în turneu și-au găsit absolut toate geamurile mașinilor sparte.

El însă vrea să uite toate astea și își amintește doar de recentul lui concert din Cuba; întrucât el este un adevărat fan al acestei țări, adoră oamenii de acolo și muzica salsa. "A fost un miracol ca un artist din vest să aibă un concert în insula socialistă a lui CASTRO!"

Răsfoim pentru voi

3 O-Matic

"Succesul este ritmul rasei umane, succesul este ritmul în care visele tale devin realitate. Succesul este ritmul și cea mai bună mișcare". Așa sună refrenul hitului "Succes" al noul trupe de dance din München, **3 O-**

NANCY ȘI TANJA CU POSTUL ȘEF, HADDAWAY

Matic. Textul cântecului povestește despre cineva care și-a vândut sufletul diavolului, în schimbul succesului.

TANJA și NANCY, cele două dansatoare, au făcut întâi parte din trupa "Starlight Express" și apoi din cea a lui HADDAWAY, care însă s-a dovedit un șef imposibil, drept pentru care ele l-au părăsit. Împreună cu George R. Walden, fost

Culture Beat, fetele au pus bazele propriei trupe. "Noi însă nu ne-am vândut sufletul diavolului, ci am muncit din greu pentru succesul nostru". Momentan, cei trei drăcușori întreprind un turneu prin discotecile din Germania.

REEL 2 REAL

"CONGELATI"

LA BISERICĂ

Reel 2 Real au închiriat, pentru filmările la noul lor videoclip, "Raise Your Hands", o biserică londoneză. La scurt timp după aceea, au descoperit că biserica nu avea încălzire, drept pentru care, timp de două zile cât au durat filmările, cei patru - ERICK "MORE" MORILLO (23 de ani), MARK "STUNTMAN" QUASHIE (28), LISETTE "BABY" MALDONADO (21) și AILLEN MATEO - au înghețat până la oase în numele artei. Cu excepția lui QUASHIE, îmbrăcat într-un costum de blană artificială, toți purtau costume mini, subțiri, din anii '70.

Der Musikmarkt

(până pe 16.02)

◆ Clasamente pentru cei interesați, având în vedere faptul că muzica din discotecile noastre provine în bună parte din Germania. **Singles** 1. Tears Don't Lie - Mark Oh, 2. Zombie - The Cranberries, 3. Conquest Of Paradise - Vangelis, 4. Stay Another Day - East 17, 5. Cotton Eye Joe - Rednex, 6. It's Cool Man - XXL & P. Cool Man Steiner, 7. Max Don't Have Sex With Your Ex - E. Rotici, 8. Forever Young - Interactive, 9. An Angel - The Kelly Family, 10. Short Dick Man - 20 Finger, 11. Old Pop In An Oak - Rednex, 28. Star - Full Speed, 30. Take Off! - Raver's Nature, 48. Warrior - Dance 2 Trance, 70. I Love Saturday - Erasure, 88. Tears In The Rain - Jennifer Rush, 92. Live It Up - Unit

◆ S-au făcut nominalizările pentru premiul discului **Echo-Pop 1994**. La artiști (internațional) îi găsim pe Bryan Adams, Michael Bolton, Phil Collins, Meat Loaf și Joshua Kadison, iar la

grupuri (internațional) candidează Aerosmith, Crash Test Dummies, Pink Floyd, Roxette, Take That. ◆ Un duet de bătrâni simpatici pe un disc (maxi) produs de White Records: **Vicky Leandros** și **Tony Christie** cu piesa **We're Gonna Stay Together**. Cei doi se află în turneu în Germania până pe 18.02. ◆ 33 de balade și piese soul figurează pe dublul CD **Black Magic 4**. Artiști de culoare cu hiturile lor. Printre ei se află Anita Baker, Maxi Priest, Neneh Cherry, M-People ș.a.m.d. ◆ Șanse de succes pentru acest an se prevăd albumului **Psyche** scos de Telstar. **PJ & Duncan** sunt decizi să rupă inima puștii. ◆ Elvețienii de la **Krokus**, despre care nu s-a mai auzit nimic, revin cu albumul "To Rock Or Not To Be" (lansare 15 martie). Va urma un turneu. ◆ Prognoza de albume conține o serie de nume de interes: **Crazy Sexy Fool** - TLC, **Pop 2000** - Big Light, **Lovers In The City** - Tanita Tikaram, **I Wanna Show You** - Twenty 4 Seven, **Lucacentic** - Lucas, **Deadly Sting** - Scorpions, **Face It** - Golden Earring, **The Diary** - Scarface, **Pur** - Bolland & Bolland ș.a.

Editor: Third Multimedia Consultants

Adresa redacției:
Calea Victoriei 101,
scara B, etaj 2, ap. 10,
sector 1, București, cod
70176, telefon 659.09.12,

Pentru corespondență:
C.P. 307, O.P. 22, sector
1, București, cod 71100.

Director:

Andrei Partoș

Redactor șef:

Orlanda Deladi

Secretar general de redacție:

Marian Turtă

Colectiv redacțional: Ana Călin,
Gabi Gomboș, Anca Lupeș,
M.V.Pop, Manuela Boacă

Nr. de catalog: 2131
Număr de cont: 407 30 781
Banca Agricolă SA-SMB
Cititorii din străinătate se pot
abona prin **RODIPET S.A.-P.O.**
Box 33-57, Fax: 0040-1-3129432
sau 3129433, telex: 11995-Piața
Presei libere
nr. 1, București, România
Editare computerizată:
FALCO PRESS S.R.L. Gina
Manciu